

Giới thiệu Mặc Anh Xâm Lược

Truyện Mặc Anh Xâm Lược của tác Quán Quân thuộc thể loại ngôn tình điển hình nhưng không kém phần hấp dẫn, một câu truyện tuy cũ nhưng sẽ hấp dẫn các bạn đọc từng tình tiết, câu truyện nói về một cuộc tình đầy hài hước nhưng cũng cực tình cảm.

Một cô gái nhàn rồi vui chơi để rồi dính lấy hắn, dù sao dựa vào khuôn mặt đẹp trai của hắn, muốn cô gái nào mà không có, nhưng không ngờ cô lại tự đưa mình lên cửa. Thật là oan gia mà!

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nguyệt hắc phong cao.

Là một thời cơ giết người rất tốt.

Đáng chết! Mấy cái tên nổi bật tự mình so với người của xã hội đen, thật sự là muốn cái mạng này của anh mà! Chỉ là không phải anh coi thường bản lĩnh thối nát của đối phương, thật sự là... trong tay bọn họ có một cây súng nha! Thế nhưng vẫn đang tận lực đuổi theo phía sau anh, quả thật mất hết mặt mũi xã hội đen.

Nếu bên trong đám thuộc hạ của Thái tử Việt có chút “Ba chân mèo”*, chỉ sợ đã sớm bị một phát súng của Thái tử Việt bắn chết rồi, dứt khoát bị chết.

*Xuất thân từ “Nam Thôn Xuyên Canh tập” của Đào Tông Nghi thời nhà Minh, ý chỉ tay nghề làm việc không tinh. Ý nghĩa hiện này là: Ví von với những người chỉ có tài nghệ sơ sài, ví với sự vật hiếm thấy mới lạ, hình dung trình độ không cao, thô thiển, sứt sẹo.

Đoạn Dạ Nhai bĩu bĩu mũi, khuôn mặt tuấn nở nụ cười lạnh lùng, anh cũng không muốn lãng phí thời gian quý báu với một đám ngu ngốc, cho nên anh quyết định điendaaanlqdomn thoát khỏi kẹo cao su dính.

Chuyển đông chuyển tây, anh chuyển vào khu đầy hoa tầng tầng lớp lớp giống như mê cung---

Trong căn nhà phủ màu xanh của cây thông bốc đầy hơi thảo dược!

Anh nheo mắt, cái gọi là chỗ nguy hiểm nhất tức là chỗ an toàn nhất.

Thân hình cao to nhảy một cái, anh “Quang minh chính đại” tiến vào căn nhà bốc đầy hơi từ cửa sau.

Đi lại tùy ý, anh chọn lựa một gian phòng nhỏ bên trong cùng, lấy kim nhỏ độc quyền Đoạn thị ra sử dụng, khẽ gạt nhẹ nhàng, khóa cửa lập tức mở ra. Anh chuẩn bị đến tắm thảo dược. Trong phòng nhỏ ngăn thành hai gian nhỏ, phòng ngoài là tắm vòi sen, phòng trong chính bốc đầy hơi thảo dược “Một môi” gì đó đang quảng cáo rùm beng. Tham gia chạy nhảy cùng một đám ngu ngốc rượt đuổi thật là một môi.

Vẩy vẩy tóc thẳng chạm vai, anh huýt sáo, đẩy cửa gỗ tràn ngập khói mù ra....

Hình như anh nhìn thấy cái gì trong hơi trắng xóa!

Con mắt tuấn hoi chớp, anh cười, cười đến thần thái phần khởi.

“Ma Liêu Trai xinh đẹp?” Đáng tiếc anh không sợ ma, mà còn thích nhất là ma xinh đẹp.

Một người đẹp toàn thân trần trụi đang ở trước mắt, đưa tay là có thể ôm một cái nha! Khó được chính là, người đẹp đường cong là lướt bị điện giật bừng tỉnh, đủ để khiến tất cả đàn ông phun máu mũi. “A...” Người đẹp bị giật mình phản ứng chậm ba giây hình như sắp sửa cất lên tiếng hét chói tai.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, anh lấy môi phủ lấy hơi thở mùi đàn hương rung động từ miệng cô.

Anh không phải cố ý! Anh vốn là muốn lấy tay ngăn cản tiếng hét của cô.

Ôi trời! Sao môi của cô lại non mềm, ngon miệng ngọt ngào như vậy hả?

Anh đã từng hôn qua không dưới một trăm người phụ nữ thế nhưng giờ phút này anh lại giật mình ngây ngô một hồi lâu. Anh không thể buông cô ra, trừ khi anh là kẻ ngốc.

Một tay giữ chặt trán cô, một tay ôm eo thon nhỏ của cô, không ngờ anh lại hôn sâu hơn.

Hiển nhiên có thể thấy được, cô bị dọa phát sợ, đang lấy ánh mắt ngây thơ y hệt cô bé quảng khăn đỏ nhìn anh, khiến trong lòng anh nhéo một cái. Người đẹp này tám phần là mới nếm thử mùi vị hôn miệng...

Người từng trải như anh tuyệt đối không có khả năng nhìn sai! “Đừng hoảng hốt!”

Anh đang hà hơi trong miệng cô, nghĩ thầm, nên hôn triển miên dịu dàng, hoặc là hôn đến cuồng dã hung hãn, trong lúc anh thầm nghĩ, anh đã tóm được hương vị ngọt ngào từ đầu lưỡi của cô, đây chưa cùng với anh không nghĩ. Mà cô giống như một con cừu con bị chà đạp, con mắt sưng sờ nhìn anh dãnãn'đơn chăm chăm như ánh sao.

Anh nháy mắt mấy cái với cô, nụ cười sáng quắc.

Cô vừa thẹn thùng vừa túng quần hốt hoảng đến cực độ...

Anh quả nhẹ, “Nhắm mắt lại!” bộ dạng một chút say mê mê luyến của cừu con cũng không còn, đã thương lòng tự trọng đàn ông của anh quá, nói thế nào anh cũng là báu vật mà phụ nữ tranh nhau truy đuổi đấy, động vật giống cái không một ai có thể không thuận phục khi được anh hôn gay gắt. Thân thể phụ nữ cứng ngắc trong ngực khiến cho anh nổi lên dục vọng chinh phục, để vẫn hồi sự tin tưởng của anh, anh bắt đầu “Công kích” mỗi một tác mềm mại của cô.

“Ừ anh...” Cô muốn giãy giụa, nhưng thân thể giống như mất đi sức lực chỉ có thể bám vào anh. Cơ thể cô hầu như là treo trên người anh.

Ngoan. Trong lòng anh đang ca ngợi một tiếng.

Cảm nhận được cô thuận theo, anh không nỡ lia xa cái lưỡi thơm mùi đỉnh hương của cô một chút nào.

Giờ phút này, bọn họ giống như một đôi uyên ương sống chết có nhau...

Ôi trời! Anh rất muốn nhào nặn thân thể cô bé này vào máu thịt của anh.

“Tôi... Anh anh...” Đừng, đừng như vậy! Đầu của cô thật choáng váng.

Đoạn Dạ Nhai thỏa mãn khi nghe tiếng rên rỉ của cô, âm thanh này là tuyệt vời nhất trên thế giới mà! Chỉ là tiếng thở gấp gấp cũng đủ khiến cho đàn ông điên cuồng khó nhịn. Nữ hoàng phim người lớn cũng không cách nào sánh bằng! Anh thật sự điên cuồng hơn rồi! Lưỡi của anh tuyệt đối không bạc đãi dục vọng của bản thân, dời trận địa đi tới cô tới bà vai cô mà gặm mút, còn hai tay của cô thì bám chặt trên người anh, chỉ sợ bản thân không chống đỡ được sức nóng của cơ thể đang thiết tha.

Thiết tha? Cô thiết tha cái gì đây? Cô lơ mơ hơi ngửa về phía sau.

“Đoàng!” Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Anh cau mày, trông mắt xinh đẹp thâm trầm không thấy được đáy.

“Hả? Nổ súng à!”

“Có người, nổ súng cái gì!” Có tiếng người hét lớn gần như phá vỡ hơi nước bốc lên quanh nhà.

Sau đó lại là một hồi tiếng chạy bộ cùng tiếng chửi rủa, “Mẹ kiếp! Ai bảo mày nổ súng hả? Lần này thì hay rồi, kinh động đến người ta rồi, nếu như báo cảnh sát...”

“Lão đại, chúng ta mau chạy đi, chúng ta đã có tiền án rồi!”

“Nhà họ Đoạn được lợi rồi!”

Tiếng chạy bộ càng lúc càng xa, bên ngoài vẫn là âm thanh la hét ầm ĩ.

Anh dùng lực ôm ôm người đẹp vào trong ngực, cúi đầu cười.

Những tên xã hội đen kia còn dốt hơn heo gấp ba lần!

“Nè, buông tôi ra có được không?” Cô hít thở thật là khó khăn đó.

Con cừu non nói chuyện? Anh nhướn mày lên, theo lời thỉnh cầu của cô mà kiềm chế buông ra, còn lùi về phía sau hai bước, nhìn cô mỉm cười. Trong màn sương khói, cô khóa thân có một chút phóng khoáng xuất trần, đẹp đến động lòng người như trên chốc các giác quan của đàn ông. Ánh mắt của anh đi xuống, nụ cười càng đậm mà bữa bãi quan sát cô không hề che giấu.

“A...” Cuối cùng cô cũng lấy lại tinh thần và bị sợ đến vội vàng lao ra khỏi phòng nhỏ.

Thấy thế, hàng mày rậm xinh đẹp của Đoạn Dạ Nhai nhú lại, có trời mới biết vào giờ phút này anh khổ sở dường nào... anh muốn cô ấy! Tay chân của anh nhanh chóng vọt khát vọng mạnh mẽ điên cuồng.

Thật sâu, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra một hơi mạnh, anh gần như chán ghét bản thân bây giờ.

Tại sao vậy, đường đường là Đoạn thái tử lại thành ma hắc sắc! Không phải chỉ là một cái hôn thôi mà, bắt đầu từ năm anh bốn tuổi, anh cũng đã nếm qua vị hôn, năm mười hai tuổi, anh hôn kiểu Pháp càng làm cho danh tiếng nổi khắp trường. Nụ hôn của anh là để mê hoặc phụ nữ, không có đạo lý tự mình đầu hàng.

Chậm rãi bước ra khỏi phòng nhỏ, xoay tay cầm cửa phòng lớn thì thấy cô đang mặc quần áo, anh nhăm chán tựa vào cạnh cửa, cười nói cợt nhả, “Bị ức hiếp hả cô bé?”

Sao lại có loại người ghê tởm đến như vậy? Cô hung hăng trừng mắt, hai má nổi giận đỏ ửng.

Cô muốn phản kích, nhưng sâu trong đôi mắt của anh tràn đầy điện lực, cuối cùng cô mắng không được; vội vàng tránh tầm mắt của anh, cô chạy trốn chết.

Vô cùng thú vị! Đoạn Dạ Nhai sờ lông mày một cái.

※※※

“Phun xi măng!” Quản đốc Giang Tuấn Nam hô to.

“Tuồng chán gió kiên cố chưa?” Lúc này là người phụ trách công trình.

Giang Tuấn Nam cười lộ ra hàm răng vàng khè, “Tốt lắm! Chúng ta có một thiên tài trong những thiên tài làm công nhân cho chúng ta đấy.”

“Tên mặt trắng nhỏ họ Đoạn hả? Thật không hiểu nổi người có địa vị cao như anh ta lại hạ thấp bản thân đến công trường làm công nhân để làm gì!” Thiếu tiền lương thì ngay cả tài xế của Đoạn gia cũng còn thua kém.

Giang Tuấn Nam cười gượng hi hi chỉ có thể ra sức gãi tóc, đưa mắt nhìn người phụ trách lầm bầm rồi đi khỏi công trường đang thi công.

Anh ta nhớ Đại thiên tài chính là trâu bò trong trường học..., cũng biết đại thiên tài có khuôn mặt đẹp để nam nữ đều yêu, nhưng vậy thì sao? Anh ta vẫn là người họ Giang làm công nhân lao động sao! “Đoạn Dạ Nhai, có con gái tìm nè!” Bên ngoài công trường đang trêu đùa cười loạn một trận.

Lại là em gái nữa hả! Giang Tuấn Nam cũng tò mò quay đầu nhìn lại, bĩu bĩu môi ghen tức. Cùng là đàn ông, đúng là đối xử bất công mà! Anh ta nhìn chằm chằm Đoạn Dạ Nhai cao gầy từ bên trong công trường đi ra, tức giận gầm nhẹ, “Này! Đừng có nói nhảm nhiều quá, vẫn chưa đến giờ tan tầm đâu.” Phụ nữ đúng là nông cạn, chuyên yêu kiểu đàn ông như bạch mã hoàng tử, ít ra cũng phải biết yêu thích người đàn ông coi mở mạnh mẽ như anh ta mới đúng, chắc.

Đoạn Dạ Nhai vừa buồn cười vừa vỗ vỗ lên người anh ta, “Tôi tiện thể mang mấy bình ngũ gia bì về.”

Trên nói. “Vẫn còn Yakult.”

“Dạ, quản đốc.” Chỉ có cơ bắp, trí tuệ thì không.

Đoạn Dạ Nhai đi ra khỏi công trường, nghĩ kỹ, người không kiểm chế được tim anh chính là Lộ Lộ hoặc là Vân Nhi? Hay là chân dung cô gái với cái bộ ngực lớn đó...

Đáp án đều không phải. Bây giờ chiếc xe tải lớn ở bên cạnh chờ anh chính là đại mỹ nhân anh không mong muốn thấy nhất, Linh Dương! “Quyết định theo đuổi cầu xin tôi sao?” Đây là người phụ nữ hung ác muốn ăn tươi nuốt sống.

Linh Dương cười một tiếng, “Tôi đến đòi nợ.”

Đoạn Dạ Nhai cười lạnh một tiếng dd /lquy/đ rồi ngồi xuống ngay tại chỗ đó, dù thế nào đi nữa thì trên quần bò của anh cũng dơ bẩn một mảng, không sợ bùn đất. Nói đến Linh Dương này, cũng trâu bò ngang ngửa với anh. Trên mặt bàn của cô toàn là khoa học kỹ thuật tân tiến, trang điểm đi làm chuẩn mực, nhưng lại lên lút phụ trách cung cấp tình báo gián điệp cho tổ chức cùng thu thập từng thiết bị hạng nhất. Cho nên lời đạo đầu khi cô thấy anh là “Đòi nợ”, sát nhiều cảnh vật.

“Tiểu thư Linh Dương, rất xin lỗi.” Đủ khách sáo chứ?

“Xin lỗi?” Lông mày cô ngưng lại, ưu buồn giống như Tây Thi.

Anh xua hai tay một cái, về mặt lực bất tòng tâm, “Món nợ này ghi chép lại nhé, tôi sẽ trả thêm ‘Lãi’.” “Đoạn, thái tử!”

Ồ hay! Tồn hơi thừa lời rồi đấy! “Người đẹp nén giận, vẻ xinh đẹp vẫn không giảm. Đừng tức giận, đừng tức giận, cô đã hai mươi tám tuổi rồi, tức nhiều mau già yếu thì hỏng bét.”

“Không cần anh quan tâm, tôi có thể chế tạo một trục khuôn thật độc hoặc là phương pháp bắn súng di động.” Vẫn xinh đẹp như cũ.

“Không, đề nghị cô chuẩn bị một cái tia la-de, tuổi trẻ kéo dài vĩnh viễn.” Anh hết sức chăm chú làm cho cô tính toán đấy!

Linh Dương lại muốn nghiêng răng! Loại mặt trắng nhỏ cả lợ phát phơ này lại có sáng kiến thiên tài đến vậy, thật là kỳ tích bậc nhất thế giới.

Tội lỗi tội lỗi, nếu trời sinh đại mỹ nhân đoan trang bị anh chọc tức, thì anh thật đúng là không thể tha thứ đó! “Hãy nói cho Thái tử Việt của cô biết, không phải là tôi không quan tâm đến tình anh em, chỉ là tôi đang bận ‘Jenifer’ của tôi”. Bởi vì “Jack” đã đưa cho Thái tử Hắc, hơn nữa anh phải sáng lập lại đứng đầu trong tương lai xa mới không làm bản thân thất vọng. “Thái tử Việt đã giải quyết tên côn đồ kia rồi.” Cô đột nhiên mỉm cười nói.

“Mấy tên ngu ngốc chơi đùa với tôi tối hôm qua?”

“Bản thân cần thật một chút, người của Hồng Phái đã bắt đầu chú ý đến con Gà trống vàng là anh đấy.”

“Gà trống vàng? Cô đang sỉ nhục tôi!” Kien cô tội phi báng.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Không có tiếng ồn hơi thừa lời, mà thay bằng tiếng cười. “Phát minh của anh đối với bọn họ mà nói là một trái trứng vàng.” Danh tiếng đến chân thật, là ca ngợi mới đúng.

“Tôi lại thành hàng bán chạy?” Đây là chuyện đáng mừng sao?

“Tướng mạo của anh cũng khá có duyên với phụ nữ không kém một ai.” Không thể phủ nhận, gen di truyền Đoạn Dạ Nhai chắc chắn là cực kì xuất sắc. Chẳng lẽ quá đẹp trai cũng là một nguồn gốc của tai họa?

“Tiềm Thiên đã giết chết những tên côn đồ ngu ngốc kia?” Quá máu tanh đi!

“Gây tay một cái mà thôi.” Linh Dương nhàn nhạt đáp.

“Xem ra cậu ta là lão đại sắp thăng cấp thành Giáo Hoàng xã hội đen rồi.” Chọn làm bạn tốt.

Dã Diễm và Việt Tiềm Thiên đều cùng tốt nghiệp trường Oxford, bởi vì số tuổi ngang nhau, và lại gia thế hiển hách tương xứng, hơn nữa anh tuấn quá mức cùng bề ngoài thật thà chân thành kết tình anh em, người ngoài đối với bọn họ như “Thái tử bang” trên cao.

Đứng đầu là Đại Thái tử Hắc vang danh Las Vegas, là trùm trong tất cả các trùm! Người đang ngồi trong nhà, vàng tiền vào hàng vạn.

Đứng thứ hai Việt Tiềm Thiên là một đại hồn huyết tám nước liên quân, anh sinh ra trong một tổ chức phản động ở Châu Âu không có ngày nào là không nhìn thấy máu người đổ tươi.

Về phần Đoạn Dạ Nhai, ngoài mặt là công nhân xây dựng, nhưng trên thực tế anh giàu có đến đáng sợ.

Anh vẫn lấy làm tự hào là giá trị của con người anh không phải hơn ngàn tỷ, mà là oanh oanh yến yến không bởi vì anh “Nghèo” mà mất nhiệt tình, ngược lại, họ càng nguyện ý vì anh mà làm trâu làm ngựa, không chỗ nào oán hận.

Chỉ cần anh gật đầu nhẹ, một phú bà nào đó d/đ/l/q/đ nhắm vào anh mà không phải là ai khác, phần đông các soái ca dạng ăn com chùa chỉ có một mặt là máu lạnh.

Nhưng đáng tiếc chính là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, sợ rằng mọi mắt chờ mong anh bỏ thí triu mến cũng đợi không được.

“Nhân tiện nói cho anh biết một tiếng, công ty của anh đã đổi giám đốc là bản cô nương rồi.” Về mặt di ghê lúc nói đến việc ấy thì cuối cùng cũng cười lên rục rịch.

Mẹ kiếp! “Cùng người khác ‘bán đứng’ tôi!” Tình anh em của cậu ta đáng vứt đi! Không có nghĩa khí.

“Ai là ‘người khác’ mà ép buộc Thái tử Việt và Thái tử Hắc ‘phải’ cống hiến tiếng tăm làm tổng giám đốc chứ?” Không cần tốn nhiều sức để lấy được chức danh giám đốc, cô sẽ không ngu đến mức phải kháng nghị. “Nói cho anh biết một ‘bí mật’...” Vốn là muốn treo buộc khẩu vị của anh, nhưng mà tần số máy vi tính siêu nhỏ trên cổ tay đã bắt đầu có tín hiệu, cô chỉ vội vã quẳng xuống lời nói ---“Hiện tại con mồi từ chỗ Thái tử Hắc ra lệnh nhóm lớn Khôa Quốc phụ trách đạn dược súng ống, con báo cùng tôi chuẩn bị đi nằm vùng, còn lại là tàu miêu đã mất tích nhiều ngày, có lẽ là vì đang yêu điên

cuồng. Cho nên anh phải coi chừng linh cầu xúi quẩy tìm anh.”

“Nếu mà tôi chết ở trên tay Liệp Cầu, tôi chính là kẻ vô dụng đáng chết rồi!” Cho dù Liệp Cầu là thủ lĩnh ác bang.

“Giữ gìn sức khỏe, Thái Tử Gia.” Linh Dương giờ tay xua, nhiệm vụ này của cô đúng là cực kỳ khó khăn, hy vọng còn có ngày gặp lại.

“Giữ gìn sức khỏe.” Mặc dù không thể nào gắng hỏi được nữa! “Nhưng đừng biến thành xác chết được tình T đưa về nha!”

Cô liếc mắt xem thường, tức giận khề hừ, “Hồn ma của tôi sẽ chạy vào trong giấc mơ nguyên rủa anh.” Nếu như cô chết.

Không giải thích được! Anh như vậy mà “Không tự chủ được” vào trong nhà cây thông bốc đầy hơi thảo dược! “Phát xuân nữa à? Thái tử Đoạn!” Anh thăm mắng mình, vậy mà hai chân tự có ý thức...

Trách ai? Chỉ có thể trách cứ bộ dạng của cô gái đó thật khiến người ta động lòng, mà anh cố tình nằm ngủ say trên đầu gối của người đẹp.

“Ngài khỏe chứ. Lần đầu tiên tới đây sao?” Cô gái đứng ở quầy nhìn không chớp mắt, chàng trai tuấn tú này ở đâu.

“Xem như thế đi.” Lần trước là lên lên vào nhà, không tốn nửa xu.

Nhưng mà anh thật sự không nhận được, màn hỏi thăm của cô gái giống như anh là..... Khách làng chơi lần đầu tiên đến đây.

“Vây, mời đi bên này...” Trời ạ! Cô vốn cho là chỉ có Đại Mỹ Nữ mới có thể cười khuynh thành, nhưng trước mắt còn có người đẹp hơn, tóc dài che giữa cùng nụ cười đẹp trai...

Ồ! Để cho cô chết đi! “Tiểu Tương, khăn mặt khỉ trùng đã xong chưa?” Một giọng nói ngọt ngào mềm mại vang lên ở sau lưng bọn họ.

“Ách, bà chủ!” Cô hồi lỗi liên tục không ngừng, “Tôi sẽ đi làm ngay đây!”

“Ừ.” Kỳ quái, hai má của Tiểu Tương sao lại hồng như thế chứ, nóng sốt sao?

“Này! Có nhớ ra tôi không?” Cứ tưởng rằng cô là khách hàng chứ, không ngờ cô lại là bà chủ.

“Tại sao anh lại đến đây!” Cô vội vàng trấn áp ngực trái, tốc độ tim đập nhanh khiến cô khó chịu.

Là anh! Cô tuyệt đối sẽ không nhận sai gương mặt này.... Nhất là cặp mắt xéch thâm trầm, tối tăm tóa ra ngọn lửa nhọn.

Anh chính là người mấy ngày trước xông vào phòng hơi của cô, đùa giỡn trên người cô!

“Đến đây!” Anh tóm được cổ tay của cô, tìm một căn phòng hơi không có người rồi tiến vào.

“Anh... Anh lại muốn làm cái gì! Nhân viên cùng khách hàng của tôi đều thấy anh đã man rồi...”

“Có nhớ nụ hôn của tôi không?” Anh dồn cô vào góc, thân hình cao thẳng bao vây quanh cô.

“Anh.....” Đáng xấu hổ.

“Người đẹp, tôi rất nhớ mùi vị của cô.” Mặc dù đã nếm qua mấy trăm hơi thở mùi đàn hương từ miệng phấn hồng, nhưng mà anh chỉ nói với cô câu nói này.

“Đừng, đừng loạn..... Làm loạn!” Cô quay đầu đi.

“Hôn cô chính là làm loạn?” Anh cúi đầu cười, bỗng nhiên cảm xúc dâng lên một nỗi niềm thương yêu xa lạ, anh thật sự muốn hôn cô.

Cô cắn môi dưới, hốt hoảng không biết nên làm cái gì. Ác nam này đã đoạt đi nụ hôn đầu của cô còn chưa đủ sao? Anh rốt cuộc muốn như thế nào!

“Tên gì?”

“Hừ!” Ai để ý đến anh đâu chứ!

“Không nói? Như vậy tôi không thể làm gì khác hơn là.....” Khuôn mặt tà khí tán tỉnh cúi xuống, anh làm bộ hôn cô.....

A, hai mắt cô rung rung nước mắt như là một cô vợ bé bị ngược đãi vậy?

Đoạn Dạ Nhai nổi danh dịu dàng đa tình, không nỡ để người đẹp đau lòng.

“ Bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi? Mười tám? Nhà hơi này tốn kém ít nhất phải ba trăm vạn, gia đình cô bỏ vốn đầu tư sao?” Nước mắt của cô khiến cho anh bận tâm, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói không suy nghĩ, chỉ để cho cô ngừng khóc.

Nhưng mà anh tuyệt đối không ngờ tới câu nói kế tiếp trong miệng cô.....

“Thanh Tùng là chồng của tôi bỏ vốn.”

“Chồng?!” Tim của anh đập nhanh hơn.

“Đúng.” Ác nam này tại sao lại ddanlle>qd trừng mắt nhìn cô chăm chăm, giống như cô và anh có thù oán trong quá khứ vậy?

“Cô kết hôn rồi?”

“Ừ.”

Sét đánh ngang tai! “Cô vậy mà đã kết hôn rồi! Là một người đã có chồng!”

Cô run sợ mãnh liệt, sợ hãi dâng lên từ đáy lòng. “Sao anh, sao.....”

Làm sao vậy, vẻ mặt của anh giống như muốn bóp chết cô?

Làm sao cô có thể lập gia đình chứ! Hai tay anh nắm thành quyền, dùng lực đấm lên tường.

“Cô.....” Thân thể cô mềm nhũn, ngã ngồi dưới đất.

Cái người điên này! Anh nhất định là kẻ điên! Chỉ có kẻ điên mới có thể đấm tường như vậy..... Đốt ngón tay của anh đang chảy máu, có thể thấy sức lực mạnh đến cỡ nào rồi. Người trong đại sảnh cũng hôn mê bất tỉnh rồi sao? Tại sao không có ai đến cứu cô vậy?

Đoạn Dạ Nhai điều chỉnh lại hô hấp, rồi bày ra bộ mặt khó chịu, “Thiếu cô một lời cảm ơn! Đến câu lạc bộ Donie tìm người quản lý đi! Ông ta sẽ viết một tờ chi phiếu cho cô.”

Cô nghi hoặc, “Tôi không có làm thuê cho anh nha!” Về cơ bản, anh hoàn toàn là một người xa lạ.

“Hừ.” Vẫn là vẻ mặt muốn làm thịt cô, anh xoay người rồi đi.

Cô mệt mỏi đứng lên, cô bị anh làm cho thất điên bát đảo.

Hai mươi hai năm trong đời, nụ hôn đầu đời đã bị một kẻ điên đẹp trai đánh cắp!

※※※

Tức nổ tung tim phổi! Người đẹp đó đúng là đã có chồng! Cô nhàn rồi không chuyện gì sẽ không ăn uống vui đùa, chơi trò chơi kết hôn cái gì! Đoạn Dạ Nhai tức giận đến mức máu huyết chảy ngược, tim anh đập chua xót độ kỳ cực kỳ không thoải mái.

Lại nghĩ đến, anh làm gì có tinh thần thành công đến như vậy? Đồng ý là độc thân hoặc có chồng làm anh đánh rắm! Nhưng mà..... Shit! Anh vẫn tức! Cảm giác khó chịu hít thở không thông trước đó chưa từng có.

“Dạ!” Tiếng nói vang lên vô cùng hưng phấn.

Anh xiết chặt lồng ngực, ngoái đầu lại nhìn, thì ra là người mẫu Ly Du.

Eo thon hai mươi mốt tác tức hướng đến dán chặt bên người anh, Ly Du vô cùng vui vẻ.

“Người ta tìm anh đã lâu.” Ngày nhớ đêm mong, mặc dù bên ngoài cô là Hoa Danh, nhưng chỉ có Đoạn Dạ Nhai mới có thể trêu chọc xuân tâm của cô nhận nhận.

Lần “vui vẻ” trước cách đây đã sáu mươi bảy ngày rồi, cô nhớ kỹ xảo trêu đùa cùng nguồn tình lực mạnh mẽ dũng mãnh của anh.

Đoạn Dạ Nhai cười như không cười chăm chú nhìn cô mười phần cợt nhả, không đứng đắn mà cười mỉa mai tán tỉnh, “Tìm tôi có việc gì sao?”

“Ôi trời! Anh hư nha!” Cô thích nhất hơi thở mỉa mai của anh rồi, “Chẳng lẽ anh không nhớ em một chút xíu nào sao? Trái tim của người ta vỡ nát mất!”

Cô bày ra tất cả vẻ quyến rũ của bản thân, không phải là muốn nhớ lại một phần cảm giác choáng váng lâng lâng. Cô ra sức ép vòng một kiêu ngạo của mình dán chặt trên người anh, chờ mong có thể làm anh cương dương dục vọng.

Thấy cô đói khát, anh cười đùa giỡn, “Muốn đến vật lộn sao?” Có nên cảnh cáo con nhóc này không, coi chừng cặp vú mập mạp kia qua ba năm có thể rũ xuống đến thất lưng?

Ly Du mừng rỡ, giả vờ làm nũng, “Đừng nói người ta như thế chứ, cái gì mà vật lộn, mắc cỡ chết người.”

“Có vẻ giao hoan thì chính xác hơn.” Anh bỗng nhiên nghiêm chỉnh lại.

“Không nên nhắc đến vấn đề này ở ngoài đường chứ.” Trực tiếp làm kẻ kém cỏi không phải là phương án tốt nhất sao?

Sắc trời đã mờ tối, Ly Du bị anh mê hoặc gấp gáp khoác vào cánh tay anh, đi thật nhanh về phía phòng của cô.

Mặc dù lần đầu gặp thì anh nói với cô anh chỉ là công nhân công trình muốn thoát khỏi cảnh khó khăn, nhưng luôn luôn mắt cao hơn đầu, yêu thích tiền bạc và quyền lực của cô, vẫn là vẻ đẹp nam tính vô cùng xuất sắc của anh là gay go nhất, cho nên anh tình nguyện trở thành công cụ tình dục, hơn nữa còn thích thú, trời sinh anh đã là số hưởng thụ như vua chúa.

Thật ra chỉ cần anh đồng ý, cô hoàn toàn nguyện ý đập tiền cho anh, anh là chủ nhân vàng ngọc đấy! Chỉ cần anh cho nhiều một chút tình cảm dịu dàng, cũng an ủi một phần.

Khăn trải giường màu trắng bừa bộn kinh khủng, hơi thở ham muốn của nam nữ vô cùng nồng đậm.

Ly Du thờ hồng học, “Dạ, hôm nay anh rất nhiệt tình, rất lợi hại.” Cô gần như muốn mê là.

Đoạn Dạ Nhai nịnh cười một chút, “Em không thích sao?”

“Ghét.” Sao lại không thích? Cô quả thật là yêu chết rồi! Hơi thở quý tộc của anh sức bật kinh người, phụ nữ bình thường chắc cảm thấy khó khăn.

Tay của anh lại di chuyển lên trên, cô không nhịn được khẽ rên, vẻ mặt tràn đầy cuồng dã.

Ồ! Anh lại muốn cùng cô một lần nữa sao?

“Dạ..... Chúng ta..... Đã.....” Rốt cuộc là do tinh thần và thể lực dồi dào, hoặc là do anh quá say mê thân thể xinh đẹp của cô?

Mắt anh thoáng qua một tia cân nhắc lạnh lẽo, bỗng chốc phủ kín đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô không khỏi kinh ngạc, bởi vì từ trước đến nay diendlq/đ/ anh chưa bao giờ hôn cô!

Nhưng cô không có thời gian để nghĩ lý do, nhanh chóng tan vào trong đó, ngất ngây không thôi. Anh quá tuyệt vời! Kỹ thuật hôn đẳng cấp.

Lưỡi cùng lưỡi thân mật quấn quanh khiến cô không kiềm chế nổi vận vẹo thân thể, cô ở trên anh luyến ái thật sâu không thể tự thoát ra được.

Ánh mắt của Đoạn Dạ Nhai cũng lạnh hơn, tại sao vậy, anh cảm thấy ăn không ngon, đôi môi kiểu diêm ướt át này cũng không khiến lòng anh kích động.

Trong đầu của anh, hoóc-môn nam tính của anh nhất loạt cùng kêu lên một nỗi khát khao.....

Hơi thở mùi đàn hương từ miệng xấu hổ run rẩy của người đã có chồng! Ôi trời, anh bị bỏ bùa phải không? Mẹ kiếp! Đoạn Dạ Nhai đột nhiên rời khỏi cô, đi vào phòng tắm.

Có trời mới biết tế bào toàn thân anh trên dưới không một chút tức giận! Chết tiệt! Quý tha ma bắt! Dám thao túng suy nghĩ của anh dễ dàng vậy à.....

“Dạ.....” Ly Du chợt cảm thấy cảm giác trống rỗng cùng thỏa mãn lẫn lộn.

Cô muốn có được Đoạn Dạ Nhai! Anh là toàn bộ thế giới của cô.

Có lẽ cô cần phải cố gắng lên giường với các thiếu gia hơn nữa, đợi đến khi cô trở thành phú bà, Đoạn Dạ Nhai chính là người cô dành riêng thưởng thức. Anh là đàn ông trong đám đàn ông, sắc đẹp độc nhất vô nhị!

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2.1:

Hà Nguyệt Loan ra lệnh cho Đoạn Dạ Nhai tức tốc về nhà.

Bà ấy là ai? Sinh anh, nuôi anh, thương anh cũng chính là mẹ anh.

Cho nên hiện giờ, Đoạn Dạ Nhai đang ngao nghể trong sân rộng của Đoạn gia hưởng thụ gió mát.

“Thiếu gia.” Quân gia Thường Đăng Quý bắt đất đi lên tiếng, Đoạn Dạ Nhai đã nằm ở trên thân cây cả buổi rồi.

“Thường quần gia, ông có vẻ có nhiều nếp nhăn hơn rồi đó.”

“Ách.....” Còn không phải là vì ông là người chứng kiến sự trưởng thành của thiếu gia sao.

Đoạn Dạ Nhai nhảy vọt từ thân cây xuống một cái, cúi đầu nhìn ông cười, “Trong nhà bếp không phải để rất nhiều đông trùng hạ thảo sao, ông nên ăn nhiều một chút, tránh cho già yếu quá mau.”

“Cảm ơn thiếu gia đã quan tâm. Nếu như thiếu gia có thể tiếp quản công việc của lão gia, đừng ra công trường làm việc nữa, thì nếp nhăn của lão bợc sẽ không xuất hiện nữa.”

“Sẽ cân nhắc.” Vỗ vỗ Thường Đăng Quý thấp bé xong, Đoạn Dạ Nhai đi vào trong phòng khách.

Ôi, nếp nhăn của lão Thường ddl/q đ lại sinh thêm một cái nữa rồi. Thiếu gia rõ ràng là kéo đẩy nha! Ông nghĩ thế nào cũng không ra, làm gì có người nào không làm chủ tịch công ty, lại đâm đầu đi làm công nhân? Nếu như thiếu gia nhà ông là kẻ bất tài thì cũng thôi đi! Nhưng anh lại là thanh niên tài tuấn có tư chất nổi trội hơn người! Chẳng lẽ thiên tài và quái kiệt cùng một loại sao?

Thường Đăng Quý tiếp tục thờ dài.

Trong đại sảnh, Hà Nguyệt Loan vừa thấy khuôn mặt con trai tuấn tú phi phàm này, bà lập tức lộ ra nụ cười triu mến.

“Nhai nhi.” Đã lâu không gặp đó!

Đoạn Dạ Nhai biểu cảm không lưu tình sụ mặt, “Mẹ à, gọi con là Dạ Nhai.” Anh đã không còn là đứa bé nữa.

“Nhai nhi, con trưởng thành rồi, không còn yêu mẹ nữa rồi.” Hà Nguyệt Loan bày ra vẻ mặt đau buồn thâm trầm.

“Mẹ!” Bộ dạng này của bà, người khác nhìn vào còn tưởng anh bội tình bạc nghĩa với “Đoạn phu nhân.”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, vành mắt của Hà Nguyệt Loan đã ngấn lệ, nước mắt sắp sửa rơi xuống.

Thấy thế, anh đành phải ôm liên tục không ngừng, dỗ dành yêu thương, “Ngoan, con vẫn còn yêu mẹ như trước mà.” Mặc kệ cuộc sống thay đổi như thế nào, sự thật thì bà vẫn là mẹ của anh.

A! Cũng chỉ có cha anh mới chịu được nước mắt của bà.

“Gạt người.” Bà lâu bầu, nũng nịu tố cáo anh bất hiếu. “Đã nửa năm rồi con không về! Tám phần là quên luôn người làm mẹ này rồi.”

“Con yêu thì con để trong lòng mà! Huống chi không phải mẹ đã có cha yêu rồi sao? Con làm con trai cũng không tòi mà.....”

“Không giống nhau.” Không có lương tâm! “Hai mươi chín năm trước mẹ khổ sở như thế nào mới sinh được con hả!”

“Cho nên con mãi mãi yêu mẹ không thay đổi!”

“Mẹ nuôi con mệt mỏi nhiều như vậy.....”

“Vì vậy mẹ là người con yêu nhất!” Nói một chút vậy thôi, không phí sức.

Hà Nguyệt Loan nín khóc rồi mỉm cười. Khoác tay anh, lập tức kéo anh về phía ghế sofa.

“Khi nào thì về nhà nữa?” Vừa nghĩ tới con trai bảo bối ở trong công trường gió thổi nắng chiếu chói chang mồ hôi, lòng bà thất lại.

“Chắc là mùa đông.” Anh cười một tiếng.

Lại là câu này! Bà đã nghe tới bốn lần rồi.

“Cha con sắp cắt đứt quan hệ ruột thịt với con rồi đấy.”

Tự nhiên muốn làm gì cũng được sao. “Mẹ là người nằm bên cạnh cha, đêm nào mẹ cũng nói láo với cha không phải là được rồi sao.”

“Làm như mẹ con là người phụ nữ lãng lơ hay hư hỏng không bằng!”

Bà tròn mắt nhìn con trai một cái.

Phụ nữ trung niên năm mươi tuổi đã đến thời kỳ mãn kinh rồi, tạm thời không cùng so đo.

Chỉ là, mẹ của anh chính là người trẻ mãi không già đấy! Không biết có phải là do di truyền hay là do đi kéo da đây?

“Mẹ, mẹ gọi con về lần này là có chuyện.”

“Mẹ nhớ con mà!” Phải có chuyện gì mới có thể gọi anh về được sao? Bà lại muốn khóc.

Đoạn Dạ Nhai giờ cao hai tay làm bộ đáng đầu hàng, anh nhận thua. “Con cũng nhớ mẹ mà. Ngoan, đừng khóc làm đỏ đôi mắt đẹp.” Thật sự là hoàn toàn bất lực khi chống đỡ lại màn nước mắt không dứt mà!

Đúng lúc Thường Đăng Quý bung tách trà thơm ngát đến, “Cắt ngang” màn nước mắt sắp trào của Hà Nguyệt Loan. “Thiếu gia, cậu là con trai độc nhất của phu nhân, người làm mẹ khó tránh khỏi việc nhớ thương đó.” Ông và Hà Nguyệt Loan liên kết chung chiến tuyến, nói một cách thẳng thắn, thì ông làm quản gia ba mươi năm rồi cũng sợ đáng về khổ sở khi khóc của phu nhân.

“Đúng là chỉ còn lão Thường quan tâm đến người phụ nữ đáng thương này.”

Lông mày của Đoạn Dạ Nhai nhướng cao, anh rất muốn cười to, nếu mẹ anh tự xưng là người phụ nữ đáng thương, như vậy phụ nữ khắp thiên hạ chỉ có nước đập đầu vào tường rồi. Ai chẳng biết Đoạn Hựu Tục thương yêu cưng chiều bà xã nồng nhiệt. Ba mươi năm hôn nhân chỉ khiến cho tình cảm của vợ chồng Đoạn thị ngày càng như mới, ân ái ái ái. Đoạn gia mấy đời giàu có, Hà Nguyệt Loan vừa vào Đoạn gia thì lập tức thành thiếu phu nhân bao nhiêu người hâm mộ, trà dâng tận tay, cơm dâng tới miệng, cho dù bà tiêu xài một trăm vạn một ngày, chân mày của Đoạn Hựu Tục cũng tuyệt đối không nhăn lấy một tí. Trừ sao trên trời, chỉ cần bà xã muốn, Đoạn Hựu Tục lập tức loại bỏ muôn vàn khó khăn didaleqdd để mang về cho bà, chỉ mong bà cười vui vẻ.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Hà Nguyệt Loan đã sớm bị mấy ngàn, mấy vạn ánh mắt ganh tỵ lăng trì mà chết.

Chuông reo một cái, Hà Nguyệt Loan lập tức bắt máy điện thoại dành riêng cho “Ông xã yêu.”

“Dạ, được! Em rất nhớ anh, Tục.” Chỉ nghe Đoạn phu nhân nói đầy ngọt ngào.

Đoạn Dạ Nhai lúc này thông dong tự đắc thổi trà.

Cha mẹ ân ái không thay đổi, anh là người làm con đương nhiên thấy vui mừng, nhưng cha mẹ “Già mà không kính”, vẫn là một vương mắc khiến anh khó chịu.

“Nhớ đến em nhé!” Cúp điện thoại một cái, Hà Nguyệt Loan quay người lại, mắt cười. “Nhìn con không vừa mắt tí nào, hôm nay cha con đáp chuyến bay từ Mỹ về đây.”

“À.” Để tách trà xuống, anh cười cực tà ác, “Đuổi con đi?”

“Không phải đuổi đâu! Con cũng biết là chỉ cần con không về Đoạn thị một ngày, thì cha con con đối đầu như nước với lửa đó thôi!”

“Thì ra là cha không có ở nhà, mới kêu con về để thay thế?” Lại còn nói là nhớ nhưng quá mức đấy!

Hà Nguyệt Loan nhăn nhó, đột nhiên hùng hồn đứng lên, “Con trai trưởng thành thì có phụ nữ khác rồi! Mẹ chỉ có cha con làm nơi nương tựa bầu bạn.” Rõ ràng là “Bố” con, “Bám” chồng đây mà!

“Như vậy con chỉ là người trưởng thành sao! Mẹ à, chúc cha mẹ mãi mãi yêu thương lẫn nhau.”

“Cảm ơn.”

“Cảm xúc đừng mãnh liệt quá, mặc dù ly biệt nhớ nhưng.” Anh cũng không muốn phải có một em trai khi anh đã hai mươi chín tuổi.

Hà Nguyệt Loan đỏ mặt xấu hổ, đến khi bà muốn mắng lại vài câu, thì mới phát hiện con trai đã đi ra đến cửa rồi.

“Lão Thường, bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn khuya mà lão gia thích.” Chồng bà đi Mỹ chuyến này để thị sát chi nhánh công ty khoảng nửa tháng, cuối cùng thì căn phòng cũng không còn hiu quạnh nữa.

Thường Đăng Quý gật đầu cung kính, nhưng mà ông không thể không nhắc nhở phu nhân một chút --- --- “Phu nhân, người gọi thiếu gia về nhà, không phải vì thiên kim tiểu thư Đồ gia và ngọc quý Từ gia sao?”

Bà nghe vậy kinh ngạc, vỗ vỗ lên trán của mình, “Xem ra trí nhớ ta không tốt đây! Chỉ lo tranh cãi với Nhai nhi mà quên mất chuyện lớn.”

“Không biết khi nào thiếu gia về lại đây.”

Hiện nay đại tập đoàn Đồ gia và Từ gia vang danh nhất Hồng Kông.

“Nói sau đi!” Hiện nay việc quan trọng nhất là chồng bà sắp về đến. Bà phải đi trang điểm sửa soạn một phen, để chào đón Đoạn lão gia!

※※※

Sài Thương Y vợ vàng pha cà phê, chờ đợi chị em dâu Diệp Linh Uyển của cô.

Một lát sau, Diệp Linh Uyển năm nay ba mươi tuổi, phong thái duyên dáng đã đến trước cửa nhà.

“Sài Thương à, em nấu cà phê thơm đến mức cách xa mười dặm đã nghe được.”

“Chị ném thử một chút xem.”

Diệp Linh Uyển khẽ nhắp một chút, cô gật đầu hài lòng, “Mùi vị được lắm.”

“Trong điện thoại chị nói có chuyện gấp muốn nói với em?”

“Àch, cái này..... Có chút khó mở miệng.” Nhưng cô xem ra không có gì là không tự nhiên cả.

“Chị cứ nói.”

Cô nghiêm nghị hỏi: “Thương Y, em và anh hai là vợ chồng chính thức sao?”

“Em không hiểu.”

Cô nuốt một ngụm nước bọt, đề thấp giọng nói, “Chính là vợ chồng trong cái việc kia!”

“Sao chị lại hỏi như vậy?”

Giọng điệu cô sôi nổi, gần như vui mừng, “Chẳng lẽ em vẫn là xử nữ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sài Thương Y đột nhiên trắng xanh, một câu cũng nói không nên lời.

Thật sự một câu nói, đã đoán được chính xác! “Thương Y, không cần ngượng ngùng, chúng ta đều là phụ nữ, hơn nữa chị luôn luôn yêu mến em mà.”

“Em..... Dạ..... Không có.....” Nhưng cô có thể nói sự thật sao? Chính Trần đã dặn dò.....

“Thật ra bọn chị hoài nghi đã lâu rồi, em và anh hai kết hôn mới chỉ có một ngày, anh ấy đã qua đời rồi, trừ phi đêm tân hôn anh ấy còn có thể mạnh mẽ, còn không thì em vẫn là xử nữ.”

Cô cắn cắn môi, luống cuống khó cãi lại.

Diệp Linh Uyển thừa dịp tiếp tục nói, “Dựa theo tình trạng cơ thể của anh hai thì ngay cả việc xuống giường cũng không có hơi sức luôn sao?”

Ngày ấy kết hôn cũng không có buổi lễ long trọng nào, cũng không khách khứa, chỉ có cha xứ chúc phúc, hôn lễ đơn giản mộc mạc diendnlqdd giống như trò chơi, không hề có cảm giác chân thật.

“Từ khi..... Chẳng lẽ trong khi em và anh hai sống chung tám năm đã có tình yêu bất luận sao?”

“Không có!” Sài Thương Y tức giận, mặc dù cô và Chính Trần cũng không vượt quá khuôn phép.

“Chị tin em, huống chi anh hai lúc còn sống nổi tiếng thanh liêm chính trực, tuyệt đối không có khả năng mất sơ hở làm liều được.”

“Tình cảm của em đối với anh ấy như cha như anh kết nghĩa.” Cô vô cùng kính trọng người chồng..... Trên danh nghĩa đã mất của mình.

“Tình yêu không có biên giới, không cao thấp, mặc dù em nhỏ hơn anh hai tận mười tám tuổi, hơn nữa khi còn sống anh hai và cha em cũng rất thân thiết, nhưng mà lâu ngày sinh chuyện thì khó tránh khỏi.”

“Đừng để thanh danh của Chính Trần bị dơ bẩn! Anh ấy đối với em vẫn rất quý cù.” Anh vẫn luôn coi cô là đứa em gái nhỏ đáng yêu.

“Vậy tạm thời không thảo luận đến vấn đề này. Thương Y, em nói xem, cuối cùng em vẫn không phải là xử nữ sao?”

Vấn đề này quan trọng sao?

“Chị biết mà, Chính Lý và anh hai cậu ấy luôn luôn giống như kẻ thù truyền kiếp không hợp nhau, mà tất cả sản nghiệp tổ tiên của Hạ gia đều mang tên anh ấy, mặc dù em là vợ của anh ấy lúc còn sống, dựa theo luật pháp mà nói thì em là người thừa kế hợp pháp, nhưng nếu hôn nhân giữa em và anh ấy chỉ là ngụy trang hoặc là hai người cũng không thực hiện nghĩa vụ của vợ chồng, như vậy Chính Lý vẫn có quyền lấy một phần thuộc về cậu ấy.”

“Vậy sao?” Làm sao bây giờ? Bị giật mình trước bộ dáng của cô gái nhỏ này, quả nhiên Chính Lý hoàn toàn đoán trúng, cô vội vàng chỉnh đốn xong rồi cười, thay bằng vẻ mặt không quan tâm. “Không chỉ có Chính Lý mới có thể lấy được sản nghiệp tổ tiên, cậu thứ ba Chính Thôn cũng có quyền này nha! Thương Y, xem ra em không có nơi nương tựa, chỉ cần em thừa nhận em vẫn còn là xử nữ, thì chị có thể thuyết phục được Chính Lý và Chính Thôn.”

“Thật ra thì những sản nghiệp tổ tiên kia em cũng không.....”

Diệp Linh Uyên cười cắt đứt lời nói chưa hoàn tất của cô, “Nếu như hôn nhân giữa em và anh hai bị chất vấn, căn cứ vào việc em không phải người nhà họ Hạ, thì toàn bộ tài sản em phải hoàn trả lại cho hai anh em Chính Lý.”

“Không thể!” Chính Trần ở dưới cừu tuyền nhất định sẽ giận đến giậm chân! Cô không thể phụ lòng ân tình năm đó của anh được!

“Chính Lý và Chính Thôn rất dễ mềm lòng, chỉ cần em nguyện ý, bọn họ sẵn lòng chia một phần tư tài sản cho em. Thương Y, một phần tư tài sản của Hạ gia là vô cùng lớn, dù sao cũng hơn việc em bị đưa tới người có thẩm quyền bức ép chứ!”

“Không!” Không phải vấn đề tiền bạc!

Nhiệm vụ coi như đã đạt được, Diệp Linh Uyên cũng không nhiều lời, trang nhã đứng dậy cáo từ.

“Nếu như từ chối vụ thỏa thuận này thì chờ thu thập bằng chứng thư từ đi! Chỉ có điều lên tòa án thì em vô cùng bất lợi đó.”

“Linh Uyên.....” Cô sợ hãi.

“Hoặc là giao kèo thỏa thuận? Thương Y, em là người thông minh, có một chút tiền ở bên cạnh vẫn yên tâm hơn đúng không?”

※※※

Chiếc xe Toyota đã đậu ở trước cửa hồi lâu. Diệp Linh Uyên mở cửa xe, ngồi vào chỗ của mình ở phía sau rồi dậm lại chút phanh, kêu tài xế khản trương lái xe.

“Linh!” Hạ Chính Lý kéo tay cô qua rồi nịnh bợ, “Em đã đẹp lắm rồi, không cần trang điểm lại đâu!”

“Hừ!” Cô nghiêng miệng cười một tiếng, “Xinh đẹp cũng vô dụng, không phải anh suốt ngày có biết bao nhiêu người đẹp sao.”

“Những thứ kia đều là dùng giải trí, vui đùa một chút rồi vứt, bọn họ so với một ngón chân của em thì còn thua xa.”

“Thật sao?” Nịnh bợ cô!

Hạ Chính Lý cười dâm dăng thêm thường, “Buổi tối niềm nở đồng ý anh đây làm chồng thì em sẽ biết!”

“Quý xứ.” Cô nửa giận nửa oán đấm hấn một cái, “Cảm ơn em sao?”

Hai mắt hấn sáng lên, “Đứa con gái kia quả nhiên vẫn chưa mở bao?” Khả khả, hàng tốt, hấn không nhận được muốn d.đ “Vui mừng cái gì? Đừng quên, cô ta là chị dâu của anh đó!”

“Em hiểu lắm rồi, anh vui mừng vì có ăn uống ba đời cũng không xài hết tài sản sắp tới, chẳng lẽ em không vui mừng sao?”

“Em phải làm người xấu, còn anh đến lúc đó thì mang bao nhiêu là tiền bạc đến khách sạn ăn chơi điên cuồng!”

“Linh! Em có quan hệ rất tốt với anh, anh tuyệt đối toàn tâm toàn ý với em, anh có thể thề với trời.” Dù sao phá hủy lời thề cũng không bị sao hết.

Diệp Linh Uyên cười, “Em tin em là người anh thích nhất rồi!”

Nhưng mà hấn yêu quá rẻ mạt, khắp nơi đầy rẫy.

“Hạ Chính Lý, em cảnh cáo anh trước, không cho phép anh động vào một cọng lông trên người cô ta.”

“Anh chỉ muốn tiền của cô ta thôi!” Hấn huýt gió, “Chúng ta về viết thỏa thuận đi! Cái đồ ngu ngốc đó nhất định sẽ ký tên thôi.” Ba phần tư tài sản ước chừng mười tỷ đi! Ha ha, đến lúc đó hấn có thể dùng VSOP tới tắm, lấy XO thay thế nước lọc!

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Sài Thương Y ngồi ở ban công đã rất lâu rồi, toàn bộ lời nói của Diệp Linh Uyên khiến cô cả đêm không ngủ được, lòng cô rối loạn. Ba tháng trước cô trở thành quả phụ, cũng đạt được số tài sản lớn.

Hạ Chính Trần người chồng đã mất của cô là bạn thân của cha mẹ cô. Năm cô mười bốn tuổi, cha mẹ cô qua đời vì tai nạn giao thông, cô lẻ loi không có chỗ nào nương tựa, lo sợ không thể chịu nổi dù chỉ một ngày, về sau, là anh giúp đỡ cô. Bọn họ cùng ở một phòng, tình cảm ngày càng nhiều.

Người đàn ông độc thân coi cô như con gái, cưng chiều cô như báu vật, tự tay chăm sóc cô, tuy không máu mủ ruột thịt, nhưng thân thiết hơn cả tình thân.

Hon năm tháng về trước, trong giấy kiểm tra sức khỏe của anh đã xác nhận anh bị ung thư gan thời kì cuối, chỉ sống thêm được ba tháng là nhiều nhất.

Để đảm bảo tương lai về sau cho cô, cũng như để tránh ánh mắt của hai người em trai, anh quyết định kết hôn giả với cô, cũng thuận lợi để lại tài sản cho cô thừa kế khi anh qua đời.

Anh đã nói rõ trước khi cưới, anh với cô diendldqdd chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, không vượt quá giới hạn tình yêu nam nữ.

Mối quan hệ vợ chồng của bọn họ chỉ là hữu danh vô thực.

Cô đồng ý, cho nên cô đã trở thành Hạ phu nhân ba tháng trước.

Vậy mà mới cưới được một ngày, thì đêm hôm đó anh đã rời xa dương gian, mang theo sầu lo cùng muộn phiền rời xa cô.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi cưới, Hạ gia hỗn loạn, cô bị em trai anh nghi ngờ giết chồng dành tài sản, muốn trục xuất cô ra khỏi gia môn.

Chính Trần cùng hai người em trai thật ra đã không còn lui tới từ lâu rồi, lý do người em trai tìm đến phá rối, làm như vậy là để hấn chiếm được cửa hàng tài sản khổng lồ tới mười lăm cây vàng, tiền mướn một gian phòng không phải là ba mươi vạn mà chính là năm mươi vạn, đủ để xây một sân golf trên núi Lục An cũng không thể đếm hết được đất rừng.

Đây là điều mọi người dự đoán được!

Trên di chúc Chính Trần có viết rõ chứng khoán của anh nhất định có giá trị, toàn bộ tiền mặt quyền góp từ thiện cho các đoàn thể; tất cả nhà cửa và đất đai thì thuộc về vợ anh.

Cô nhớ rất rõ, khi còn sống anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu như hai thằng khốn kiếp đó mà lấy được một phân tiền, thì anh chết cũng không nhắm mắt.”

Thù hận giữa anh em ruột thịt khó giải quyết là có nguyên nhân.

Hạ Chính Lý đã từng không bằng cảm thù cường bạo người bạn gái đã lui tới mấy năm, thậm chí đã bàn đến chuyện cưới xin.

Cô gái kia bởi vì không chịu khuất nhục để giữ gìn trinh tiết, nên nhảy lầu tự tử, hơn nữa chính mắt Chính Trần thấy cô gái thả mình rơi xuống, máu thịt be bét thể thắm.

Anh vĩnh viễn cũng không bao giờ tha thứ cho em trai mình phạm tội.

Về phần người em trai thứ hai là Chính Thôn rốt cuộc là người như thế nào, Chính Trần khinh thường không thèm nhắc đến, nghe nói là một người đẹp trai nhưng cô chưa từng thấy qua, vì vậy không thể xen vào.

Bởi vì trong lòng Chính Trần hừng hực lửa hận, cho nên anh mới đồng ý việc kết hôn giả; cô phải giúp anh bảo vệ sản nghiệp của tổ tiên, cũng giống như năm đó anh giúp cô vậy.

Nhưng nếu những lời nói lúc chiều của Linh Uyển là thật...

Không! Cô tuyệt đối không thể có lỗi với lời dận dò của Chính Trần trước khi chết được.

Vậy mà cô hoàn toàn xác nhận mình vẫn còn là xử nữ, lần này nên làm thế nào mới được? Chẳng lẽ phải tìm “Cái đó” của đàn ông sao? “Không được!” Cô rùng mình, nếu như cô xem nhẹ thân thể của bản thân, thì cha mẹ ở trên trời nhất định sẽ tức giận.

“Nhưng mà chỉ có cách đó mới có thể bảo vệ được nhà cửa cùng đất đai được...”

Tự nhiên hai bên trái phải của cô đánh nhau là không được đó!

Cô hít vào một hơi thật sâu, tự nhủ: “Sài Thương Y, đây chẳng qua là một tầng màng mỏng, so với sự chăm sóc quan tâm như cha như anh của Chính Trần thật không đáng chút nào. Đúng! Chính là như vậy! Mi đã đồng ý với anh ấy, không thể mất chữ tín được, phải để linh hồn của anh ấy yên nghỉ.”

Huống chi bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt, những tư tưởng cũ kỹ cổ hủ kia phải được loại bỏ đúng không?

Không phải cô trụy lạc, mà cô dùng chính thân mình để báo đáp ân tình!

“Nhưng phải đến nơi nào tìm đàn ông đây?”

Trong một câu lạc bộ sao? Hoặc là cả tuần đi nhà hàng tìm Ngưu Lang? Trời ơi! Cô vui mặt vào hai đầu gối, khổ não suy nghĩ.

Thì ra, “Vứt bỏ” bản thân không phải là chuyện dễ dàng.

A! Cô chợt nhớ ra, chính là anh.

Đôi mắt vừa đen vừa trầm lại còn tỏa sáng, một người đàn ông luôn luôn cười đưa tình đắm đuối với cô.

※※※

Câu lạc bộ Donie ở Hồng Kông là xa xỉ bậc nhất.

Sài Thương Y đang ngồi chờ ở bên ngoài phòng tiếp khách, trời chứng giám, cô thật là muốn trốn chạy.

Cô nhất định là điên rồi, mới có thể chạy tới câu lạc bộ trải dày thảm Ba Tư tự đào mồ chôn mình, cô vẫn có thể lựa chọn quên đi, nhưng cô không thể quên được người đàn ông không đứng đắn đó làm chuyện xấu với cô? Nụ hôn đầu của cô bị anh cưỡng đoạt đi còn chưa tính, tệ hại nhất là, anh thấy cô lúc trần truồng, mặc dù lúc ấy hơi bốc lên dày đặc, một mảng sương khói. Đáng buồn chính là, cô tới chỗ này mục đích là cầu xin anh làm chuyện xấu với cô.

“Xin chào, tôi tên là Pierre Lỗ, là người quản lý câu lạc bộ Donie.”

“Chào anh.” Cô lo lắng đứng lên, sững sờ nhìn người trước mắt cao như núi. Anh ta nói tiếng Trung rất mượt, chuẩn giọng Bắc Kinh.

“Tiểu thư họ gì?” Pierre mỉm cười lễ độ.

“Sài, Sài Thương Y.”

“Xin hỏi cần tôi phục vụ gì cô sao?” Donie có đủ loại phục vụ, bao gồm huấn luyện thể thao, xoa bóp chuyên nghiệp, điều trị tuyến dịch lim-pha và kinh lạc. Những người có tiền rất thích đến nơi này, không chỉ có phòng ở y hệt khách sạn cao cấp năm sao, hồ bơi cùng thiết bị hạng nhất, quan trọng nhất là nơi này còn bố trí hàng loạt didalequdo/ nhãn hiệu nổi tiếng trên toàn thế giới, đi một vòng Donie giống như đi khắp đường số năm của New York vậy.

Giao thiệp của giới thượng lưu hầu hết là ở nơi này! Sài Thương Y cố gắng bình tĩnh nói: “Có một người đàn ông mất xéch nói tôi đến đây tìm anh.”

“Xin hỏi đối phương là?”

“Tôi không biết tên của anh ta, nhưng anh ta rất đẹp trai, lại còn cao nữa, khoảng chừng một mét tám. Đúng rồi! Tóc anh ta chẻ giữa, tóc đen bóng.”

“Dạ Nhai?” Có khả năng sao? Nhưng anh là tổng giám đốc đứng sau Donie mà.

“Xin đợi một chút.” Anh phải đi gọi điện thoại xác nhận, dù sao người đứng phía sau thì không muốn thân phận bị bại lộ.

Năm phút sau.

“Tiểu thư Sài, anh Đoàn mời cô đến công trường “Quân Đại” tìm anh ấy.”

“Anh ta gọi là Đoàn Dạ Nhai phải không?”

“Đúng vậy.”

“Cảm ơn anh đã giúp, anh Pierre Lỗ.”

“Trách nhiệm của tôi mà.”

※※※

Mặt trời hôm nay vừa lớn vừa nóng, thân thể như muốn bốc hơi, thật may là tuyến mồ hôi của cô luôn luôn không tiết ra quá nhiều, nếu không thì lúc này cô đã ướt như tắm rồi.

Trong công trường, mỗi người hình như có rất nhiều sức lực, cô nhìn bọn họ leo lên leo xuống, một lúc thì chinh thiết bị, một lúc thì quấy xi măng.

“Qua đây.”

“Nha.” Tiếng cô kêu lên bị chặn lại ở cổ họng, ngờ ngác để một người đàn ông thô bạo kéo qua công viên.

“Muốn bao nhiêu, nói đi.”

“Cái gì?” Hai gò má cô ửng đỏ, anh. Anh như vậy lại ở trần, chỉ mặc một cái quần jean!

Đoàn Dạ Nhai buồn cười nhìn cô đang ngượng ngùng, “Chưa từng thấy đàn ông ở trần sao?” Cô không phải là đã có người đàn ông khác rồi sao?

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng anh lại vụt cháy.

Anh thật là xấu, không thể nghiêm chỉnh một chút sao? “Lần trước gặp mặt, anh nói anh nợ tôi một lời cảm ơn?”

“Một trăm? Hai trăm?”

“Anh lại đang nói bậy bạ gì vậy?” Cô nhú mày.

“Tiền! Không phải cô đến đây để đòi tôi cảm ơn sao? Hay là cô muốn nhiều hơn, mười triệu?”

Cô khoát tay, “Anh nghĩ sai rồi, tôi không muốn anh cảm ơn bằng tiền.”

“Hả?” Anh nhướng nhướng mày, im lặng đợi cô nói đoạn sau.

“Tôi muốn anh. À., muốn anh cảm ơn phải.”

Thật quá xấu hổ mà! Chuyện như vậy làm sao cô có thể nói rõ chứ, trái tim của cô như muốn rút ra ngoài rồi.

“Trừ hái sao trên trời, còn lại cô cứ việc yêu cầu.”

Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi giày thể thao màu tím, lấm bầm như tiếng muỗi vằn, “Tôi muốn cùng anh xảy ra. Xảy ra quan hệ thân thể.”

Anh nghe rất rõ ràng, “Ý của cô là muốn lên giường cùng với tôi?”

“Ừ.” Cô càng cúi thấp đầu hơn nữa.

Quý tha ma bắt cô đi! “Là tình một đêm, hay là bạn tình lâu dài?”

“Một lần là được rồi.” “Công dụng” của anh chỉ là giúp cô thoát khỏi thân phận xử nữ, một lần thân thiết cũng đủ để cô giải quyết khó khăn.

Nếu như có thể giết người vô tội, thì anh đã vịn gậy cổ cô rồi.

“Cô không phải là đã kết hôn rồi sao?”

“Ừ.”

“Không sợ chồng cô phát hiện ra cô ngoại tình sao?”

“Anh ấy đã.” Đã chết rồi.

Cứ tưởng là một cô gái thuần khiết ngây thơ lại là một người đàn bà phóng túng dâm loạn!

Buồn cười nhất là anh được mệnh danh là người chơi hoa, nhưng lại bị bề ngoài của cô qua mặt!

Anh gần như mất khống chế, sự lo lắng của cô khiến anh không thoải mái.

Cô nghĩ ai cũng có thể làm chồng, được, coi như anh làm gian phu với cô một lần.

“Đi.” Cương quyết nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đi về phía một bãi đất trống khác.

“Đi đâu? Anh muốn làm gì?”

Anh cười mỉa mai một cái, lạnh nhạt nói: “Đáp ứng yêu cầu của cô, cảm ơn cô.”

Cô còn chưa kịp kêu lên, đã bị an bài ngồi chỗ phía sau của xe máy.

Cô chưa ngồi vững, thì chiếc xe máy đã vọt và gào thét lao đi, cô bị sợ đến mức ôm chặt hai bên eo của anh.

※※※

Căn nhà ở sang trọng với tông màu đen trắng, chiếc ghế sofa màu tím d/đ.lq'đ lạnh lùng đơn độc được đặt bên trong.

“Đây là nhà anh?” Quý phải quá đó!

Sắc mặt của Đoạn Dạ Nhai vẫn tối sầm, lấy hai chai bia đen từ trong tủ lạnh ra, đưa cho cô một chai.

Cô nhìn thân hình cao ngạo của anh, khẽ hỏi: “Anh đi đâu?”

Anh không quay đầu lại, khí lạnh bức người tóa ra, “Đi tắm, chuẩn bị xong ‘tôi’ sẽ cảm ơn cô.”

“Ách.” Sài Thương Y rụt cổ, khiếp đảm hỏi: “Tôi có cần tắm hay không?”

“Phòng tắm dành cho khách cũng lớn, cô cứ tự nhiên.” Cô thật đáng chết mà! Lại khiến cho anh cảm thấy giống như gái điếm.

“Cảm ơn, cảm ơn.....” Anh giống như ăn một tấn thuốc nổ vậy.

Mặc dù kinh nghiệm xã hội của cô không có bao nhiêu, cũng không hiểu đối nhân xử thế, nhưng mà không phải những người đàn ông trên TV đều suy nghĩ dựa vào nửa người dưới sao, thích nhất là gái đẹp.

Huống chi nhan sắc của cô cũng làm cho người ta yêu mến, cũng được coi là người đẹp, tại sao anh lại ghét bỏ cô? Cái vẻ mặt khó chịu như vậy là có ý gì?

Vừa miên man suy nghĩ vừa đi về phía bồn tắm, sau khi tắm qua loa xong, cô mặc một cái áo sơ mi nam rộng lớn, ngồi ở trên giường chờ Đoạn Dạ Nhai.

Cô uống bia đen ừng ực xong, cũng uống không ít Hennessy và rượu nho trắng, đầu óc của cô đã bắt đầu say khướt.

Không biết anh đã đứng trước cửa phòng nhìn cô từ khi nào.....

Anh thật là đẹp trai không gì so sánh được!

Tóc dài ẩm ướt xõa ở vai, thân thể trắng kiện như thần Apollon, da màu lúa mạch khỏe mạnh sáng bóng mê người, khăn lông lớn quấn quanh đôi chân dài của anh.

Thì ra đàn ông cũng có sức hấp dẫn đến như vậy!

Cô cười ngọt ngào, “Đoạn Dạ Nhai, chắc chắn là có rất nhiều trai gái theo đuổi anh có phải không? Thân hình của anh rõ ràng là rất hoàn mỹ.” Những đàn ông đồng trang lứa chắc chắn phải “Nghiêng mình” trước một người siêu việt như anh.

“Thích thân thể của tôi sao?” Anh đi về phía cô rồi ngồi trên mép giường, chiếc áo sơ mi cô mặc khiến cô trông rất tinh khiết, quá ngọt ngào.

“Thích.”

Thân thể của cô xiêu vẹo, anh ôm cô vào ngực.

“Cô say rồi, tiểu Thương nhi.”

“Say? Ồ.” Hèn gì tay chân của cô mềm nhũn, hèn gì anh như biến thành hai.

Anh nâng cằm của cô lên, rồi cười một cách lạnh lùng, “Có vẻ say rượu rồi tự nhiên hơn nhì?” Anh trêu tức cô là không có tự trọng.

“Đoạn, Dạ..... Nhai.” Anh đang cười, hay là đang tức giận?

“Không cần diễn vẻ mặt đáng thương đó! Giả vô tội? Giả ngây thơ?” Tay anh hơi dùng sức.

Thật choáng váng. “Tôi muốn ngủ.”

“Không phải cô đòi tôi cảm ơn mà đến đây sao?”

“Đúng.....” Thiếu chút nữa là đã quên rồi. Cô tránh khỏi ngực anh, bò tới giữa giường, nằm ngửa người, “.....” Cô vẫy vẫy tay về phía anh, rồi cười.

Cô cho anh là gian phu miến phí sao? Anh thật không biết nên bóp chết cô hay là yêu cô đây?

“Mau.....” Nếu không cô sẽ ngủ thật, trần nhà như đang xoay tròn!

“Dâm dăng thật.” Anh cười, cho dù là Vu Phú Thương trong Hoa Hồ Điệp, cũng không bằng cô như vậy..... Đói khát quá đi!

Môi anh phủ lên đôi môi mềm của cô, anh lỗ mãng điên cuồng mút, mùi vị này khiến anh không phải thảm than, thật sự cô có một loại sức mạnh vô hình khiến đàn ông nhớ thương.

Nụ hôn của anh chuyển thành thương thức triền miên, hôn vào trong trái tim cô.

Bỗng chốc, anh rời khỏi hơi thở mùi đàn hương của cô, đầu lưỡi của anh di chuyển tới bên trong viên tai của cô, cứ như một trò đùa dai cứ đi ra đi vào.

“Tốt.....” Được đó.

Anh cắn nhẹ vành tai của cô, thấp giọng, “Tiểu Thương nhi, tiếng cô rên rĩ thật khiến người ta điên cuồng, cô dám đăng như vậy không sợ chồng cô biết sao?”

“Tôi không có..... Dâm loạn.” Một cảm giác nóng ran kéo tới, cô không chịu được bầu vú vào vai anh.

Một bộ dạng yếu đuối rung động lòng người! “Chẳng lẽ cô là xử nữ?”

Cô muốn nói đúng, nhưng môi lưỡi đùa bỡn của anh khiến cô chỉ có thể phát ra tiếng kêu nhục nhẽ yêu kiều.

Cô rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao lại khát khao anh cung chiều mãi không ngừng chứ? Chính cô cũng xem thường bản thân cô.....

Ôi trời! “Đừng như vậy, xin anh.....”

“Không phải cô là người yêu cầu tình một đêm sao?” Lâm trợn bỏ chạy? Cô nghĩ bản thân là một xử nữ không hiểu việc đời?

“Nhưng mà tôi.....” Cô gần như là muốn khóc rồi, loại dục vọng xa lạ này khiến cô sợ.

Anh cười vô tình một tiếng, “Nhận lời cảm ơn của tôi đi chứ!”

Anh dừng mãnh tiến vào nhưng lại gặp phải chướng ngại, anh kinh ngạc dừng lại bản thân như muốn nổ tung.

“Sài Thương Y, cô là lần đầu tiên!” Câu nói đầy phẫn nộ lên án, nhưng cũng bí mật vui mừng.

Cô sắp bị anh xé rách! Vậy mà anh lại như đang nổi điên thờ hồng hộc.

Cái cảm ơn này thật đúng là quá đau.....

“A.....” Cô chống đỡ không nổi, ngất đi!

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 3.1

Trời mưa to tầm tã bên ngoài.

Bên trong nhà, Đoạn Dạ Nhai cả đêm không chợp mắt, anh vòng tay ôm Sài Thương Y đang ngủ, lòng tràn đầy nghi ngờ khó giải thích.

Một phụ nữ đã lập gia đình mà vẫn còn là xử nữ? Chẳng lẽ chồng cô ấy không thể giao hợp?

“Anh.....” Sài Thương Y tỉnh dậy, bởi vì say rượu nên cô có chút không rõ về tình trạng bây giờ.

Anh cố ý cười, “Đừng có nói là cô đã quên toàn bộ chuyện đêm qua rồi chứ?” Cô sẽ không cho là cô mộng xuân đấy chứ?

“A!” Nghe vậy, miệng cô há to đủ để nhét một quả trứng gà.

“Nhớ chưa?”

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông khô ngô trai gái đều yêu này, không biết nên lệ ngượng ngùng, hay là tiêu diệt cái nụ cười đáng ghét đó. “Sài Thương Y, cô đã không còn là xử nữ nữa rồi.” Giọng điệu của anh vừa tuyên bố vừa tra hỏi.

Hừ, “Đương nhiên là tôi biết.”

Biết? Anh nheo mắt, “Có thể giải thích một chút không, tại sao cô kết hôn rồi mà vẫn còn là xử nữ?”

“Tôi.....” Đầu lưỡi của cô cứ như bị cắt đứt, không phát ra được tiếng nào.

Phải một lúc sau, cô mới có thể đáp trả, “Không cần anh quan tâm! Tôi có là xử nữ hay là đàn bà dâm loạn thì cũng không phải chuyện của anh.” Anh cũng không phải là cái gì của cô hết!

Hơi thở nguy hiểm tiến tới gần cô, ánh mắt anh lạnh lùng, “Dám nói không phải chuyện của tôi? Sao vậy, dùng xong rồi vứt hả?”

“‘Dùng’ anh đừng có nói như vậy!” Thật là khó nghe.

“Cô hài lòng về phần cảm ơn của tôi chứ?” Anh cọt nĩa cười phóng đảng, nhìn cô luống cuống thật là vui đó!

“Hài lòng.” Có thể nói không hài lòng sao? Nhớ tới chuyện anh làm với cô mấy tiếng trước.

Đêm hôm qua, cô thật quá xấu hổ! Cô thật muốn có thuật tàng hình, để không phải đối mặt với cái không khí bức bách này.

“Cô phải cho tôi câu trả lời!”

“Phức tạp lắm, không thể giải thích rõ ràng được.”

“Tôi sẽ chăm chú lắng nghe.”

Cô ngại ngùng, chậm rãi nói, “Chuyện là như vậy.”

※※※

“Ngu ngốc!”

“Cái gì?” Sao biểu cảm của anh lại tức giận đến vậy?

“Nếu như không có tôi, có phải cô sẽ đi tìm một người đàn ông khác làm loạn với cô đúng không?”

“Có lẽ vậy.” Cô ngập ngừng.

Đôi lông mày rậm của anh nhướng lên cao, nhìn Sài Thương Y đang rúc ở trong chăn, muốn đem cô ăn vào trong bụng. “Được lắm.” Anh cắn răng, “Thì ra chỉ cần là đàn ông, chỉ cần giúp cô thoát khỏi thân phận xử nữ, cũng có thể “Có cơ hội” làm loạn với cô.”

“Không phải vậy.” Trực giác của cô phủ nhận, cô cũng không phải là không có liêm sỉ, chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Nhưng tại sao cô lại đem “Bất đắc dĩ” này cho anh chứ? A, đau đầu quá.

Anh nhăn tâm nói, “Sài Thương Y, cô là đồ nào phẳng!”

Cô tức giận đến nỗi không nói được một câu.

“Chẳng lẽ cô không nghĩ tới việc đến bệnh viện cắt bỏ màng trinh sao?” Chỉ là một tiểu phẫu.

Cô nhăn nhó, chợt bừng tỉnh hiểu ra! “Đúng rồi ha! Tôi thật là ngu ngốc mà!”

Nếu sớm biết đến phương pháp này, thì cô đâu cần phải mặt dày đi cầu xin anh “Bổ thí” chuyện đó chứ. Cô cực kỳ ảo não.

“Nói cho cô biết một chuyện, cô còn ngốc hơn heo.” Anh nhìn chăm chăm đôi mắt trong veo của cô, “Cho dù người em trai biết cô vẫn còn là xử nữ, thì hẳn ta cũng không có cách nào cướp đi tài sản của cô được.”

“Không đúng! Tôi không hoàn toàn là vợ của Chính Trần, chẳng qua chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa mà thôi, bọn họ là con cháu Hạ gia, dựa theo luật pháp có thể đoạt lại.”

Anh không thể chịu nổi sự khờ khạo của cô nữa.

“Đọc sách về tất cả điều luật đi! Luật dân sự viết rất dễ hiểu. Hôn nhân của cô và Hạ Chính Trần đã có cha xứ là người làm chứng, mặc kệ chồng cô qua đời sau hai mươi tiếng kết hôn, cũng không bàn đến việc cô có là xử nữ hay không, cô đã là góa phụ thì quyền thừa kế vĩnh viễn không thay đổi!”

“Thật vậy sao?”

“Trừ khi cô tình nguyện nhường lại tài sản cho Hạ gia.”

Cô dùng sức gõ đầu mình một cái, hồi hận.

“Tôi thật sự là quá đần độn đi.”

“Thừa nhận chứ?” Một thiên tài khoa học kỹ thuật như anh làm sao có thể thích đồ ngốc này được chứ?

Cô nghiêm túc nói: “Chuyện tôi và anh lên giường là đần độn nhất, ngu ngốc nhất, đáng. ... Bị đánh đòn mà.”

Quai hàm của Đoạn Dạ Nhai mở to dài đến mặt đất, con ngươi mở to cũng muốn nhảy ra khỏi mắt.

Cô nói đùa sao? Được anh cưng chiều là vinh hạnh của cô, lại còn được anh khai sáng một cô ngốc như cô nữa.

Các cô gái khác đau lòng nhớ nhung anh, lên giường với anh không một lời chê bai mà còn thích thú nữa.

Cô vậy mà lại hối hận, như vậy là sỉ nhục sức nam tính của anh rồi!

Sài Thương Y vẫn đang mắc kẹt trong cảm xúc chán ghét bản thân, không nhìn thấy nét mặt gần như phát điên của anh.

“Tôi phải đi đây.” Cô đứng lên, từ trong tủ lấy ra bộ quần áo cô mặc hôm qua.

“Cứ đi như vậy sao?” Cô thật sự coi anh là giấy lau sao, dùng xong thì vứt.

Cô không hề biết một trận bão táp sắp đến, nên tự nhiên trả lời: “Tôi phải quay lại công việc.”

Cô quả phụ này thật đáng chết mà! “Cô chọc giận tôi rồi! Tiểu Thương nhi.”

Cô hơi ngạc nhiên, “Tôi làm như vậy với anh lúc nào?” Cô và anh không phải hai bên đều tình nguyện sao? Giọng điệu của anh sao vậy chứ?

“Không được đi.” Anh chặn trước cửa.

Anh nói đùa sao! “Tại sao không để cho tôi đi? Coi chừng tôi kiện anh tội giam giữ người bất hợp pháp đó.”

“Lần này thông minh đó.” Bên ngoài anh cười nhưng trong lòng không cười nổi hừ nói, “Tôi cảm ơn cô chưa xong, tôi không có thói quen thiếu nợ người khác.”

Không cần thiết phải nghiêm trọng như thế chứ! “Như vậy mà chưa xong sao! Với lại hôm qua anh cũng đã nỗ lực hết mình rồi. Chúng ta huề nhau có được không vậy?”

“Tiểu Thương nhi, tiền vốn bên ngoài còn có lãi đó.”

“Lãi?” Cô có thể cự tuyệt được hay không?

“Đúng.” Anh sẽ để cơ thể cô dính đầy mùi của anh, khiến cô nghiện anh, ai bảo cô không lưu luyến sức quyến rũ của anh, lại còn từ nay về sau không lui tới nữa.

“Anh Đoạn,” Cô cố gắng gượng cười, “Cái gì mà lãi chứ? Thương lượng về....”

“Thân thể của tôi!” Anh sẽ sử dụng mọi kỹ năng, khiến cô mềm nhũn trong lòng anh.

“Cái gì!” Cằm của cô sắp rơi xuống.

※※※

“Phó Bang Chủ.” Một người trẻ tuổi cao lớn cung kính đưa lòng bàn tay ra, hứng lấy tro thuốc của thủ lĩnh.

Phó Bang Chủ Bạch Nha nhỏ gầy nhếch môi, “Tiểu Cao, tình hình điều tra đến đâu rồi?”

“Đàn bà của tên khoa học kỹ thuật đó nhiều như sao trên trời, hoàn toàn đếm không xuể, giống như mưa vui, chơi đùa một chút mà thôi.”

“Bang Chủ Hắc có nói, tên mặt trắng nhỏ đó dựa vào đàn bà đẹp, qua lại tự nhiên.”

“Như vậy là, hắn rất được yêu thích, rất nhiều thiên kim tiểu thư và minh tinh màn bạc đều muốn bao nuôi hắn.....”

“Bao nuôi hắn?” Bạch Nha didalequdo/ nhả ra một vòng khói, “Tài sản của ông già hắn lên đến mấy trăm tỷ, chỉ cần hắn gật đầu, thì chỗ ngồi chủ tịch Đoạn thị chắc chắn là của hắn rồi.”

“Nhưng người bình thường đều cho hắn là công nhân kỹ sư.”

Đúng là tre già măng mọc! Tên họ Đoạn đó mặc quần jean rách cũng có thể trêu chọc quyến rũ được các người đẹp.

Các con đàn bà đó, tất cả đều là động vật ngu dốt.

Tiểu Bàn ở một bên chen miệng nói: “Phó Bang Chủ, em phát hiện được một chuyện vô cùng đặc biệt.”

“Nói.” Phũ tro thuốc ở trong lòng bàn tay của Tiểu Cao, Bạch Nha tiếp tục nhả ra khói.

“Hai ngày nay, có một cô gái luôn ở trong căn hộ của hắn ở trung tâm thành phố.”

“Như vậy à! Không phải hẳn luôn ở trong khách sạn cùng đàn bà “ò e í e” sao?”

“Chắc hẳn cô gái kia có ý nghĩa gì đó đối với hẳn.” Tiểu Cao nghĩ ngợi nói.

“Cần mày giải thích sao!”

Bạch Nha hung hăng dí đầu thuốc đang cháy xuống lòng bàn tay Tiểu Cao, hẳn đau đến chảy nước mắt, nhưng chưa có mệnh lệnh, thì không dám rút tay về. “Đi bắt con nhỏ đó về đây!” Cuối cùng cũng tìm được điểm yếu của tên họ Đoạn rồi.

Tiểu Bàn ngập ngừng nói, “Nhưng cô gái đó chưa bao giờ ra khỏi cửa, tên họ Đoạn đó cũng không đến công trường hai ngày nay rồi.”

“Ít ra bọn nó cũng phải ra ngoài ăn cơm hoặc đi mua sắm chứ?” Hẳn và Bang Chủ làm sao có thể thu nhận loại thuộc hạ không có đầu óc này chứ.

Vừa nghĩ tới có thể cùng Đoạn Dạ Nhai đối mặt, Tiểu Cao không thể không phát biểu ý kiến. “Tên đó hạng nhất Judo và kiếm đạo, hơn nữa nhiều đội ngũ ở khắp nơi tập kích cũng không thành công.” Kinh khủng nhất là, hề có mục đích đánh anh, mặc kệ hắc đạo hay bạch đạo, thì anh không một chút lưu tình mà trả thù lại. Giang hồ đồn đại, sau lưng tên họ Đoạn có tổ chức khủng bố trên toàn thế giới, ngay cả mafia tàn nhẫn nhất cũng sợ cái thể lực thần bí đó.

Bạch Nha bữu môi cười gằn, “Người đẹp gối đầu, mờ chôn anh hùng! Những bang phái khác là không chịu tìm điểm yếu trước, cho nên mới toi tã đi về.”

Tiểu Bàn vội vàng nịnh bợ, “Phó Bang Chủ nhìn xa trông rộng! Phi Long Bang của chúng ta thật có phúc mà.”

“Hừ.” Bạch Nha cười đến tận mang tai, “Hai tui mày lập tức truyền lệnh xuống, ôm cây đợi thỏ cũng phải bắt được bảo bối của tên họ Đoạn kia về đây.”

Nếu như Bạch Nha hẳn lần này thành công, hắc hắc, chẳng những nổi tiếng mà còn có thể dành chức Bang Chủ với thằng Hắc vát mũi chưa sạch này, đứng đầu đám mafia cả tỉnh T này không phải là hẳn sao. Huống chi tên tiểu tử kia nắm con chip trong tay, chỉ cần một mảnh nhỏ thôi, là hẳn có thể dddlq'đ nuôi được mấy vạn tên thuộc hạ, tính toán thế nào thì hẳn vẫn thắng!

Tiểu Cao lo lắng nói, “Nếu như con nhỏ đó chỉ là một trong số đám đàn bà của tên họ Đoạn thì sao đây? Một mảnh của con chip có giá trị vài tỷ, thậm chí là trên trăm tỷ thì quan trọng hơn con nhỏ đó chứ?”

Chỉ giỏi làm mất hứng! “Ngay cả mẹ ruột của tên họ Đoạn đó cũng không thể vào căn hộ của hẳn, thì mày có cho là con nhỏ kia ở đó hai ngày hai đêm quan trọng hay không?” Bạch Nha đã quyết định rồi! Hẳn phải là bố già Châu Á, được mọi người sùng kính. Ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 3.2

“Tiểu Thương nhi.”

Trời ơi! Anh lại đang gọi hồn nữa rồi.

“Nè, cười một cái xem nào.”

Anh điên cuồng ngược đãi! Bị anh giam lỏng thì làm sao cô có thể cười được? “Thuần khiết, khả ái, tiểu Thương nhi ngây thơ.....”

Cô vội vàng che lỗ tai, “Đừng tụng kinh nữa có được không?” Coi như cô cầu xin anh.

“Thân thể của tôi khỏe chứ?”

Hết sức khỏe! Nhưng cô không thừa nhận! Cô cũng không phải hạng mê trai.

“Cô hài lòng với biểu hiện của tôi chứ?”

Hài lòng? Cô sắp mệt là rồi! Mặc dù chỉ có anh “Xuất lực”, cô chỉ cần hưởng thụ là được rồi.

Hưởng, hưởng thụ cái đầu cô, tại sao cô lại không biết xấu hổ như vậy.

“Cô không nói, thì có vẻ biểu hiện nam tính của tôi chưa đủ rồi.....”

A? Anh làm gì mà cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, khiến lòng cô rối loạn.

“Mười chín lần rồi, một lần nữa cho chẵn hai mươi.”

“Anh lại muốn nữa?” Lần này cô không thể không lên tiếng, “Đoạn Dạ Nhai! Anh không sợ kiệt sức sao? Nếu anh chết ở trên giường mà lên trang nhất của bản tin thì mất thể diện lắm”

“Tiểu bảo bối, không cần lo, tôi trẻ tuổi nhiệt huyết, huyết khí tôi vận động thường xuyên, chức năng tim phổi rất mạnh.”

“Thật là! ‘Lượng vận động’ của anh sao so bì được với trâu bò chứ.” Chẳng biết tại sao, ngực cô vừa chua xót lại vừa đau nhói, bực mình khó chịu.

“Tôi là công nhân, lao động chân tay nhiều hơn người bình thường.” Hơn nữa anh còn thường xuyên đi Donie luyện tập thể hình, Pierre Lỗ thường xuyên cùng anh đầu kiếm.

Giờ phút này anh vô cùng vui vẻ, cuối cùng thì tiểu Thương nhi cũng bày ra bộ dáng ghen tuông rồi.

Như thế này mới đúng, làm gì có chuyện anh nỗ lực, mà cô thì lạnh nhạt chứ.

Từ thời trung học, anh biết rõ các cô gái rất dễ rơi vào lưới tình với anh. Ai bảo trời sinh anh như vậy chứ! Ba mẹ anh nổi tiếng là tuần nam mỹ nữ, cộng thêm “Quá trình chế tạo” nồng nhiệt nữa, kết tinh tình yêu này dddd!đ muốn thiếu một phần cũng rất khó khăn. Mỗi người một số mệnh, trời định anh phải phiên muộn về về đẹp trai đó!

“Anh không phải ra công trình báo danh sao? Coi chừng quản đốc xào anh đó.”

“Yên tâm, tôi nuôi cô ba đời cũng vẫn đủ mà.” Tơ lụa áo gấm, Mã Nãi Phi Thúy anh cũng cung cấp được.

“Ai muốn anh nuôi chứ!” Cô tức giận, mà trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Để che giấu khuôn mặt đỏ bừng, cô giận hờn nói: “Anh chỉ là công nhân công trường, một tháng gaji lắm cũng chỉ kiếm được 5000 – 6000 đồng, tiệm Thanh Tùng của tôi không biết kiếm hơn anh bao nhiêu đây.”

“Xem thường công việc của tôi? Thì ra cô cũng chỉ là thứ háms tiền.” Anh cười nói, bởi vì anh biết trời sinh cô rất thuần khiết.

Nếu cô là kẻ ham tiền, cô năm mười lăm tuổi cần gì phải mang cửa hàng Nguyệt Tô Kim cùng phòng hơi thảo được đang có chín mới chín phần trăm dd/v/qđ thu nhập đi quyên góp từ thiện? Tiểu Thương nhi xứng đáng để anh toàn tâm toàn ý yêu thương.

“Này! Phần lãi của anh trả tôi phải xong rồi chứ! Tôi đi được chưa?” “Vui vẻ” mười chín lần! Ba ngày nay cô ngoài ăn rồi ngủ thì cũng phải làm cái kia nữa, chỉ việc hồi tưởng lại thôi cũng khiến cho người ta đỏ mặt.

Anh day nhẹ hai bên thái dương, một lúc lâu sau, anh gật đầu như đang ban một ân huệ, “Nhưng cô phải đến gặp tôi đúng giờ đây.”

“Hù dọa! Anh muốn tôi đến theo ý anh? Tôi không phải là gái trong quán rượu!”

Cô cũng không có thiếu tiền anh! Khuôn mặt đẹp trai của anh thoáng buồn, “Nhưng mà tôi lại nợ cô ơn cứu mạng chưa trả xong, ân tình này mà không trả xong thì tôi sẽ khó chịu lắm!”

Giết chết cô đi! “Đã trả nợ xong rồi mà? Tôi đã nhận ‘Cảm ơn’ cùng mười chín lần ‘Lãi’ rồi! Hơn nữa căn bản là không có ân huệ cứu mạng gì hết, là anh tự nhiên xông vào phòng hơi của tôi.”

Anh nghiêm túc nói: “Tôi không thể làm người đàn ông vong ân bội nghĩa được, cho nên cô phải để tôi có cơ hội trả hết ân tình này từ từ.”

“Từ từ trả? Vậy còn muốn tới lúc nào, lâu dài sao? Anh định trả đến khi nào trong bụng tôi có một sinh linh nhỏ mới xong sao? Đoạn Dạ Nhai, anh điên thì cũng tùy lúc thôi chứ! Đừng có bụng ta suy ra bụng người.” Cô hường thụ. Ách, không, là nhẫn nhịn mới đúng.

“Cô định tiếp tục sao! Tiểu bảo bối.” Anh mím môi cười mỉa hoặc tán tỉnh phụ nữ.

Đã man! “Tôi đi đây! Hơn nữa cũng không cần gặp lại đâu.”

“Cứ tự nhiên, tôi không tiễn.” Dù sao nếu anh có nhớ cô mãnh liệt, thì bất cứ nơi đâu anh cũng sẽ mang cô về để thân mật.

“Xin hỏi đường Quế Chi đi hướng nào?”

“Hướng bên này.” Sài Thương Y hừ nhẹ một tiếng, không kịp gầy dựa đã hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Bàn nắm chặt khăn thuốc mê trong tay, cùng Tiểu Cao khiêng cô lên chiếc xe chở hàng chờ bên cạnh.

“Cive me five!” Máy tên trong xe cười ríu rít.

※※※

Khách sạn Vòng Nguyệt Quế.

Một phụ nữ trung niên xinh đẹp luôn miệng làm nũng, “Sao lại hẹn gặp mặt ở đây vậy? Để người khác hiểu lầm là không tốt đâu.”

“Là bà lấy cái chết để bức ép tôi gặp bà một lần, nói chuyện một chút mà!”

“Không sai, nhưng mà cũng không cần hẹn gặp bên ngoài chứ?”

“Vấn đề ở đây là chồng bà đã về lại đây rồi, mà tôi cũng không muốn chạm mặt chồng bà.”

Màn đối thoại của hai người cũng không phải gian phu dâm phụ gì, mà là mẹ con.

“A! Không biết kiếp trước cha con con có thù oán gì không nữa?” Bà vừa là vợ thảo vừa là mẹ hiền cũng không chịu nổi mà!

“Đoạn phu nhân, xin mau lên một chút! Tôi chỉ có một tiếng thôi.”

Sinh đưa con bất hiểu. “Hừ, anh cùng đám đàn bà không ra gì đó có thời gian lêu lổng cả ngày lẫn đêm, tôi đây sinh ra anh rồi nuôi anh, vậy mà cả tuần lễ chỉ sắp xếp được có một tiếng.” Thật gan tỵ.

“Bà có Đoạn chủ tịch sủng ái còn chưa đủ sao?” Lòng dạ đàn bà.

“Nhai nhi. Là mẹ yêu con mà.” Hà Nguyệt Loan cong đôi môi đỏ mọng, không bỏ qua nói.

A, phụ nữ năm mươi tuổi mà lại có thần thái yêu kiều như vậy, lại không quá lố, khiến anh khâm phục.

“Đoạn phu nhân, bà chỉ còn lại bốn mươi phút.” Anh liếc đồng hồ treo tường, nhắc nhở.

Hà Nguyệt Loan vội vàng ngồi thẳng, mau chóng nói vào nội dung: “Con có nghe qua tên Đồ Tinh bao giờ chưa? Con gái ruột của bác Đồ, sắp học xong và sẽ trở về nước, cũng học tiến sĩ ở trường Oxford như con đó.”

“Ừ.”

“Ừ? Con chọc tức mẹ hả?”

Đoạn Dạ Nhai buồn cười nhìn mẹ anh đang nhảy dựng lên: “Nếu không thì con phải làm như thế nào? Cô ấy cũng đâu phải là con gái con.”

“Con bé đương nhiên không phải là con gái con rồi!” Một người đàn ông hai mươi chín tuổi làm sao có con gái hai mươi lăm tuổi được chứ. Anh nhất định là muốn chọc tức bà mà.

Đàn ông trên toàn thế giới thì chỉ có chồng bà là thương bà nhất, đừng mong Nhai nhi chăm sóc.

Anh hôn nhẹ gò má của bà, “Trong lòng con người khác rồi, mẹ không cần phải loạn lên đi kiếm con dâu như vậy.”

A! “Thật không? Vậy là con nghĩ lại rồi hả? Không đi hái hoa bừa bãi nữa chứ?”

“Cho là vậy đi.”

“Cái gì mà cho là vậy!” Điều kiện quan trọng nhất của tình yêu chính là phải dốc lòng, giống như chồng bà dù đã kết hôn ba mươi năm rồi nhưng vẫn cưng chiều bà như ngày đầu mới yêu.

Đoạn Dạ Nhai thẳng vai, cười một cách tự nhiên, “Con đối với cô ấy có tình có nghĩa, như vậy còn không rõ ràng sao.” Vậy mà tiểu Thương nhi là người đầu tiên khiến anh nghĩ đến tình yêu nam nữ.

Hà Nguyệt Loan cực kỳ vui mừng, “Con trai, mẹ đảm bảo với con, con bé nhất định sẽ rất xứng đôi với con.”

“Mẹ là thầy bói sao?” Biết số trời, hiểu sự đời!

“Con là do mẹ sinh, đương nhiên mẹ phải hiểu chứ.” Con trai bảo bối của bà luôn đối xử với phụ nữ dựa vào tính chất phối hợp, không cần biết có yêu hay không? Ha ha, bà cũng sắp phải làm bà nội rồi, dựa theo tướng mạo thanh xuân, thì bà nhất định sẽ là bà nội xinh đẹp nhất tính T rồi.

“Là thiên kim tiểu thư nhà nào?” Con bé tốt hơn nên đến nhà cầu hôn đó!

“Cô ấy đã kết hôn.”

“Cái. Cái gì!” Sự đã kích này quá lớn, bà lập tức lùi lại vài bước, thiếu chút nữa là đụng vào tường rồi. “Làm sao mà con có thể yêu người đã có gia đình vậy hả? Như vậy là thông dâm!”

Ha ha! Mẹ anh thật đúng là bảo bối lợi hại.

“Cười, con còn tâm trạng để cười sao? Đã có chồng rồi mà còn lộn xộn với người đàn ông khác thì chắc chắn là không ra gì rồi! Không chừng cô ta kết hợp với chồng của cô ta làm trò hại con.” Trời ơi! Bà cần thuốc đau đầu, cũng cần thuốc hạ huyết áp.

“Chồng cô ấy qua đời rồi.” Ở đâu ra kết hợp hại anh? Mẹ anh tám phần là xem phim quá nhiều rồi.

“Quả phụ hả!” Không có quan hệ gì rồi. “Hôm nào mang con bé tới gặp mẹ, mẹ chính xác là bà mẹ chồng hiền lành nhất, xinh đẹp nhất, con bé nhất định sẽ thích mẹ.” Không phải bà nói khoác, Lại Tục luôn luôn khen bà là người mà người khác thích tiếp xúc nhất.

“Tiểu Thương nhi cũng không phải là thiên kim tiểu thư nhà nào hết, hơn nữa cha mẹ cô ấy đã sớm qua đời, Đoạn phu nhân không có phản đối gì sao? Không môn đăng hộ đối đó.”

“Mẹ đã nói rồi mà, mẹ chính xác là bà mẹ chồng tốt nhất thiên hạ, cái loại suy nghĩ cổ hủ không nằm trong đầu ta, hơn nữa con bé được gả cho con, sẽ là thiếu phu nhân Đoạn gia, đường đường kẻ tặc phu nhân chủ tịch, người khác tôn trọng còn không kịp đó!”

“Kính nể, kính nể.”

“Mẹ có tư tưởng văn minh chứ? Con đó nha, có thể đầu thai nằm trong bụng mẹ là phước tám đời của con đó.”

“Đoạn phu nhân dạy chí phải. Đến giờ rồi, con phải quay lại công trường.”

“Nhai nhi, rảnh rồi thì đi gặp cha con đi, ông ấy yêu con nhưng khó mở miệng. Con biết mà, cha con làm chủ tịch Đoạn thị ba mươi mấy năm, không tránh khỏi việc dùng quyền lực ra uy một chút.”

“Con sẽ suy nghĩ.” Anh xoay người, hôn gió bà một cái. “Nói cho mẹ biết một chuyện, chắc chắn mẹ sẽ vui mừng.”

“Nói mau.” Có phải con dâu tương lai đã mang thai rồi hay không?

“Kinh nghiệm tình dục của tiểu Thương nhi là do con chỉ dạy đó, người chồng quá cố của cô ấy cũng chưa đụng vào cô ấy đâu.”

Hả? Lỗ tai của bà có phải đã bệnh rồi hay không, một người đã kết hôn mà vẫn còn là xử nữ?

Quả phụ xử nữ! Thật là một chuyện nghe rợn cả người.

Nhưng mà đúng như lời Nhai nhi nói, thật sự là bà cũng có vui mừng đấy!

Bây giờ phải mau chóng về nhà coi lịch, tìm ngày thật tốt, dù sao con trai bà cũng là người đầu tiên dđđ. l'đ của quả phụ xử nữ đó, không thể không chịu trách nhiệm được.

Bà phải bắt đầu học tập để người ta ca tụng bà là một bà mẹ chồng tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 4.1

“Dạ Nhai!” Giang Tuấn Nam giọng điệu phát cáu, “Cuối cùng cậu cũng đã về.”

“Tôi chỉ đi ra ngoài một tiếng, nhìn bộ dạng của anh, là trời sập, hay là móng bị sụp rồi?”

Giang Tuấn Nam cầm một phong bì đưa đến cho anh, “Người đem cái này tới toàn là xã hội đen, có vẻ trông rất hung ác.”

Đoạn Dạ Nhai nghi ngờ mở phong thư.... Bỗng chốc, mặt anh không còn một giọt máu, lá thư rơi khỏi tay anh như con gió.

Giang Tuấn Nam nhặt lá thư lên dò xét đến cùng....

Người đàn bà ở cùng mấy ba ngày hai đêm đang ở trong tay bọn tao, nếu không muốn làm tang lễ cho nó, thì mày phải đến đây.

Không cho phép mày báo cảnh sát, trên người con đàn bà của mày có gắn thuốc nổ có thể nổ bất cứ lúc nào.

Giang Tuấn Nam ngã ngồi xuống chỗ xi măng. Thôi xong rồi, Đoạn Dạ Nhai đi chuyến này, tám phần là bị chém thành tro rồi.

Sài Thương Y bị đám bắt cóc trói gô tựa như bánh chưng, mắt cùng miệng của cô bị bịt bằng một miếng vải đen mỏng.

“Nhìn một cái, toàn thân da mịn thịt mềm, có lẽ là ngày ngày đều tắm suối nước nóng!” Thiết Đầu phụ trách trông chừng con tin diddaleequddo cực kỳ thèm thuồng.

Anh em của hắn là Thiết Tắc cười lạnh lạnh, “Sai lắm rồi..., con nhỏ này chắc phải lấy SK pha nước lọc để uống đó!”

“Khó trách thằng họ Đoạn kia coi trọng nó.”

“Thật là muốn sờ..... mó.....”

“Khụ!” Tiểu Bàn và Tiểu Cao quát khẽ, “Phó Bang Chủ tới.”

Hai anh em Thiết gia đứng một bên, vừa sợ vừa hãi hô: “Phó Bang Chủ khỏe chứ ạ.”

“Tốt.” Bạch Nha sáng khoái nói, “Chúng mày ở đó chờ phát tài đi.”

“Tất cả đều nhờ sự lãnh đạo của Phó Bang Chủ!” Mười mấy tên thuộc hạ hô to.

Bạch Nha cười rộng đến mang tai, “Nhóc con, oan ức cho cô rồi, nhẫn nại một chút, anh hùng sắp đến cứu mỹ nhân rồi!”

Thì ra là, bọn chúng đang chờ Đoạn Dạ Nhai đến.

Hông hét! Nếu anh mà rơi vào tay bọn chúng thì chẳng phải sẽ nguy hiểm đến tính mạng sao?

Thượng Đế, Quan Thế Âm, Thương Y cầu xin Người, phù hộ cho Đoạn Dạ Nhai bình yên vô sự có được hay không?

Một tiếng nói khô khan truyền vào tai cô, “Cô đang phát run hả con nhóc? Không cần sợ đâu... , bang phái Phi Long Bang bọn tôi rất có phẩm cách, không làm hại đến người vô tội! Chỉ cần tên họ Đoạn đến, thì bọn tôi lập tức thả cô.”

Nếu không phải bị một miếng vải bịt miệng, cô nhất định sẽ tức mình mắng to, anh sẽ không vì ở cùng cô ba ngày hai đêm mà nhảy vào hang hổ!

Vậy mà.....

“Đoạn thiếu gia, đã đợi cậu một lúc lâu rồi đấy.” Bạch Nha đùa giỡn sùng ngấn, tự cho là rất anh tuấn.

Đoạn Dạ Nhai lạnh nhạt liếc mắt vào trần địa, “Đối phó với một mình tao thôi mà cần phải huy động đến một phần ba người của Phi Long Bang sao?”

Tiểu Bàn khẽ nói, “Làm sao mày biết thân phận của bọn tao?”

Nụ cười tà mị chậm rãi nâng lên, anh không trả lời mà nói hài hước: “Chắc hẳn bọn mày làm như vậy là để độc chiếm tâm phiến làm riêng rồi!”

“Mẹ kiếp! Mày biết sao?” Tiểu Bàn khăn trương nắm chặt súng lục, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người này cũng không phải kiểu người hành tẩu gian hồ, sao có thể nắm rõ Phi Long Bang trong lòng bàn tay vậy, thật là khủng khiếp.

Bạch Nha vỗ vỗ hai tay, cười sáng sủa, “Không hổ danh là bộ não vàng! Xem ra lời đồn quả không sai, như vậy phần mềm máy tính của Đoạn thị mới có thể tung hoành thương trường, vô địch thiên hạ.”

“Mờ trí cho con nhỏ đi!” Đáng chết, bọn chúng dám hành hạ tiểu Thương nhi.

“Phải xem thành ý của mày như thế nào.” Bạch Nha thanh thần rút súng ngắn ra, dù thế nào đi nữa hắn cũng có đủ lợi thế ép tên họ Đoạn gắt gao.

“Làm sao bọn mày biết cô ấy là người tao quan tâm chứ?” Nhiều người biết anh có rất nhiều phụ nữ vây quanh.

“Ha ha, Đoạn thiếu gia thật là hài hước, nếu mày không quan tâm đến con nhỏ này thì mày đâu có đến đây.”

Thật sao? Đoạn Dạ Nhai vượt lòng mày, hơi không vui, anh đối với tiểu Thương nhi chính xác là có một chút tình cảm, nhưng chẳng qua chỉ là dục vọng mà thôi, cũng không tính là quá quan tâm chứ?

“Một mảnh tâm phiến cũng được rồi chứ?” Anh ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Một mảnh tâm phiến đối với anh không là gì hết, cùng lắm là kích hoạt lại bộ não để chế tác lại thôi, cho dù đối phương có công phu cao siêu yêu cầu mười mảnh tâm phiến, thì anh cũng đồng ý trao đổi...

Lần này tiểu Thương nhi đã mắc nợ anh rồi, cô phải lấy anh để trả cả một đời.

Bạch Nha nháy mắt một cái, Tiểu Bàn và Tiểu Cao lập tức chia súng vào hai bên thái dương của Sài Thương Y, sau đó, hắn nói: “Tao muốn mày bỏ hết tâm huyết để làm, còn nữa, mày không được tiết lộ bất kỳ khoa học kỹ thuật nào cho công ty, bao gồm cả chính mày.” Mấu chốt của việc trao đổi là phải chặn ngay từ lúc ban đầu đó! Ha ha ha, hắn có thể thấy được đồng tiền sắp đến tay hắn rồi.

“Theo như ý mày muốn.” Đoạn Dạ Nhai quét mắt về phía Sài Thương Y.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân! “Mày yên tâm đi! Con đàn bà của mày sẽ không thiếu một cọng tóc nào đâu, nhưng nếu giao dịch thất bại, thì đầu của nó sẽ nổ tung đấy!”

“Cha.....” Mấy tiếng thê lương vang lên khiến Bạch Nha rùng mình.

“Thành Công! Thành Trung! Thành Chí!” Con của hắn!

Tiểu Cao và Tiểu Bàn vội vàng hạ súng xuống, đi nhanh về phía trước, bắt đầu run rẩy, “Không được, không được làm hại bọn họ.” Cha mẹ cùng vợ con của hai người bọn họ đều bị trói chặt, hơn nữa còn bị chia súng ống vào đầu.

Đây là sét đánh hả! “Bọn mày có còn đạo đức nghề nghiệp hay không hả?” Má ơi, mười mấy tên cao lớn dũng mãnh, hỏa lực trên tay bọn họ còn mạnh hơn gập mấy lần.

Cầm đầu là Đại Hồ Tử cười thoải mái: “Bọn tao được U Minh Diêm Vương phái đến để đoạt hồn, tiểu quỷ trong địa ngục quá nhàm chán, muốn mời bọn mày xuống uống chút rượu.”

“Đừng có làm loạn..... Con nhóc này vẫn còn nằm trong tay bọn tao, nếu bọn mày dám hành động thiếu suy nghĩ, tao..... tao cho một phát là nó tiêu đời ngay!” Bạch Nha vừa sợ vừa cố gắng giữ bình tĩnh.

Đại Hồ Tử thở ơ một tay thù thế, “Con nhỏ đó cũng không phải người của tao, sống chết thế nào chẳng quan hệ gì đến tao.”

Đoạn Dạ Nhai ném cho cậu ta một ánh mắt lạnh lẽo, đối phương giống như vô cùng vui vẻ nhìn anh chớp chớp lông mi.

“Chúng mày muốn làm cái gì?” Bạch Nha giận đến mức muốn nổ súng sống mái với chúng, nhưng mà đối phương nhìn thế nào d/đ.lq'.đ cũng đều là những loại người hung dữ, nếu hắn cứ duy trì vẻ cứng rắn, nhất định sẽ nói hẹn gặp lại với thế giới này.

“Đưa con nhóc đó cho bọn tao, bọn tao chỉ bắt chước lại thôi, như mày dùng con nhóc đó để “Này hiệp” tên họ Đoạn kia thôi.”

“Chuyện này.....” Trả người cho bọn hắn? Vậy là ước mơ của hắn bẽ nát sao?

“Cha! Cứu chúng con!” Ba đầu củ cải khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem.

Tiểu Bàn cùng Tiểu Cao chuyển sang cầu xin hắn, “Phó Bang Chủ, buông tay lần này đi! Lần sau.....”

Ngũ quan của Bạch Nha vận vẹo tới vận vẹo lui, thật lâu sau hắn mới buồn buồn nói: “Cùng làm một lần đi.”

“Đưa người đến đây đổi đi.” Đại Hồ Tử nhàn nhạt phát tay ý bảo đổi người.

A, hai vị thái tử thật biết cách làm cho người khác khổ sở.

※※※

“Con mới đã mang súng ống đạn dược đến phá hủy toàn bộ Phi Long Bang, Phi Long Bang thành cơn trùng chết rồi.”

“Đám người của Bạch Nha do Phi Long Bang đem đi giải quyết! Báo cho con mới, nói hắn chuyển hướng sang Macao làm nhiệm vụ.” Mượn đao giết người mới là thượng sách, số phận của đám lâu la còn không phải do anh ta xử lý.

“Vâng.”

“Xuống núi bảo vệ cửa ra vào...”

Trong nháy mắt, mười mấy người áo đen giống như từ tổ chức khủng bố biến mất.

Đây trời Sài Thương Y đã sớm tụt ra, cô đang dựa vào lồng ngực của Đoạn Dạ Nhai, hấp thu hơi thở ấm áp của anh.

Cảm tạ Thượng Đế đã không để anh bị thương một chút nào, còn lành lặn ôm cô thật chặt.

Nhưng, nhưng... An toàn sao? Cô ngược khuôn mặt tái nhợt lên, kinh hãi hỏi khẽ: “Đại Hồ Tử có làm tổn thương anh hay không? Tôi nghe nói anh ta cũng muốn tâm phiến của anh mà.” Cô không hiểu, Đoạn Dạ Nhai không phải công nhân ở công trường sao? Ở đâu ra cái tâm phiến có thể phát tài gì chứ?

“Cậu ta đang chán nên nói chơi vậy thôi.” Cậu ta là anh em tốt xuất quỷ nhập thần, nâng cao công lực.

Đại Hồ Từ mạnh mẽ khí thế tiến lại gần, bày ra bộ mặt muốn đánh người, “Thái tử Đoàn nên đập đầu tạ ơn tôi đi chứ! Tôi cứu người đẹp của cậu mà.”

Đoạn Dạ Nhai cười nhạo, “Đã nghe qua đại ân thì không có lời nào có thể cảm ơn hết được chưa? Đại Hồn Huyết Nhi.”

“Đồ vô ơn.” Đại Hồ Từ tựa hồ như đang mắng anh không ngừng nghỉ. “Sớm biết như vậy thì tôi để cậu bị tổn thất mấy miếng tâm phiền cho rồi.”
Uổng phí anh ta nghĩ đến tình huynh đệ bao lâu nay.

“Thái tử Việt, cậu đường đường là người đứng đầu một tổ chức phản động quốc tế, sao lại học được kiểu cảm râm của phụ nữ như vậy chứ?”

“Chọn làm bạn tốt.”

Nhìn bóng dáng Việt Tiềm Thiên sai bước về phía ngọn núi đứng hóng gió, Đoạn Dạ Nhai hô to, “Thông báo cho Hòa Diễm một tiếng, công ty ở Nhật Bản muốn cậu ta thỉnh thoảng quay về chỉ huy đóng giữ.”

“Hòa Diễm cùng vợ yêu đang đi du lịch vòng quanh thế giới, cậu ta cũng không phải tổng giám đốc của công ty ở Nhật Bản, vậy mà cậu ta quản nó đến sống chết!”

Shit! Anh ta đang nguyên rủa tổ tông nhà Đoạn Dạ Nhai, sinh ra loại chuyên môn “Giá họa” cho người của Thái tử Gia.

Sài Thương Y không nhịn được tò mò hỏi: “Thì ra anh ta không phải là người xấu, anh ta là bạn bè của anh sao?”

“Cậu ta là bạn bè của tôi.” Mặc dù thường xuyên cãi vã. “Về phần cậu ta là người tốt hay người xấu thì rất khó xác định, cậu ta là loại người thành thạo cả hai giới đen trắng, nhưng thân phận thật sự thì phải kể tục cho Đại Ma Đầu.”

“Như thế nào?”

“Khi cậu ta được bốn tuổi đã học giương cung bắn tên, hơn nữa lại trúng hồng tâm, bảy tuổi đã hạng nhất bắn súng. Vào thời điểm dienddan/q'đon khi những đứa trẻ khác đang tập viết tên mình, thì cậu ta đang học Thiếu Lâm Tự tại Trung Quốc cùng với các nhà quyền pháp.”

“Tuổi thơ như vậy có phải là rất đáng thương hay không?”

“Cậu ta không có lựa chọn nào khác, bởi vì cha của Hồn Huyết Nhi chính là thủ lĩnh của tổ chức phản động ở Âu Mỹ, người ta gọi là Quốc Vương. Số mệnh của cậu ta là kẻ thù của tổ chức phản động đó. Hai bên thiện ác cũng phải nể mặt cậu ta, cho dù là phần tử khủng bố, cũng đều phải kính trọng và sợ hãi tột độ.”

“Anh và anh ta sao là bạn bè được vậy?” Một công nhân công trường cùng một bố già? Tình hữu nghị thật kỳ diệu.

Bởi vì anh và cậu ta đều học trường Oxford, bởi vì Việt Tiềm Thiên tính khí táo bạo và quái gở nên không hòa hợp được với ai cả, anh và Hòa Diễm không thể làm gì khác hơn là thương hại kết bạn với cậu ta, phân phát một chút áp lực cho cái tên thông minh khô khan kia.

“Trả lời vấn đề của tôi đi chứ!” Cô là một cô mèo tò mò, trong thế giới của cô căn bản là không có những tình tiết thần thoại như vậy.

Đoạn Dạ Nhai chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, ánh mắt tràn đầy thỏa mãn khiến tim cô đập nhanh. “‘Kiếp’ sau gặp lại, chúng ta không nên lãng phí nhiều thời gian.”

Cô bị anh nhìn đến luống cuống, tâm tình rung động đ.đ.lqq'<đ một vòng rồi lại khuếch tán thêm một vòng nữa, “Đúng vậy, ừ, đúng vậy.....” Anh tựa hồ như muốn ăn luôn cô trong tình trạng như thế này.

“Ở vùng hoang dã như vậy thì không ‘Thuận tiện’ cho lắm.” Anh đè nén nụ cười yếu ớt, có trời mới biết anh rất muốn ‘Giải quyết’ ngay tại chỗ này.

Cô hung hăng, hung hăng trợn mắt liếc anh một cái, bày tỏ thái độ nổi giận với anh. Đồ háo sắc!

Thanh Tùng sau một hồi ồn ào chấn động, có người thì bàn tán xôn xao, hoặc là lớn, vài người như bị sét đánh chết đứng ngay tại chỗ.

A! Sài Thương Y không còn cách nào khác ngoài việc nhìn thấy tất cả...

Đều là Đoạn Dạ Nhai hại cô!

Hơn nữa, nhất định là anh cố ý trêu chọc!

Tối nay, anh đưa cô về lại Thanh Tùng, trước ánh mắt của nhiều người, anh hôn cô cả buổi, trước khi anh đi còn quảng lại lời tuyên bố.....

“Sài Thương Y, em là báu vật trong tim tôi, bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng cướp được em từ tôi.”

Lỗi tại cô lập tức ơng ơng, không khí xung quanh như bị xé ra.

Nhưng anh lại khiếu khích một lần nữa, “Tối mai tôi đến đón em, ngoan ngoan chờ tôi.”

Đúng rồi, anh rời đi như mưa phùn, nhưng số phận của cô lại rất thâm trầm.

Các nhân viên bao quanh cô, luôn miệng chúc mừng cô tìm được mùa xuân thứ hai, hơn nữa lại còn đẹp trai xuất sắc như vậy nữa.

Những vị khách còn lại thì bàn luận âm ỉ, bạo báng những câu khó nghe vào trong tai cô. Đúng mà, chồng cô vừa mới mất không bao lâu, không nên thân mật với người đàn ông khác.

Về phần ‘Những bức tượng’ bất động không nói, là bởi vì nhan sắc của Đoạn Dạ Nhai quá sức lợi hại, khiến các cô bị điện giật rồi tỉnh rồi ngủ.

Hiện tại có một đồng gan tỵ, ánh mắt phê phán nhất đang hướng về phía cô.

“Nếu như anh ta tiến vào giới nghệ sĩ chẳng phải sẽ thành siêu sao cao cấp sao?”

Vạn người mê! Cô lắm bả.

“Thương Y!”

“A! Linh Uyển.” Làm sao mà cô có thể không nhận ra được chứ?

Diệp Linh Uyển cười rất không tự nhiên, “Mọi người đồn đại là sự thật sao? Em có người tình?”

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 4.2

“Không, không phải như vậy.” Cô và anh cũng không có nói chuyện yêu đương, chỉ có da thịt đụng chạm ba ngày hai đêm. Nhưng cô phải giải thích như thế nào đây, mắc cỡ chết người.

“Hai người đã hôn nhau, lại còn vượt quá cả khuôn phép!”

Cô cúi đầu, giống như người đàn bà không giữ tiết hạnh bị bắt gian tại giường.

Diệp Linh Uyển kéo Sài Thương Y d/đ.lq'<đ vào một gian phòng trống, thấp giọng nói, “Mặc dù anh hai bệnh nặng qua đời, thì em có quyền yêu hoặc là kết hôn, nhưng miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, không thể không cẩn thận.”

“Em biết chị quan tâm đến em.”

“Người đàn ông kia làm công việc gì?”

“Kiến trúc.”

Diệp Linh Uyển tròn mắt, “Kiến trúc sư hay là kiến trúc thương nghiệp?”

Cô bé này thật biết chọn rùa vàng đấy!

“Không phải, anh ta là công nhân ở công trường.”

“Cái gì!” Đầu óc cô ấy bị hư rồi sao! “Thương Y, làm sao mà em và người đàn ông giai cấp thấp như vậy ở chung một chỗ được chứ?” Không nhà không xe lại không tiền, chỉ được cái đẹp trai.

“Đó là công việc của anh ta, địa vị cao thấp không thể đánh giá qua nghề nghiệp được.” Không biết tại sao, cô cực kỳ không vui khi Diệp Linh Uyển dùng giọng điệu đó để nói về Đoạn Dạ Nhai.

Phong thái tao nhã của Diệp Linh Uyển biến mất, cô cười khẩy châm chọc nói, “Đúng là sáo rỗng! Nói dễ nghe chút, em trong sạch cao thượng, nói thật, là em lo lắng cho người tình không đủ chỗ ấm lạnh! Nước tìm chỗ trũng mà chảy, người tìm nơi cao để bò.”

“Nếu như không có công nhân xây nhà, thì chúng ta không có nhà để ở; nếu không có người thu dọn rác, không phải mọi người sẽ sống rất khổ sở sao?”

“Em nói chuyện bênh vực anh ta như vậy, chẳng lẽ đã muốn ở cùng hắn luôn rồi sao? Em và anh ta yêu nhau đã bao lâu rồi? Một tháng? Hai tháng?”

Khí thế bức người của Diệp Linh Uyển khiến cho Sài Thương Y đỏ mặt khó chịu. Làm gì có ý muốn gì chứ? Cô và anh ‘Bắt đầu’ ngoài ý muốn, cô không có tình cảm gì khác đối với anh.

Thôi đi! Nhưng trái tim cô lại cảm giác trống rỗng.

Đây?

“Chuyện lần trước em nên quên đi!” Tính toán ngàn kể vẫn uống phí.

“Chuyện tài sản sao?” Cô khẩn trương hỏi, cô không thể làm trái với những gì Chính Trần khi còn sống đã dặn dò cô, tài sản khổng lồ đó không thể dễ dàng rơi vào tay người em trai được.

Diệp Linh Uyển gật đầu một cái, nếu Sài Thương Y thông đồng với người đàn ông đó, như vậy những tính toán của Chính Lý thất bại rồi.

“Là chị em dâu với nhau, chị nhắc nhở em một tiếng, người đàn ông kia tiếp cận với em có thể vì đồng tài sản.”

“Anh ta không phải kiểu người như vậy!” Theo trực giác, cô tin tưởng anh là người đàn ông cứng cỏi.

“Lòng người khó dò.” Tài sản của anh hai nếu để cho người lạ cướp mất, Chính Lý nhất định sẽ tức giận đến trúng gió.

“Đừng quên, anh ta chỉ là công nhân công trường, em là bà chủ Thanh Tùng! Một khi anh ta đã nhắm đến món thịt béo bở này, thì mọi cố gắng cả đời của em đổ sông đổ biển hết.”

Sài Thương Y không nhận được nhấn mặt, một người phóng khoáng như Diệp Linh Uyển từ trước đến nay sao lại có thể nói những lời chua ngoa như vậy chứ?

Cô hoàn toàn tin tưởng Đoạn Dạ Nhai một trăm phần trăm, hơn nữa, anh chưa bao giờ nói thích cô đó, nếu như anh tiếp cận cô vì tiền, thì không phải anh nên nói những lời ngon ngọt mới đúng.

Cho dù anh vì cô, hoàn toàn quên mình để đến đỉnh núi cứu cô, lại còn nhờ Phi Long Bang hù dọa đám người kia, sau đó anh chỉ thờ ơ nhún nhún cười nhạo.

“Vừa lúc tan ca, rảnh rồi không có việc gì làm, cho nên đến đỉnh núi hóng mát.”

Lúc đó cô tức giận, rơi nước mắt mong đợi vô ích, mặc dù cô cũng không hiểu cô mong đợi cái gì.

Cho nên giả sử anh tiếp cận cô vì tiền, thì anh phải nhân cơ hội này mà hung hăng đánh cô bằng roi trúc chứ!

Hướng chỉ anh nhìn ngang, nhìn thẳng, nhìn phải, nhìn trái, nhìn thế nào cũng không giống người nghèo rớt mồng tơi, mặc dù anh luôn mặc quần jean cùng giày thể thao, nhưng trên người anh toát ra một vẻ cực kỳ cao quý.

Cô nhớ đến chiếc xe máy có giá trị xa xỉ cùng khu nhà ở cao cấp, có lẽ là mượn của bạn bè. Đúng đúng, nhất định là như vậy, Đại Hồ Từ không phải là bố già của tổ chức phản động sao?

“Bà chủ?” Tiểu Tương nhìn thấy cô đắm chiêu trong phòng hơi, không khỏi lớn tiếng kêu lên.

Sài Thương Y giật mình vỗ ngực một cái, à! Linh Uyển đâu rồi?

Tiểu Tương thấy cô đang nhìn đông ngó tây, đoán chừng cô đang tìm Diệp Linh Uyển. “Tiểu thư Diệp đã đi được một lúc lâu rồi.” Kỳ quái, bà chủ sao lại ngẩn người ra như vậy? Cũng không biết khách đã đi rồi.

Phụ nữ rơi vào lưới tình đều có bộ dáng như vậy sao? Tiểu Tương cười ám muội.

※※※

“Nửa tiếng sau, tôi sẽ dẫn em đi xem hoàng hôn.”

Sài Thương Y nhìn chằm chằm dieddanlequ.don điện thoại, lẩm bẩm, “Độc tài! Tại sao tôi phải nghe theo lời anh chứ?”

Cô quyết định đi chăm sóc da mặt, không chịu ngoan ngoãn chờ từng giây từng phút đấy.

Dù sao chăm sóc da mặt nhiều nhất chỉ một tiếng là xong, để cho Đoạn Dạ Nhai chờ bốn mươi phút!

Cô sáng khoái đi ra khỏi thẩm mỹ viện, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, năm giờ năm mươi phút, ha ha, Đoạn Dạ Nhai chờ đợi khổ sở năm mươi phút.

Coi như là trừng phạt anh đi, ai bảo anh kiêu ngạo như vậy chứ!

Trong lòng hả hê, cô vừa ngước mắt lên, chỉ thấy một ánh đèn xe chói mắt đang hướng về phía cô.

“A.....” Chân trái của cô.

Cánh cửa trước của chiếc xe thể thao mui trần mở ra, một người đàn ông quần áo ngắn nấp, tướng mạo không tầm thường đi tới bên người cô, ngồi chồm hổm xuống kiểm tra vết thương của cô.

“A! Nghiêm trọng như vậy, phải đến bệnh viện mau thôi.”

Cô còn chưa kịp ngăn lại, anh ta đã đưa tay bế ngang cô, ôm cô vào trong xe.

“Xin thứ lỗi, anh.....”

Khuôn mặt của người đàn ông lập tức nở một nụ cười hình cung đẹp đẽ, nhẹ nhàng nói: “Là tôi đụng cô bị thương, tôi sẽ trả toàn bộ tiền thuốc thang.”

“Cảm ơn.” Nhưng Đoạn Dạ Nhai còn đang đợi cô.....

“Tôi họ Đinh! Chúng ta coi như là có duyên.” Một cô gái trẻ xinh đẹp. Nếu như anh ta không có chuyện quan trọng cần ‘Xử lý’, thì anh ta sẽ hết sức vui vẻ cùng cô gái hợp tấu một đoạn tình yêu ngắn ngủi.

Người đàn ông ngồi vào ghế lái, khởi động xe, tiếp tục nhạo báng bản thân: “Có lẽ sức miễn dịch của tôi đối với phụ nữ quá yếu, nhìn thấy cô ở đằng xa đã bị mất hồn, cho nên nhân nhâm chân ga.”

Ngụ ý chính là khen cô xinh đẹp khiến anh ta mất hồn sao, như vậy thì cô cũng nên vui vẻ một chút có phải hay không? Phụ nữ đều ham hư vinh là đạo lý hiển nhiên rồi.....

Vậy mà cô lại đau lòng, nếu như những lời đường mật này xuất phát từ miệng của Đoạn Dạ Nhai thì tốt biết bao.

Gây tê hoàn thành, trình tự băng bó vết thương cùng khâu lại, mọi thứ hoàn tất xong cũng gần bảy giờ.

Đoạn Dạ Nhai đã đợi khoảng hai tiếng.

Cô không khỏi sốt ruột, anh sẽ không tức giận, phui tay bỏ đi, không bao giờ để ý đến cô nữa chứ?

“Đến ngã ba rồi đi hướng nào nữa?”

“Anh rẽ bên trái nhé.”

Một lát sau, cô đột nhiên la to, “Dừng xe ở chỗ này là được rồi!”

“Nơi này đều là cửa hàng, chỗ cô ở thì phải đi thêm một đoạn nữa chứ?” Trừ phi cô sống trong cửa hàng.

“Phía trước là nhà hơi Thanh Tùng rồi, chỉ còn vài bước, tôi đi bộ là được rồi.” Cô không muốn Đoạn Dạ Nhai thấy cô ngồi trên xe của một người đàn ông khác.....

Người đàn ông nhú mắt, nụ cười ẩn nấp có chứa ý đồ thâm hiểm, anh ta giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, tự nhiên thuận miệng hỏi: “Có thể hỏi tên cô là gì không?” Thời điểm ở trong bệnh viện anh ta đã không để ý.

“Sài Thương Y.”

“Sài là củi, Thương là biến đổi lớn lao trong cuộc đời, Y là không nơi nương tựa.”

“Đúng.” Cô chưa từng muốn giải thích tên mình, vì đó cũng không phải tên gì hay ho cho lắm.

Anh ta dùng ánh mắt gắt gao khóa chặt cô, cười nói, “Sài Thương Y, chúng ta thật sự là có duyên.”

Bỗng nhiên, cô cảm thấy lạnh dọc sống lưng, ánh mắt của anh ta khiến cô sợ hãi.

Nhưng sợ hãi cái gì chứ? Thoạt nhìn anh ta giống như một người học cao có giáo dục, nhất định là do vết thương mất máu làm cô choáng váng, cho nên mới nhìn lầm anh ta.

“Tôi xuống xe.” Cô vội vàng mở cửa xe, chân thấp chân cao đi về phía Thanh Tùng.

“Sài Thương Y.....” Người đàn ông ngồi trong xe đốt một điếu thuốc, cười một cách tàn ác.

Cô là con mồi của anh ta.

Mười năm rồi không trở về tỉnh T, anh ta về chuyến này là vì cô..... Anh ta muốn toàn bộ tiền và sắc của cô!

※※※

Mặt đưa đám!

Sài Thương Y lẽ lười, thâm kêu bi thảm

‘Mặt mày’ anh có thể là sát thủ của Đại Ma Vương! ‘Đoạn Dạ Nhai, tôi không có nợ tiền anh đâu.’ Sắc mặt của anh hù dọa cô.

‘Hai tiếng mười bảy phút!’ Anh lạnh lùng nhìn cô.

‘Ừ.’ Cô không thể để thua kém được! Phải ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn lại anh mới được!

‘Bé cưng, em hoàn toàn không nhận lỗi sao.’ Cô xem ‘Uớc hẹn’ của anh là cái rắm sao?

Đáng chết! Đây là lần đầu tiên anh mở miệng hẹn một phụ nữ, cô không mừng rỡ như điên thì thôi, lại còn dám lỡ hẹn? Có trời mới biết d.đ]lq'.đ tại sao anh lại có cái ý nghĩ dẫn cô đi xem hoàng hôn quý quá đó chứ!

‘Tôi đi trang điểm, không phải có ý chạy trốn mất đâu!’ Phần nộ với người đàn ông tuấn tú không người nào địch nổi.

‘Trang điểm hết hai tiếng mười bảy phút?’

‘A!’ Cô vội vàng bịt tai, tiếng hét của anh thật đáng sợ, tựa như mấy ngàn dB.

Đoạn Dạ Nhai kéo hai tay cô ra, hướng về tai cô hét to, ‘Em quá tùy hứng!’ Anh lo lắng chờ cô, xem chút nữa là nhờ thế lực xã hội đen của thái tử Việt ở tỉnh T rồi.

‘Nói nhỏ thôi.’ Cô không còn mặt mũi nhìn mọi người! Trong đại sảnh Thanh Tùng có ít nhất mười người đang nhìn hai người dò xét.

Người phụ nữ này thấy anh nổi giận, cũng không có một chút hối lỗi! Anh thề, anh sẽ giải quyết rạch ròi mọi chuyện với cô!

Anh hung hăng đẩy cô ra.

‘Đau! Hộc.’ Sài Thương Y ngã ngồi trên mặt đất hét to.

Đoạn Dạ Nhai nhìn xuống, anh ngồi xổm xuống, vén quần dài của cô lên, cô bị thương mà không nói gì với anh!

Có một đồng băng gạt quần quanh chân cô khiến anh lo lắng

‘Đi trang điểm mà sao bị thương? Tại sao vậy!’

Khuôn mặt của anh có vẻ dịu đi, nhưng giọng điệu của anh vẫn rất ác ý, ô, cô sẽ cho rằng anh sẽ đau lòng không thôi, cho là anh sẽ dịu dàng ôm cô vỗ về.

Cô hất tay anh ra, ‘Đừng đụng vào tôi! Tôi bị thương là chuyện của tôi.’

‘Tại sao không gọi điện thoại cho tôi, em biết rõ tôi ở Thanh Tùng đợi em rồi mà.’

Anh lại vừa hung dọa cô! Hơn nữa lại ở trước mặt mọi người. ‘Có một người đàn ông dịu dàng đưa tôi đến bệnh viện, cũng là do anh ta chở tôi về đây!’

‘Dịu dàng?’ Shit! Hai chữ này nên hình dung là tính từ hay động từ?

‘Đúng! Anh ta còn ôm tôi.’

‘Em dám để cho người đàn ông khác ôm nữa sao!’ Cô rút cuộc là muốn đẩy anh đến chỗ nào đây?

Anh cực kỳ tức giận, không nói câu nào xoay người bỏ đi, ngồi lên xe máy lái đi như điên.

Sài Thương Y kinh ngạc, anh thật sự bỏ cô lại, để cô ngồi dưới đất.

‘A.’ Anh quá vô tình, quá ác tâm. Cô ghét anh, ghét ghét

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 5.1

Sau khi tan tầm, Đoạn Dạ Nhai đến câu lạc bộ Donie để tập luyện thể hình ‘Tiêu hao’ đến ba tiếng. Anh lại đánh bóng vào tường thêm nửa tiếng nữa.

Pierre Lỗ không nhìn nổi nữa rồi, “Tổng giám đốc, anh đang tự hành hạ bản thân đó hả!” Nếu như là anh ta, thì đã sớm chuột rút bắp chân và hôn mê rồi.

Từ trước đến nay, khí thế của bọn họ luôn hào hứng, rốt cuộc là vì ai mà tổng giám đốc khổ sở như vậy?

Sau khi uống hết một chai nước suối, Đoạn Dạ Nhai vừa lau mồ hôi, vừa nói: “Đi thay quần áo, chúng ta đấu kiếm!”

Pierre Lỗ đứng bên cạnh nói không ngừng: “Ma quỷ còn không tập luyện đến như vậy, mạng của anh ít nhất đã mất đi một nửa rồi.”

Phiền phức! Đoạn Dạ Nhai không nhận được hạ lệnh: “Đi làm việc cậu cần phải làm đi, cậu là người thực hiện nó, chứ không phải là gà mẹ.”

Pierre Lỗ chỉ có thể rời khỏi đó, dù sao anh ta cũng là nhân viên, Đoạn Dạ Nhai mới là ông chủ lớn.

Hai mươi bốn tiếng đồng hồ, phòng tắm hơi trong câu lạc bộ Donie chưa đóng cửa một ngày nào được trang bị thiết bị cơ bản, Đoạn Dạ Nhai quyết định đi tắm hơi, tình trạng cơ thể của anh cùng với hơi bốc lên khiến anh buồn ngủ, cảm xúc gần như bùng nổ.

Vậy mà có một phần tử không sợ chết làm phiền anh.

“Thái tử Đoạn, đã lâu không gặp.”

Anh mở mắt nhìn <đ>đ, l’đ một cách lười biếng rồi nhắm mắt lại, “Con mồi! Là thủ lĩnh của súng ống đạn dược như vậy mà cũng rảnh rỗi quá?”

“Nhiệm vụ mà thái tử Hắc cùng thái tử Việt giao phó đã hoàn thành, cho nên bay đến tỉnh T để ôn chuyện cũ.”

“Hiểu rồi.” Anh mở mắt ra, má bên trái của con mồi có một vết sẹo dữ tợn kinh khủng, giống như sứ giả đi lấy mạng.

Con mồi, tàu miêu, con báo cùng Linh Dương đều là những nhân tài mà Việt Tiềm Thiên coi trọng. Trong tổ tức phản động của Việt Tiềm Thiên thì các loại người nào cũng có đủ cả, bốn người bọn họ mỗi người đảm đương một phía của Châu Á, đều là thủ lĩnh mỗi phương.

Bởi vì anh và Việt Tiềm Thiên tình anh em ‘Biển cạn đá mòn’, cho nên con mồi và bốn người bọn họ cũng coi anh như anh em thân thiết.

Nhưng rất không đúng lúc, hôm nay anh không có tâm tình nói chuyện tào lao với con mồi.

“Nếu như không phải chuyện trái đất sắp diệt vong, thì đừng có làm phiền tôi.” Lửa giận của anh vẫn như cũ.

“Chỉ là ôn chuyện thôi mà.” Không phải đã rõ ràng rồi sao? Con mồi dám vào hang cọp nhỏ lông cọp đây mà.

Không sai, bây giờ thái tử Đoạn không khác con cọp bao nhiêu.

“Pierre Lỗ làm việc lơ đãng quá, để cho người khác xông vào phòng tắm hơi mà chưa xin phép.” Có lẽ anh nên xử phạt Pierre Lỗ. Khóe miệng của con mồi bỗng nhúc nhích, bày ra bộ dáng không nể nang nữa.

“Cười cái con quỷ!” Con mồi chết tiệt! Bóp chết anh ta! “Không phải là do một người khác phải mà mất kiểm chế đấy chứ, từ vong mấy triệu té bào không sao chứ?”

Đầm rỗng hang hổ! “Thái tử tôi đây lẫn lộn tình trường vài chục năm, chỉ có tôi làm tổn thương phụ nữ, ở đâu ra chuyện tôi khổ sở vì phụ nữ chứ? Để kiếp sau rồi nói.”

“Vậy anh điên cuồng tiêu hao thể lực vì ai?” Bây giờ đã là hai giờ sáng, Pierre Lỗ đáng thương còn không dám tan việc về nhà ôm vợ nữa.

“Hừ.” Vấn đề nhảm chán.

“Dáng dấp của quả phụ đó xinh đẹp thật chứ.”

“Điều tra tôi sao?” Anh em cái kiểu gì vậy chứ?

“Quan tâm thôi.” Nói ít ý nhiều.

“Con mồi vang danh Âu Mỹ, đủ để lật đổ tổ chức xã hội đen toàn cầu mà lại có lòng như thế sao?” Phải không tim không phổi chứ.

Gương mặt con mồi như ma quỷ, cười nhẹ nhẽ, “Thái tử Đoạn, anh bị tình yêu làm điên đảo rồi, cả thái tử Hắc cũng vậy.”

Đoạn Dạ Nhai bị kích thích phát hỏa! “Tôi thích rất nhiều phụ nữ đến nỗi không đếm xuể, thích và yêu là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

“Không, chuyện của anh và quả phụ đó là khác.”

“Không có gì khác hết!” Mặc dù anh có một chút động lòng, nhưng cực kỳ ít.

Hơn nữa đã trải qua một lần, anh không đủ chắc để khẳng định một lòng chung thủy với cô.

“Người bên ngoài thì sáng suốt hơn.” Con mồi đứng lên, bước ra ngoài, “Không quấy rầy người hao tổn tinh thần vì tình nữa.”

“Con mồi chết tiệt!” Anh ta không lo đi kiếm tiền bất chính, mà chạy đến đây tìm anh để trêu chọc.

Không đếm xỉa đến ánh mắt lạnh lẽo của anh, con mồi lạnh nhạt nói, “Nhắc nhở anh một tiếng, tình hình đàn ông có chủ ý tiếp cận quả phụ không ít đâu, anh nên thêm chút sức lực để trối trái tim cô ta lại đi.”

“Điểm tâm nhỏ ăn nhiều sẽ ngán, không chừng khẩu vị của tôi sẽ lặp lại, quan trọng là không tập trung vào một vị duy nhất.”

Vậy mà điểm tâm nhỏ cũng có khả năng gây nghiện, cũng là một dạng ma túy, khó có thể từ bỏ. Con mồi nhún vai, người trong cuộc thì hay mơ hồ!

Đến nỗi một người nhanh nhẹn còn phải xác nhận.....

Đó là chuyện thái tử Đoạn nên quan tâm, không cần anh ta phải tốn nhiều suy nghĩ.

※※※

Bởi vì hành động bất tiện, Sài Thương Y lấy cửa hàng làm nhà, tạm sống tại phòng tiếp khách của Thanh Tùng.

“Oa!”

Một thiết hét long trời lở đất.

Tiểu Trương tròn tròn mắt, “Bà chủ, cái này là của bạch mã hoàng tử gọi sao!”

Sài Thương Y đang kiểm tra sổ sách, cũng không kiểm chế được kinh ngạc. Rất nhiều hoa hồng được sắp vòng thành hình trái tim.....

“Tổng cộng có 2200 đóa hoa!” Một nhân viên khác tên là Vân Nhi hâm mộ nói: “Bà chủ, cũng vừa đúng với tuổi của chị đó, thật là lãng mạn!”

“Nếu có người nào đó tặng em nhiều hoa đến như vậy, em lập tức cưới người đó.” Một bà cô xinh đẹp cũng tham gia náo nhiệt.

2200 đóa hồng! Có phải là Đoạn Dạ Nhai muốn giảng hòa với cô không?

Chẳng biết hồi hộp điều gì, đôi tay của Sài Thương Y phát run khi mở tấm thiệp ra.

Hồn oanh mộng khiên*, vì em

*Hồn oanh mộng khiên: gặp được em trong giấc mơ.

A! Là anh ta! Cái người đụng cô bị thương, mang cô đến bệnh viện băng bó vết thương.

Cô không hiểu tại sao lại cảm thấy mắt mờ, thất vọng.

Vân Nhi tán thưởng, “Xem kìa, tỏ tình kiểu Quỳnh Dao như vậy, thật sự làm cho lòng người tan chảy.”

“Đáng tiếc, là người ta tặng cho bà chủ.” Tiểu Trương vừa vuốt hoa, vừa giễu cợt đồng nghiệp.

Sài Thương Y xoa xoa thái dương, bất lực nói: “Các em ra ngoài được không? Chị đau đầu quá.”

“Dạ, được.....” Tiểu Trương cùng Vân Nhi vội vàng đi ra ngoài, nhưng một lúc sau thì họ quay trở lại, một bóng đen lạnh lùng khí thế diễm diễm đi vào khiến trái tim các cô gái bị treo ngược.

Đoạn Dạ Nhai sải bước đến gần Sài Thương Y, anh nhướn lông mày, liếc vòng hoa trái tim một cái.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Anh không nên tức giận, cô và anh hoàn toàn không có quan hệ gì, giới lắm chỉ có ba ngày hai đêm là thuộc về nhau.

Vậy mà, đáng chết! Anh đúng là khí huyết chảy ngược mà, rất muốn đánh cô!

Sài Thương Y không tự chủ được co rúc trên sofa, bộ dáng của anh giống như đang bắt gian tại giường... ..

Nếu như anh giết cô, thì cô cũng không ngạc nhiên, nhìn anh đứng giống như một con cọp.

Tiểu Tương đứng một bên không ngừng lên tiếng ‘Đùa giỡn’, ‘Anh Đoạn à, bà chủ của chúng tôi cũng rất đào hoa, mặc dù anh cũng thuộc dạng đẹp trai... , nhưng rốt cuộc phụ nữ cũng thích người mang lại cho cô ấy cảm giác an toàn hơn.’

“Tiểu Tương!” Sài Thương Y cực kỳ bối rối, rất muốn động thổ.

Đoạn Dạ Nhai cảm tấm thiệp lên nhìn một cái, cười nhạt, “Tôi chưa bao giờ theo đuổi phụ nữ! Tôi cũng đủ bận rộn với những người phụ nữ chủ động dính vào tôi rồi, đâu cần thiết phải dùng chiêu nực cười như vậy?” Khốn kiếp! Cái gì mà nhớ với thương chứ?

“Đúng rồi, anh cũng rất sáng láng đó!” Vân Nhi cũng chen miệng vào, “Nhưng anh Đình cũng không kém, một ngày đến đây ba bốn lần, cũng dịu dàng với bà chủ lắm đấy!”

Tiểu Tương cũng đổ thêm dầu vào lửa, nói dối, “Anh Đình còn xoa bóp chân cho bà chủ nữa, đút bà chủ ăn.....”

“Các em không được nói bậy!” Muốn hại chết cô!

Anh nhìn từng cái, sau đó, anh thật sự nổi giận, nhìn cô chăm chăm một cách hung ác.

Bầu không khí như ngừng lại, một bà cô đứng ở trước cửa kêu to, “Chủ em đẹp trai, chiếc xe lăn này là chủ mang đến cho bà chủ đúng không?”

Khóe miệng anh co lại, sắc mặt khó coi, bây giờ nhìn mặt Diêm Vương còn dễ chịu hơn anh gấp mấy lần.

“Gãy chân thì cho ngồi xe lăn là đúng rồi.”

“A!” Tiếng không khí xé ra từ bốn phía, chẳng lẽ anh không một chút tình cảm nào với Sài Thương Y sao?

Sài Thương Y nhìn anh tức giận bỏ đi, nước mắt cô tuôn rơi, cô cảm thấy lòng mình tan nát.

※※※

Một chiếc xe Mercedes dừng ở trước cửa Thanh Tùng.

Một người đàn ông cao thẳng bước ra, thân hình cường tráng cùng khuôn mặt điển trai, lập tức thu hút được ánh mắt của đám con gái và các bà cô.

Anh ta tự nhiên đi vào, nhìn thấy Sài Thương Y ngồi trên xe lăn thì lập tức nở nụ cười.

“Tốt rồi, để tôi dìu em lên xe.”

Cô mờ mịt, “Tôi không có bị bệnh đâu.”

“Hôm nay là ngày đi cắt chỉ..... Chân của em bị thương, em quên rồi sao?” Anh ta bày ra vẻ mặt thâm tình, rất nhiều phụ nữ đang uống trà thảo dược quanh đó muốn bay đến đấy.

Đầu năm nay trai đẹp thì đầy đường, nhưng để kiếm được người đàn ông chung tình thì không dễ.

Cô vội nói, “Không cần phải lãng phí thời gian của anh như vậy, tôi tự đến bệnh viện cũng được mà.”

“Không! Đây là trách nhiệm của tôi. Đừng quên, là tôi đụng em bị thương.”

“Không thể trách anh được, là do tôi lơ đãng, đi ra tới đường lớn...”

Anh ta nhẹ nhàng dìu cô đứng dậy, “Cho tôi một cơ hội được không? Hai ngày nay tôi đều thấy em cười rất tươi trong giấc mơ của tôi.”

“Bà chủ, chị đề cho anh ấy chở đi, như vậy vết thương không bị động!” Vân Nhi cười nói, cô thật ghen tỵ với bà chủ đào hoa của cô!

Anh Đình chắc chắn là hàng hiếm đó! Khôi ngô tuấn tú lại nhiều tiền, dịu dàng và tình cảm, a, đốt đèn lồng cũng tìm không ra đó!

“Nhân viên và khách hàng của em đều ở đây, nếu em cứ từ chối tôi như vậy..... , thì tôi còn mặt mũi nào nữa chứ!”

Sài Thương Y không còn lựa chọn nào khác, không thể làm gì khác d?đ'lee^'quy"đôn là cùng anh ta đi ra cửa. Dù sao chỉ là đi cắt chỉ mà thôi.

“Nè, mọi người nói xem, Anh Đình và Đoạn Dạ Nhai ai đẹp trai hơn?” Vân Nhi đưa ánh mắt dõi theo chiếc Mercedes.

“Đương nhiên là anh Đoạn rồi!” Mọi người cùng nhau đồng thanh.

Tiểu Tương thêm vào một câu, “Anh Đoạn có một sức quyến rũ chết người, người bình thường không chống đỡ nổi.”

“So với Takenouchi Yutaka* thì anh Đoạn đẹp trai hơn!” Cô gái đang xếp khăn lông cũng si mê nói gần như kích động.

*Takenouchi Yutaka: Một diễn viên người Nhật Bản.

Vân Nhi cũng gật đầu một cái! “Anh ta là một cổ máy xấu xa, tàn bạo, khí chất khiến người ta mê muội.”

“Nhưng anh ta đi xe máy, còn anh Đình thì đi Mercedes thay đi bộ đấy, hai bánh không sánh bằng bốn bánh rồi!” Phu nhân Giáp nói.

Phu nhân Dĩ phụ họa, “Anh Đoạn lúc nào cũng mặc quần jean cùng giày thể thao, riêng giày da của anh Đình cũng đã tốn trên gần vạn đồng rồi.”

“Trai nghèo thì làm sao so với người thành đạt được chứ.” Phu nhân Bình và phu nhân Đình cùng lên tiếng. Phu nhân Mậu ngồi bên cạnh trầm tư.....
Cái người tên Đoạn Dạ Nhai này nhìn rất quen? Hình như tạp chí kinh tế tài chính đã từng đưa tin.....

A! Anh ta chính là con trai độc nhất của Đoạn Lại Tục! A..... Cũng có thể là bà nghĩ sai rồi, đường đường là thiếu gia nhà giàu một trăm tỷ, làm gì có người nào địa vị cao lại tự hạ thấp địa vị của mình để đi làm công nhân ở công trường chứ?

“Bà chủ hạnh phúc thật đó!” Chỉ thấy Tiểu Tương và Vân Nhi ngưỡng mộ lên tiếng.

Mười giờ đêm, bụng đói cồn cào, tủ lạnh ở Thanh Tùng thì không có gì hết.

Sài Thương Y thay quần áo, đến siêu thị mua sushi và sandwich.

Chân của cô cơ bản là đã lành rồi, vết thương vốn không lớn lắm. Vừa đi ra khỏi tiệm được vài bước, đột nhiên, cô cảm thấy sau lưng có ai đó đi tới gần, “A.....” Lòng mao của cô dựng đứng! Có một mũi dao ở sau lưng cô.

Khuôn mặt của hai người đàn ông lộ ra khiến người khác ghê tởm đang đi về phía cô, “Tiểu thư, không ngủ được có phải không?”

“Các người không được làm vậy, chỉ cần tôi hết một cái, các hộ gia đình sẽ....”

“Gạt người! Con đường này đều là cửa hàng, đã đóng cửa hết rồi, chỉ có quý mới tới cứu cô em thôi!” Bọn hắn nhìn cô cười.

Người đàn ông cầm dao nhọn sau lưng cô cất giọng nói, “Không cần nhiều lời nữa! đem con nhỏ vào chỗ nào tối đi.”

“Happy! Dạy mày bao nhiêu lần rồi mà không chịu nói tiếng Mỹ là sao.

Sài Thương Y quên luôn choáng váng! Cô giật bản thân, sớm biết vậy thì không nên ra cửa, thà chịu đói còn hơn là gặp phải lưu manh..... “Tôi sẽ đưa hết tiền trong người tôi cho các anh.....”

“Ba người bọn anh chỉ muốn cô em chiều chuộng bọn anh một chút thôi mà!” Tên mặc áo somi hoa nhỏ ra một cục đàm. Tên đầu húi cua đưa tay ra nhả vào ngực cô một cái, “Ha ha, được đó, cô em nhìn thì gầy yếu, nhưng không ngờ lại có thịt đầy đủ như vậy.”

“Khàn” một tiếng, áo cô bị xé ra, hô hấp của cô cũng bị dừng lại trong chốc lát.

“Tao trước, hai bọn mày đứng đợi đi.....”

Tên mặc áo somi hoa kéo cô vào trong một ngõ hẻm tối om không có ai lui tới.

“Dừng tay!” Một âm thanh uy quyền truyền đến.

“Đừng có chỗ mớm vào, ông anh!” Tên đầu húi cua đi tới chỗ phát ra tiếng hét như một con gấu.

“Buông cô ấy ra! Đó là bạn gái của tôi.”

Sài Thương Y vừa vui mừng, vừa sợ, Đình xuất hiện như là vị cứu tinh, nhưng trên tay đám lưu manh có dao!

“A! Thì ra là chị dâu tương lai! Thất lễ, thất lễ, mượn chơi một chút thôi, rồi trả lại ông anh sau..... A a”

“Mẹ kiếp! Mày dám vụng gậy tay em tao, nếu bọn tao không giết mày thì bọn tao là kẻ hèn nhất!” Tên mặc áo somi hoa buông Sài Thương Y ra, cầm một con dao khác chạy về phía Đình cùng với tên còn lại.

Trái tim của Sài Thương Y như muốn nhảy ra ngoài, cô lo lắng nhìn về phía bốn người đàn ông đang vật lộn.

Sau một trận hỗn loạn, ba gã lưu manh bỏ chạy về phía con phố khác.

Đình cũng bị thương.

“Thật xin lỗi, chỉ vì cứu tôi.” Cô thực sự thấy có lỗi.

Đình dùng mu bàn tay chặn vết thương, hai mắt anh nhìn cô tràn đầy yêu thương say mê, “Vì em, tôi cũng nguyện tan xương nát thịt.”

Cô kinh ngạc, anh vậy mà vẫn còn đủ dũng khí thổ lộ? Nhưng cô chỉ cảm thấy phiền não, không có một chút vui vẻ nào.

Nếu như câu nói đầy lãng mạn như vậy được Đoạn Dạ Nhai thốt ra thì tốt biết bao...

Không, không đúng, sao cô có thể có ý nghĩ hoang đường như vậy, chẳng lẽ trái tim của cô đã sớm đi lạc trên người Đoạn Dạ Nhai rồi sao?

Giống như bằng chứng tội phạm đã được xác nhận, cô không thể phủ nhận tình cảm của cô.

Đây cũng là lý do tại sao mấy ngày hôm nay cô đau khổ, chỉ vì anh bỏ mặc cô mà đi.

Hốc mắt cô liên ướt, “Anh Đình, anh đi với tôi đến bệnh viện kiểm tra vết thương được không? Con dao kia có vẻ không được sạch sẽ, coi chừng bị mắc bệnh uốn ván.” A, nếu Đoạn Dạ Nhai biết được cô rơi nước mắt vì anh, nhất định sẽ cười nhạo cô tự mình đa tình!

Đình mỉm cười, “Xe của tôi đậu ở đầu đường, chúng ta đi qua đi!”

Bóng dáng hai người càng lúc càng xa, ba tên lưu manh đột nhiên nhảy ra, cười nhẹ, “Số tiền kia để kiểm như chơi, chỉ cần diễn trò một chút là đã có mười vạn đồng vào túi rồi.”

Tên cầm dao không khỏi lo lắng, “Tao ra tay chắc cũng không quá nặng, vết thương chắc cũng không nghiêm trọng chứ?”

Tên mặc áo somi vỗ vỗ vai hắn, nhếch miệng, “Chắc không sao đâu! Chính nó dạn dò như vậy, làm vậy mới giống như thật chứ!”

“Đi uống rượu., kiếm thêm mấy em gái ngồi chung hưởng thụ.” Tên đầu húi cua nói.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 5.2

“Chị dâu, đã lâu không gặp!” Hạ Chính Lý cười vô hại.

Sài Thương Y thật sự hết hồn, cô không ngờ em chồng sẽ đến Thanh Tùng hỏi thăm người chị dâu ‘Hữu danh vô thực’ này.

Cô vội vàng bưng trà, cười cười, “Linh Uyển đâu?”

“Cô ấy đi nước ngoài rồi!” Cô gái non nớt như vậy, anh hai hấn chết đi lại có thể ăn được, buồn bực đó!

“Cậu... Cậu có chuyện gì không?” Lúc Chính Trần còn sống, bọn họ hoàn toàn coi nhau như kẻ thù, thì bây giờ cô đối với em chồng didda.lequy/don cũng coi như là không quen biết nhau.

Hạ Chính Lý nhìn cô chằm chằm, mặt dày làm thân nói, “Nói thật, chúng ta đều là người trong nhà, đáng lý ra là phải gặp nhau thường xuyên để thắt chặt tình cảm!”

Cô có thể cầm chổi đuổi hắn đi được không?

“Anh hai mắt sớm, để chị dâu yếu đuối lại một mình buôn bán, vất vả quá!”

“Cũng được.” Khóe miệng của cô cứng lại, cười giả dối thật sự khó chịu.

“Không giấu gì chị dâu, hôm nay em đến đây thực sự là bất đắc dĩ.”

Già rồi! Mắc rồi!

“Cổ phiếu đang giảm mạnh, em đang ở phòng Tổng Thống, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đuổi, chị dâu, có thể giúp đỡ em được hay không, giúp em vượt qua cửa ải khó khăn này?”

Tôi để mượn tiền? Hừ, cô thà đem tiền ném vào cống rãnh, còn hơn là cho hắn mượn một đồng.

“Lãi gấp ba, một xu cũng không khát nợ.”

“Tiền cho thuê phòng cơ bản là quyền góp cho cơ quan từ thiện, tiền lời của phòng hơi cũng phải quyền góp một nửa, tôi cũng không có gì dư dả.”

Người đàn bà thối tha! “Vậy ý của chị là không giúp em trai sao?”

“Rất xin lỗi.” Loại người sâu bọ dâm dăng như hắn đã xấu rồi, vị hôn thê của anh hai cũng dám làm nhục, hại chết một cô gái trẻ vô tội.

“Sài Thương Y, cô.....”

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Tương mở cửa nói, “Anh Đình đang ở ngoài cửa, anh ấy đang lo lắng cho bà chủ.”

Một lúc sau, Tiểu Tương tránh ra bên cạnh, Đình tiến vào phòng tiếp khách.

Hạ Chính Lý vừa nhìn thấy mặt đã nhảy dựng lên, sắc mặt tái nhợt, “Cậu trở về...”

“Chào anh.” Đình đi tới trước mặt hắn, cười, “Lần đầu tiên gặp mặt, thứ lỗi cho tôi tự giới thiệu, tôi họ Ngô, anh có thể gọi tôi Đình là được rồi.”

Lần đầu tiên gặp mặt? Thằng nhóc này chơi trò gì đây? Nó họ Ngô? Như vậy Hạ Chính Lý cũng phải thay đổi tổ tông tám đời sao!

“Đình, cậu ấy là em chồng tôi.” Mặc dù chẳng đáng.

Đình hơi ngạc nhiên, “Cô kết hôn rồi?”

“Ừ.” Bốn tháng trước kết hôn, nhưng ngay lập tức đã trở lại độc thân.

“Nhưng tôi đối với em không cách nào kiềm chế được nữa rồi!” Hốc mắt của Đình ửng đỏ.

Sài Thương Y cực kỳ hoảng sợ, cô hiểu tấm lòng muốn yêu thương của Đình, nhưng năm chữ “Không cách nào kiềm chế” thì cực kỳ đáng sợ!

Trực giác của cô nhắc nhở là phải chạy trốn, rồi cô biến nó thành hành động chạy ra khỏi phòng tiếp khách!

Tiểu Tương cũng chạy theo, dự định tránh xuống dưới quây. Quá sức cảm động, anh Đình tự nhiên tỏ tình xúc động. Đình lấy ngón tay d>đ’lê “Này, cậu tính giờ trò quý gì hả!” Hạ Chính Lý bắt mất hết lên.

“Suýt!” Đình vẫn giữ bộ dạng tao nhã, “Cẩn thận bị thấy đấy.”

Đình điềm tĩnh uống Vodka, bên tay kia thì gây nhẹ tro thuốc lá, khoe miệng nhếch thành một điệu cười quái dị.

Nhưng Hạ Chính Lý thì không có kiên nhẫn cùng anh ta đùa giỡn.

“Cuối cùng thì cậu bán loại thuốc quý quái gì trong hồ lô!”

“Để cho anh tôi phát tài.”

Hạ Chính Lý hừ hai tiếng, đặt cánh tay lên bả vai Đình, “Trở về tỉnh T lâu chưa? Không để anh có cơ hội đón tiếp.....”

Đình cầm cánh tay hắn dời đi chỗ khác, nhàn nhạt nói: “Mười mấy năm nay không về rồi, tôi về lần này để làm chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng! Tán gái cũng coi là chuyện quan trọng?” Lòng dạ hiểm độc của hắn còn phải thua xa Đình! Ngay cả tang lễ của cha mẹ cũng ‘Không thể tham gia’.

“Thì sao, qua lại với chị dâu là phạm pháp sao?”

Hạ Chính Lý gãi gãi đầu, chê cười, “Dĩ nhiên là không phạm pháp rồi!”

“Vậy thì OK rồi.”

“Này, cậu thật lòng với con đàn bà đó hả?” Mặc dù trong lòng hắn cũng ngứa ngáy.

Đình vui vẻ cười, “Có câu không cần động lòng đàn bà, cũng không cần môi giới tình yêu.”

“Anh đồng ý! Con đàn bà kia, chỉ là để cho đàn ông chơi đùa thôi!”

A! Không đúng! “Nói như vậy, cậu theo đuổi con đàn bà đó làm gì?” Đơn thuần là ‘Vận động’ thôi sao?

“Cả người cả của.”

Ồ, thì ra là cái bẫy! “Mưu kế hay! Chỉ cần con đàn bà đó yêu cậu đến tận xương tủy, thì nó sẽ tự động dâng cái đồng tài sản đó cho cậu, để cậu vui

lòng.”

“Đầu heo như anh rồi cuộc cũng thông minh hơn rồi đó.”

Hạ Chính Lý cực kỳ khó chịu, “Này này, nói thế nào thì anh cũng là anh em ruột thịt với cậu, đạo lý tôn trọng anh lớn cậu có hiểu hay không hả! Đừng quên, anh và cậu là cùng một cha một mẹ sinh ra đó, đó vĩnh viễn là sự thật.”

“Xin hỏi Hạ Chính Trần có phải là anh hai của anh không? Tại sao anh lại làm nhục đến vị hôn thê của anh ấy, khiến cho cô gái đó nhảy lầu.”

“Ách, cái này.....” Hân đầu ngơ là người đẹp đó lại nghĩ quẩn như vậy chứ, hân cũng không phải cố ý, là cô gái đó không muốn sống nữa.

Huống hồ ‘Ồ e í e’ chỉ có một lần cũng đâu có làm mất khúc xương nào của cô ta đâu, cô ta muốn tự sát thì liên quan gì đến hân?

“Này, dù sao anh cũng là anh thứ hai, cậu là em trai, không cần phải đùa giỡn anh. Mưu kế chiếm tài sản của em, anh có phần tốt nào không?”

“Muốn chia chén canh?” Hạ Chính Thôn phả một ngụm khói bay thẳng vào mặt Hạ Chính Lý.

“Tình hình kinh tế dạo gần đây rất căng thẳng, cậu chưa được gặp chị dâu hung ác...”

“Chỉ sợ là anh nuôi đàn bà ở bên ngoài, đem tiền cho nó xài chứ?”

Tiểu tử thôi. “Ha ha, Chính Thôn, chúng ta không phải là máu mủ ruột thịt sao! Không phải cậu chỉ còn lại mỗi một mình anh thôi sao.”

“Ngồi mát ăn bát vàng? Coi chừng sét đánh.”

“Còn không thì cậu nói một tiếng, chỉ cần việc không nguy hiểm đến tính mạng thì anh sẵn sàng.”

Hạ Chính Thôn để ly rượu xuống, cầm giấy tính tiền dienddan;q’đ đưa về phía hân giấu cột, “Tôi đây đi, cho anh một chút canh để uống.”

Lúc này anh ta xem Hạ Chính Lý là một con chó.

Vậy mà Hạ Chính Lý cũng giống một con chó Nhật tốn nước miếng nịnh hót chạy đến.

Ở một bàn khác, một người đàn ông dùng sức đầu ngón tay quá nhiều, làm ly rượu bể tan tành, người bồi bàn nhanh chóng chạy đến dọn dẹp.

“Cho anh ta một ly trà đá.” Con mồi cười.

Người bồi bàn lập tức quay trở lại quầy rượu, nói người phục vụ làm nhanh một ly.

“Hân đáng chết!”

Con mồi cười phụ họa, “Chặt làm trăm mảnh ném cho chó ăn, thế nào?”

“Nếu mà tôi gật đầu thì sao?”

Con mồi nhai mấy cục đá trong miệng, cười yếu ớt, “Trong vòng hai mươi bốn tiếng, thi thể của hai anh em họ Hạ nhất định sẽ làm no bụng đám chó lang thang.”

“Trong vòng bốn tiếng thì sao?”

“Cũng có thể, chỉ là Hạ Chính Lý nhiều thịt quá, phải để mấy con chó to xác xâu xé mới được.”

“Một giờ, làm được không?”

“Làm như tôi là thầy phù thủy không bằng! Thái tử Đoan, anh nói thật hay không đấy? Anh cũng không phải là thái tử Hắc giết người không chớp mắt, không có ngày nào là không thấy máu tươi.”

“Con mồi, cậu nghĩ sao?” Lúc này, trong lòng Đoan Dạ Nhai như lửa đốt không thể cười nổi.

Con mồi nhún nhún vai, cũng im lặng không nói.

Đoan Dạ Nhai cũng không bình thường! Sớm biết như vậy thì anh đã không mua lại quán rượu của ông chủ, khi hai anh em họ Hạ đến là anh đã gắn máy nghe lén ở bàn rồi.

Số mệnh của họ Hạ cũng thâm trầm, đang không thì đi chọc đến thái tử Đoan! Thiên tài khoa học kỹ thuật này không dễ nổi giận, nhưng một khi đã phát cáu, thì cũng có thể hủy diệt trái đất.

Người bồi bàn vừa đúng lúc bụng trà đá lên, Đoan Dạ Nhai uống một hơi cạn sạch.

Vết sẹo bên má trái của con mồi co rút, cười đến mức khó coi, nói: “Đến chỗ tôi đi, có rượu Brandy, tùy anh uống đến cổ họng phát sốt, dạ dày đầy máu, rút gan luôn cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 6.1

Bất cóc!

Thiên chân vạn xác.

Cả người Sài Thương Y bị trói chặt bằng dây thừng, cô tuyệt đối không ngờ tới người trói cô lại khiến cô không kiềm chế nổi.... ..

“Cởi trói cho tôi mau, tay chân tôi bầm tím hết rồi.”

“Không được nói.”

Con mồi đứng một bên không nhìn nổi nữa, ra tay nói giúp cho cô, “Cô ấy là người anh yêu mà, anh nỡ lòng nào để da thịt cô ấy bị đau như vậy chứ?”

Hai má Sài Thương Y đỏ bừng, người này sao lại nói cô là người Đoạn Dạ Nhai yêu nhất chứ?

Đoạn Dạ Nhai lạnh lùng nhìn về phía đồng hồ cổ điển treo tường, giả câm giả điếc.

Con mồi thấy khuyên nhủ không được, quyết định tự hành động, vì chị dâu tương lai mà cởi dây thừng cho cô.

Sài Thương Y xoa xoa diendan.lêquy,đôn cánh tay tê cứng, hết sức tức giận nói, “Đoạn Dạ Nhai, anh quá kiêu ngạo cũng quá đáng lắm rồi đấy! Tôi có thể kiện anh vì tội giam giữ người bất hợp pháp đó.... ..”

“Trời em mang qua đây ‘Làm khách’, chính là vì sự an toàn của em đó.” Nếu không thì cô sớm muộn gì cũng bị ăn sạch sành sanh.

“Anh nguy hiểm!” Cô sống rất tốt, có gì mà nguy hiểm chứ.

Đoạn Dạ Nhai tức giận, tiến tới trước mặt cô, “Ở chỗ này, em mới không bị thất thân.”

Thất... Thất thân? Anh đang nói cái gì vậy, chính xác thì tới chỗ này mới bị thất thân, chỉ có anh mới ‘Làm vậy’ với cô!

Cô đỏ mặt, nói khe khẽ, “Đề cho tôi về!”

“Đừng có mơ.” Trừ khi anh chết.

“Anh độc tài, dã man, bá đạo, xem thường đạo lý, tự cho là đúng! Cao ngạo.... .. Hừ, không có giáo dục!”

“Thì ra ở trong lòng em tôi bị xem thường đến như vậy! Xin thỉnh giáo.”

Anh lại gào thét, “Nhưng em bắt buộc phải ở lại nơi này!”

Người đàn ông chết tiệt! “Anh... Anh quá đáng rồi đấy! Ý mạnh hiếp yếu.” Cô tuyệt đối, tuyệt đối không khóc.

“Tôi thích ý mạnh hiếp yếu đấy, em chấp nhận số phận đi.”

Anh vẫn liên tục hung ác với cô! “Người xấu, người xấu!” Cô đá một cước, nhào vào khoảng không, cô tung năm đấm, anh nhẹ nhàng thoát được.

“Khoa tay múa chân.” Anh vòng hai tay lại, hừ lạnh liếc cô.

Không khóc không khóc, đừng để cho anh cười nhạo...

Nhưng Sài Thương Y thấy chóp mũi cay cay, nước mắt lưng tròng, trong chốc lát đã có thể khóc như mưa được rồi.

Đoạn Dạ Nhai hung hăng nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt biểu lộ sự uy hiếp ‘Không cho phép khóc.’

Nhưng mà vòi nước đã mở, muốn ngừng cũng không được! Cô khóc đến mức thờ không ra hơi, giống như người vợ bị ngược đãi.

Anh không chịu nổi găm nhẹ một tiếng, cầm lấy cổ tay cô, không nói tiếng nào mà lập tức kéo cô vào trong bếp.

“Ha ha ha....” Con mồi ôm bụng cười.

Anh ta cười đến mức gân xanh nổi lên, toàn bộ là do đôi oan gia ban tặng cho.

Nói chuyện yêu đương quá hao tổn tinh thần. Xem kia, thái tử Đoạn phong lưu phóng khoáng chạy đâu mất rồi?

Không ngờ thủ lĩnh của súng ống đạn dược lại có thể sung sướng đến vậy.

※※※

Đoạn Dạ Nhai hít thở nghiêm nghị như muốn ăn tươi nuốt sống....

Sài Thương Y không khỏi co rụt lại, nhưng không trốn mất, anh đứng trước mặt cô cùng lắm là chỉ một gang tay.

Đau hông quá! Lưng của cô dựa sát vào bồn rửa mặt cứng ngắc.

Anh quyết định dạy dỗ cô biết thế nào là ‘Phục tùng’!

Khuôn mặt anh tuấn cuối xuống, tóm lấy môi cô mà mút.

Đồng tử mở to, cô vừa tức vừa thẹn, anh làm gì vậy, trời cô mang đến đây chỉ để trêu đùa cô?

Hư hỏng! Khốn nạn!

Nhưng bản thân cô lại không ghét được anh....

“Ừm!” Đau!

Cô phần uất cần môi anh một cái! Anh quá đáng ghét, vậy mà cũng cần môi của cô!

“Răng sắc lắm đó.” Anh cười rồi lau đi máu ở môi dưới.

Quả nhiên mèo con nhìn bên ngoài thì dễ bảo nhưng bên trong lại khác xa.

Anh lau vết máu trên môi cô, “Hy vọng vết thương sẽ vĩnh viễn lưu lại trên môi em.”

“Cuồng ngược đái!”

“Tiểu Thương nhi, tôi thích ngược đái em, em nói đúng rồi đấy.” Anh không chỉ thích ngược đái cô, hơn nữa còn muốn buộc cô dd?lê]quy>đô ở bên mình mãi mãi....

Trước nay chưa từng muốn độc chiếm một ai đó!

“Ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, con mồi sẽ bảo vệ em.”

“Hạn chế tự do của tôi mới đúng! Bảo vệ? Lão toét hết sức.”

“Cũng còn khôn đấy.” Chỉ là thiếu chút nữa là bị Hạ Chính Thôn gạt rồi, cô gái ngốc.

“Khuôn mặt của cái người tên con mồi đó giống như bị dao rạch mặt vậy, người đó có tiền án gì hay không? Có phải là tội phạm truy nã hay không? Hoặc là người đó giết người rất nhiều, tội ác tày trời?”

“Sợ?”

“Không có....” Anh cũng thể bỏ cô lại với con mồi quỉ dị mất to mất nhỏ đó chứ?

Đoạn Dạ Nhai vuốt vuốt tóc cô, dỗ dành nói, “Không cần sợ hãi, con mồi ác tâm thiện, cậu ta không đánh người già và phụ nữ.”

“Người đó cũng là công nhân công trường giống anh sao?”

“Cậu ta là thủ lĩnh súng ống đạn dược quốc tế....”

“Hả?” Cái này còn đáng sợ hơn so với tội giết người nữa! “Anh đừng có ở một chỗ với người đó...., rất nguy hiểm.”

“Quan tâm tôi?” Tiểu Thương nhi đáng yêu. Anh nghĩ, nghĩ nên để cô ở lại đây lâu hơn hay không....

“Ai quan tâm đến anh chứ! Anh tạm thời....” Đừng vội mừng.

“Con mới ở lại tỉnh T cùng lắm chỉ một tháng, công ty của cậu ta ở Mỹ.” Người anh em con mới này tám mươi phần trăm là nội tiết tố mất cân bằng, mới có thể nhàn hạ thoải mái như thế.

“Anh thì sao? Ban ngày làm việc, tối cùng không về đây?” Để cô nam quả nữ qua đêm cùng một chỗ với nhau?

“Tôi có chuyện quan trọng cần phải xử lý.” Bọn họ luôn là thái tử bang độc ác nhất và được tin tưởng nhất. “Nói cho em biết, con mới đồng tính, cho nên em yên tâm, cậu ta sẽ tuyệt đối không động tay động chân với em đâu.”

Hà! Cái người nhìn quái dị như vậy mà anh cho là người tốt sao?

Như vậy thì cô có thể an tâm làm ‘Con tin’ sao!

Cô nặng nề thờ dài một hơi, anh không khỏi buồn cười hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của cô một cái.

Xin lỗi, con mới, làm ô nhục sự ‘Trong trắng’ của cậu, chuyện đã như vậy thì thôi đừng trách tôi nhé.

※※※

“Thiếu gia?” Bà vú của Đoạn gia vui vẻ toét miệng cười.

“Không cho tôi vào sao?”

“A, mời vào mời vào! Vui quá, lão gia mà nhìn thấy cậu trở về chắc sẽ rất vui mừng, thiếu gia, cậu là con trai độc nhất nhà họ Đoạn, trong lòng lão gia rất là thương cậu, hai cha con mà, thù hận cái gì chứ?” Bà vú cứ nhắc đi nhắc lại, anh chỉ cười mà không có phản ứng lại.

Vừa vào đại sảnh, quản gia Thường Đăng Quý lập tức khom lưng cúi chào.

“Lão gia và phu nhân đang dùng bữa, hôm nay trong nhà có khách quý.”

“Như vậy tôi trở thành khách không mời mà đến sao?” Không biết cha có giận dữ hay là không đây?

Anh đi vào phòng ăn, Hà Nguyệt Loan vừa thấy con trai bảo bối về thì lập tức đứng lên đón tiếp.

“Nhai nhi, ngồi bên cạnh mẹ này, lâu rồi chúng ta không dùng cơm với nhau.”

“Hừ!” Đoạn Lại Tục bực mình, làm như không thấy thằng con trai xấu xa này.

Thiên tài khoa học kỹ thuật thì sao chứ? Coi công ty của Đoạn thị không bằng cục xương sườn không thêm găm! Nói anh tiếp quản ghế chủ tịch của công ty giống như là xâm phạm sự cao quý của anh.

Hà Nguyệt Loan không nề mặt quăng câu nói, “Nhai nhi trở về là cùng mẹ vui mừng hưởng thụ, người làm cha này không cần phải ghen. Còn nữa, anh không được làm cho Nhai nhi tức giận bỏ đi.”

“Tiểu Loan!” Ông già như ông còn không bằng thằng con nít kia! Đoạn Lại Tục bực mình bới com trắng.

Người giúp việc mang ra thêm một bộ bát đĩa, Hà Nguyệt Loan vừa gấp thịt, vừa múc canh cho con trai, lại vội vàng ân cần thăm hỏi, chỉ sợ con trai đẹp trai chịu khổ ở ngoài công trường, thiếu thốn đủ thứ.

Đoạn Dạ Nhai thoải mái dùng bữa, còn sắc mặt của cha anh thì tối đen.

“Phu nhân Đoạn, bà có phải đã quên ‘Quan tâm’ đến người đầu ấp tay gối hay không?” Anh cũng không muốn cha anh ghen tức đến chết.

“A, được.” Hà Nguyệt Loan gấp một miếng thịt, ném vào trong chén của chồng như ném vào ‘Rổ’. “Nhai nhi, con buộc tóc lên nhìn đẹp trai lắm đấy.”

“Cảm ơn mẹ đã khen.” Tất cả bà mẹ trên thế giới đều si mê con trai mình như vậy sao?

“Nói đầu bếp, mau làm một bát canh bổ cho thiếu gia uống.”

“Dạ, phu nhân.” Thường Đăng Quý vội vàng đi làm theo chỉ thị.

Vị khách quý ngồi một bên không nhìn được ho nhẹ một tiếng, “Lão Đoạn à, phẩm chất con trai ông rất là hiếm gặp đấy, ông cũng mau chóng giao lại cơ nghiệp cho nó, an nghỉ tuổi già là được rồi!”

“A! Tôi hơn nửa đời người bôn ba vất vả đương nhiên là muốn có người chăm lo tuổi già rồi, nhưng mà lão Đồ à, tôi không phải giống như ông có ba người con trai thừa kế gia nghiệp, giống như ông hàng ngày đi đánh gôn, thưởng thức rượu ngon cũng là có phúc lắm rồi!” Ông tức chết! Đoạn Lại Tục

mày mẩn có người con trai là thiên tài, nhưng con trai ông thì tính tình bướng bỉnh, không có cách nào trị được. A, ông vẫn phải làm lụng d>đan';lẽqddon vất vả đến chín mươi tuổi. Số khổ rồi!

“Cha.....” Đờ Tinh mặc âu phục khoác tay cha.

Hà Nguyệt Loan vội vàng giới thiệu, “Nhai nhi, bác Đờ tung hoành ngang dọc trong giới kinh doanh phía Nam tỉnh T, được công nhận là đệ nhất kỳ tài, bên cạnh là người mà mẹ đã nói đến Đờ Tinh, là con gái rượu của bác Đờ, học cùng trường với con đó.”

“Ngưỡng mộ đã lâu.” Không muốn nói lời vô ích.

Đờ Thuận cười to, “Nhân phẩm con người cực kỳ tốt đó, không hổ danh là huyết thống của Đoạn Lại Tục và Hà Nguyệt Loan.”

Khối thịt kho tàu này ăn rất ngon! Đoạn Dạ Nhai nghe tai trái, cho ra tai phải.

“Dạ Nhai!” Đoạn Lại Tục bày ra vẻ mặt bao công, “Người lớn đang nói chuyện với con, con lại có thái độ kiêu ngạo như vậy hả! Bao nhiêu công sức dạy dỗ của Đoạn gia con phá hư hết.”

Đờ Thuận liên tục hòa giải, “Con trai ông phẩm chất hơn người, là một anh tài đấy.”

Người làm ăn, miệng đầy ngon ngọt. Đoạn Dạ Nhai lạnh lùng cười không chút che giấu.

Hà Nguyệt Loan trông thấy chồng bà sắp bùng nổ, bà lập tức cười hòa, “Anh Đờ đừng chê cười, con trai tôi quá thẳng thắn, dễ mạo phạm người khác, nhưng mà như vậy cũng rất thành thật.”

“Anh Đoạn có tài văn chương hơn người, không phải loại người mồm mép.” Đờ Tinh nói nhẹ nhàng.

“Con xem trọng Dạ Nhai nhà bác rồi hả?” Biết phân biệt! Hà Nguyệt Loan cười không ngừng.

Đờ Tinh xấu hổ, “Thật ra thì con đã ngưỡng mộ anh Đoạn đã lâu, nghe nói bọn họ là thái tử bang siêu phàm.....”

“Hừ! Vật hợp theo loài, con trai độc nhất của lão Hắc cũng xấu xa và liều lĩnh như cha nó! Tự cho là có thể làm, có cánh là muốn bay rồi!” Lại còn dám coi thường công ty Đoạn thị! Chỉ số IQ hai trăm thì sao? Cũng không chịu giúp công việc của cha nó, thông minh như vậy thì chỉ có vút!

Hà Nguyệt Loan bắt đầu nhức đầu, hai người đàn ông này vĩnh viễn đấu không ngừng, hình như kiếp trước đã có thù hận, mà không ai chịu lùi một bước.

Đờ Thuận đột nhiên đập bàn hét to, “Lão Đoạn, con trai ông thực sự là thái tử trong truyền thuyết? Con trai lão Hắc có phải ở Las Vegas mở rộng kinh doanh à?”

Đoạn Lại Tục gật đầu một cái, khó hiểu, lão Đờ sao lại phản kích đến mức lông mày dựng ngược lên vậy?

“Ôi trời.” Đờ Thuận ghen lời! Con trai lão Hắc chính là người mở sòng bạc thu về biết bao nhiêu là lợi nhuận! Nhưng nếu thiếu gia Đoạn cũng là người của thái tử bang, thì ông chắc chắn thằng nhóc này cũng không phải người bình thường, trên tạp chí kiến trúc cũng có nói có lẽ là đứng nhất, thậm chí là thuật che mắt?

“Cha!” Đờ Tinh khẩn trương nhỏ giọng nhắc nhở, không hiểu tại sao cha lại luống cuống đến mức này?

“Ha ha.....”

Hà Nguyệt Loan vội vàng nâng ly kính mời, “Lão Đờ, tôi mời anh..... Anh phải nhận đấy nhé!” Bữa ăn vội vàng kết thúc, con trai của bà chắc phải có chuyện quan trọng mới quay về nhà như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 6.2

“Tại sao ta lại phải giúp con?”

Lão hồ ly! “Cha muốn trao đổi?” Hiểu rõ cha mình chính là đạo làm con.

Đoạn Lại Tục cố tỏ vẻ lạnh nhạt, “Về tiếp quản công ty đi!”

“Cha lại lôi Đoạn thị ra để cột con nữa sao?”

Đoạn Lại Tục không cười. “Đoạn thị cũng không đến nỗi phiền phức! Hằng năm công ty lợi nhuận cả trăm tỷ, bao nhiêu người dòm ngó muốn chia chén canh.”

“Với con đó là một gánh nặng.” Anh từ nhỏ đến lớn được bao bọc trong nhung lụa.

Đoạn Lại Tục không khỏi than thở, ông mềm giọng, “Dạ Nhai, cha hiểu con thích chơi khoa học kỹ thuật, cũng biết con muốn tự tay xây một căn phòng nhưng mà con ngồi vào ghế chủ tịch cũng đâu có vấn đề gì to tát đâu.”

“Hoặc là cha giết chết con đi!” Như vậy là cướp đi thời gian vàng bạc của anh.

Đoạn Lại Tục lừa gạt tuôn trào, thoáng cười, “Con dám xem thường tâm huyết của ta như vậy, vậy thì cha con ta không còn gì để nói nữa.”

Đoạn Dạ Nhai không thể nguyên rủa, bởi vì tổ tông tám đời của lão hồ ly dienaquydon cũng là tổ tông tám đời của anh.

“Cha nghĩ con nhất định sẽ thỏa hiệp sao?”

“Nếu như không phải ta ra tay giúp, thì con cũng không cúi đầu trước ta như vậy, Dĩ Diễm và Việt Tiềm Thiên bản lĩnh như vậy mà con lại nhờ đến ta.”
Thật ra thì con trai ông bướng bỉnh cũng là do di truyền từ ông.

“Bái phục, chẳng trách cha có thể ngồi trên cái ghế cao nhất Đoạn thị như vậy.” Cha anh và bác Hắc công lực thâm hậu như nhau.

“Đồng ý?”

“Một nửa.”

Đoạn Lại Tục cau mày, lặng lẽ đợi anh giải thích.

“Con có thể trở về Đoạn thị, cũng có thể giúp Đoạn thị lớn mạnh gấp đôi, nhưng thời hạn là một năm, còn nữa không được công khai con cho mọi người biết.”

“Chủ tịch bí mật?”

“Đây là giới hạn thấp nhất, không được ý kiến.” Anh có thể nhờ vả xã hội đen giúp anh hoàn thành mục đích, chỉ là gần đây anh thích cái cảm giác lẳng tri.

Một năm thật ra quá ít, nhưng cũng được an ủi phần nào. Đoạn Lại Tục nở nụ cười vì đã đạt được mục đích.

“Quyết định như vậy đi. Chỉ là con nên sát nhập công ty ở Nhật Bản và tỉnh T lại đi.” Đừng tưởng dùng một kẻ khác làm tổng giám đốc mà có thể lấn áp ông? Ông già này có chết thì cũng phải thắng thằng con này.

“Nếu nói về công ty nhỏ, lên không được thì không nên đề cập đến. Cha à, không cần phải khiêu khích sức nhẫn nại của con.”

“Vì để biến đồng cổ phiếu trong công ty của Hạ Chính Thôn ở Mỹ thành giấy vụn, thì con biết ta phải hy sinh công ty con của Đoạn thị, tổn thất này không thể nói là nhỏ được.”

“Cha à, cái này so với cha có là gì, huống chi đằng sau lưng nó là người tài trí vận hành, công ty con có thể cải tử hồi sinh.”

Cho lão già này đội mũ! “Tại sao không để cho hấn phá sản?”

“Tò mò giết chết một con mèo. Cha à, cha cũng không phải mèo ngọc, cha biết con trai cha luôn luôn lười giải thích mà.”

“Bởi vì tất cả chứng khoán có giá trị của họ Hạ Chính Thôn đều là của Đoạn thị, cho nên thằng con trai xấu xa của ta mới quay về ‘Thỉnh cầu’ ta như vậy, chuyện này không hiểu kỳ sao được, rốt cuộc là người nào mà dám đắc tội với Thái Tử Gia vậy?”

“Không phải ‘Thỉnh cầu’, mà là ‘Giao dịch’ có lợi cho đôi bên.”

Anh nhất định phải nhấn mạnh, thì anh mới không phải nợ ân tình của lão già.

Tránh việc lão già dương dương tự đắc uy hiếp anh.

※※※

“Đình là Hạ Chính Thôn, là em chồng của tôi?”

“Ách.”

“Nhưng tại sao cậu ta lại xem như không biết tôi? Giống như lời anh nói, cậu ta dùng mỹ nam kế, lừa gạt tài sản của tôi?”

“Ách.”

“Cậu ta bán các cô gái, đẩy bọn họ vào hố lừa, dùng việc này để phát tài?” Cho nên Chính Trần mới khinh thường hai người em trai như vậy?

“Ách.”

“Con mới, anh có thể nghiêm túc nghe tôi nói hay không?”

“Hừ, qua cửa rồi! Còn một cửa nữa thôi! Giết, giết giết!”

Sài Thương Y bắt lực ngã ngồi trên sôpha tím, con mới không phải là thủ lĩnh súng ống đạn dược tung hoành khắp thế giới sao, vậy còn người đàn ông didda>le,qu'ndon đang chìm đắm trong thế giới trò chơi điện tử này là ai?

“U!” Con mới hét lớn một tiếng, anh ta phá kỷ lục rồi!

“Game over hả?” Cô hoài nghi tại sao anh ta lại là thủ lĩnh có thể hô mưa gọi gió chứ?

Con mới bỏ tay cầm điện tử xuống, dẫn gân cốt một cái, “Đây là thứ do chính thái tử Đoạn phát minh hơn một năm đó, có thể qua ải là chuyện không tưởng.” Đáng ăn mừng

“Tại sao anh lại gọi Đoạn Dạ Nhai là thái tử, còn nữa, anh ta không phải là công nhân công trường sao? Tại sao lại biết phát minh khoa học kỹ thuật? Cái đó không phải là rất cao siêu sao?”

“Chờ cô trở thành thiếu phu nhân Đoạn rồi cô sẽ hiểu.” Anh ta là người kín miệng.

Trái tim cô đập nhanh khi nghe như vậy, “Anh ta không có nói yêu tôi, anh ta chỉ muốn thực hiện lời hứa với tôi thôi! Hơn nữa anh ta cũng không phải con cái nhà giàu gì, thì thiếu phu nhân ở đâu ra chứ.”

Con mới trợn mắt, vết sẹo dữ tợn trên má trái dần ra. Để anh ta chết đi! Nếu thái tử Đoạn không phải là con nhà giàu, vậy thì toàn bộ tỉnh T này nghèo rớt mòng tơi rồi.

“Có muốn uống rượu không? Rượu Canada cũng dễ uống đối với phụ nữ.”

Cho nên, hai người thay phiên nhau uống, chỉ là con mới cần tiết kiệm chi phí sinh hoạt để ướp rượu, anh ta lâu bầu không rõ ràng, “Tôi điên cuồng tiết kiệm để giấu rượu dưới hầm, rượu của thái tử Đoạn hoàn toàn không kém nước suối là bao.”

Sài Thương Y đang say, nở một nụ cười ngọt ngào, “Con mới à, anh thật sự muốn cả đời như vậy sao.....”

“Lấy máu té máu, lấy tàn chế tàn, lấy ác đối ác? Không có gì là không được, tổ chức xã hội đen quốc tế bọn tôi chưa bao giờ làm tổn thương người vô tội.” Bọn họ là tổng tư lệnh trong bóng tối, trừ bạo an dân.

“Không phải, tôi muốn nói đến vấn đề tình cảm!”

“Tình cảm?” Nói rõ ràng, giải thích minh bạch!

“Đàn ông yêu đàn ông thì cũng được thôi, tình yêu là việc cá nhân..... Nhưng anh không muốn có một đứa con sao? Đàn ông và đàn ông yêu nhau thì sao có con được.”

“Rốp” một tiếng, con mới cắn nát cục đá trong miệng, “Tôi yêu đàn ông lúc nào, sao tôi không biết vậy?” Ít nhất thì anh ta cũng không lên giường với đàn ông.

“Đoạn Dạ Nhai nói như vậy đó.”

“Thái tử!” Đáng ăn đòn!

※※※

Đoạn Dạ Nhai vừa vào đến khu nhà ở, thì gương mặt điển trai của anh bị đâm một phát. Anh chửi rủa, “Con mới chết tiệt! Nội tiết tố của cậu bị mất cân bằng hả?”

“Chính xác, cho nên mới trở thành đồng tính, không phải sao?”

Vừa nghe được điều này, Đoạn Dạ Nhai lập tức hiểu ra nguyên nhân, chắc chắn là do Sài Thương Y lỡ miệng nói ra.

“Anh còn cười sao? Chắc là khoái lắm chứ gì?” Tay con mới vẫn nắm thành quyền, trong trạng thái chuẩn bị giết người.

“Chẳng lẽ tôi nên khóc cho cậu xem sao?” Anh bước qua chướng ngại vật chắn trước cửa.

Một bóng người nhỏ bé nằm xụi lơ trên ghế sofa màu tím khiến anh cau chặt mày, thấp giọng mắng, “Cậu dám cho cô ấy uống rượu sao?”

“Không uống tới mức chết người đâu!”

Thân thể cao ngạo anh tuấn như bị gió lốc ép đến đây, con mồi hung hăng ‘Nghênh đón’ Đoạn Dạ Nhai một quyền. ‘Kẻ điên.’ Người đàn bà của anh chỉ uống say, không thiếu một cọng tóc nào, anh tức cái quỷ gì chứ.

Hơn nữa đáng chết nhất là anh ta lại có thể đánh khuôn mặt của anh bị thương như thế.

Đoạn Dạ Nhai ôm lấy Sài Thương Y, lạnh lùng nhắc nhở, “Tôi giải quyết Hạ Chính Thôn, còn Hạ Chính Lý thì nằm trong khả năng của cậu rồi. Con mồi đừng mảnh có thể giải quyết một nhân vật nhỏ bé trong thời gian ngắn nhất được chứ?”

“Nói nhảm! Trong vòng bảy ngày tôi có thể biến hắn thành chuột chạy qua đường, bị người người xua đuổi.”

“Nhất định phải cho hắn không còn đường sống!”

“Đơn giản thôi, khiến cho hắn sống không bằng chết. Hai anh em họ Hạ tuyệt đối sẽ hối hận khi đầu thai làm người, hận không thể xuống địa ngục.”

“Cảm ơn.”

Nhìn thấy Đoạn Dạ Nhai đang bế cô gái đang say vào phòng ngủ, con mồi đi về hướng ngược lại đóng cửa phòng, hét to: “Không cần khách sáo, chuyện nhỏ thôi.” Coi như là trò tiêu khiển!

Cầm lấy mặt dây chuyền vàng trên cổ, anh ta ra lệnh nói: “Ném mồi ra đi! Cho Hạ Chính Lý vui vẻ mấy ngày rồi diệt hắn đi.” Từ chỗ cao rơi xuống mới thê thảm

Chuyện nên làm cũng làm rồi, nhưng vẫn cảm thấy có cái gì đó lạ lạ....

Anh ta uống một ngụm rượu, suy nghĩ thật lâu.

“A! Bị thái tử Đoạn đùa giỡn rồi! Mình đánh anh ta một phát mà lại quên lấy cả vốn lẫn lời rồi!”

Sài Thương Y không thể động đậy.

Lần này không phải là bị dây thừng trói chặt, mà là bị một tảng bập thịt ôm lấy.

“Đoạn Dạ Nhai.....”

Tay của anh để dưới cổ cô, tay trái ôm quanh ngực cô, chân của anh thì đè lên chân cô.

Đáng ghét! Anh coi cô là con rối hay là gối ôm?

Cô nhớ rõ ràng cô và con mồi đã đàn/lê/quydon đang uống rượu nói chuyện phiếm mà, làm sao lại biến thành ngủ trên giường cùng với anh chứ?

Anh có làm gì cô hay không?

“Yên tâm, tôi chỉ ôm em ngủ thôi.”

Hai mắt sáng tinh nhìn cô chằm chằm, tim của cô dừng đập hai nhịp, vừa sợ lại vừa xấu hổ.

“Anh đã dậy từ sớm rồi hả?” Giả vờ ngủ say.

“Thật may là em không vặn gãy tay chân tôi.”

“Tay chân anh đè lên tôi! Tay chân tôi cũng tê hết rồi.”

Anh cười khò, “Bây giờ đổi lại là em đang đè lên tôi, hơn nữa lại đè ở chỗ đó nữa chứ.”

Nói bậy bạ gì đó! Cô lơ đãng liếc mắt xuống dưới, a a, đùi phải của cô đang đặt trên chỗ đó của anh! Mắc cỡ chết cô.

Anh cau mày, nói, “Không cho phép lộn xộn!” Đổ thêm dầu vào lửa chắc sẽ khiến dục vọng trong anh mãnh liệt hơn, cũng chết nửa cái mạng.

“Tôi nào có.....” Cô vội vàng im lặng, bởi vì chân cô thực sự di chuyển đến đó.

Lần này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là muốn rời đi.”

Anh nhìn cô chớp chớp mắt, “Nếu em muốn, tôi có thể tháp tùng em.”

“Anh nghĩ gì vậy? Anh đừng có ăn nói hồ đồ, hơn nữa cũng không cần anh phải tháp tùng.”

Anh bỗng nhiên lật người, đề cô ở phía dưới anh. “Tôi muốn em vô cùng.”

Anh đã nhìn cả một buổi tối, dù sao anh cũng là đàn ông thanh niên, người đẹp ở trong ngực mà không được động chạm gì hết sao?

Mặt cô đỏ như gấc, vừa nghĩ đến phải tiếp nhận lực lượng hùng hậu của anh, vừa xấu hổ.

Đoạn Dạ Nhai đột nhiên cảm thấy bản thân anh có những dự vọng đối với cô mà anh không biết gọi như thế nào. Yêu say đắm! Trong lòng Đoạn Dạ Nhai lo sợ.

Trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, “Cười anh đi!”

“Hả?” Quá đột ngột!

“Gật đầu, hoặc là nói. Em có hai sự lựa chọn.”

Cô vẫn còn đang trong giấc mơ sao! “Anh biết anh vừa nói gì kinh khủng không vậy?”

Đoạn Dạ Nhai nhướn lông mày, nở một nụ cười đầy quyến rũ.

“Gã cho tôi là chuyện vô cùng hạnh phúc, không phải kinh khủng đâu!”

Cô sờ sờ trán của anh, a, không có sốt!

“Có phải anh hỏi sai người rồi không? Tôi. Chúng ta còn chưa trải qua chuyện yêu đương nữa mà!”

“Yêu đương không nằm trong kế hoạch của tôi.”

Mặc dù hằng năm lưu luyến bụi hoa, hái biết bao nhiêu mẫu đơn và hoa hồng.

Nghe vậy, chẳng hiểu sao, trong lòng cô quặn đau đến mức khó chịu.

Có phải đã yêu anh quá sâu rồi không?

“Nếu không yêu thì lấy tôi làm gì?” Cô có cảm giác hình như bản thân đang giận hờn.

Anh không thương cô? Trong đầu nhỏ của cô chứa cái quái gì vậy!

Nhìn thấy lông mày của anh dựng đứng, cô càng đau lòng hơn, “Tôi cũng biết là anh chỉ lỡ miệng thôi.” Nước mắt cô chảy xuống, chop mũi cô cũng đỏ ửng.

“Ôi trời ơi.” Anh ngửa mặt lên trời gào thét.

Anh có nói là anh không thương cô sao? Cô cho là cô có thể đọc được nội tâm của anh sao?

Lần đầu tiên mở miệng cầu hôn một người, đối phương không những mừng rỡ ôm hôn anh thì thôi, lại còn khóc sụt sùi nữa chứ.

Trở thành vợ của Đoạn Dạ Nhai đáng sợ như thế sao?

Cô sẽ được gả vào nhà giàu, đâu phải là bị đẩy xuống vực sâu, tại sao lại khóc sụt sùi như thế chứ!

Quả thực là làm hao tổn hai mươi chín năm kiêu ngạo của anh.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13. Chương 13.1

“Giàu to! Giàu to rồi!”

“Chỉ cần chúng ta hợp tác với nhau, thì tiền vào như nước.”

Hai con mắt của Hạ Chính Lý sáng lên, “Liên Nguyệt Vũ, em đúng là quý nhân! Tôi nay đánh chừng mười triệu nữa thôi!”

“Không có biện pháp.”

“Vi sao?” Hạ Chính Lý vội muốn chết, một buổi tối lại dễ dàng kiếm được một hai trăm vạn, đại gì mà buông ra?

Người phụ nữ cao gầy da đen Liên Nguyệt Vũ buông lòng bàn tay, “Có mấy ông chủ lớn nhìn trúng em có khả năng bách chiến bách thắng ở sòng bạc, nên tự nguyện bỏ tiền ra cho em làm cái, để phô trương uy phong nơi sòng bạc.”

“Cho nên em không giúp anh hả?” Muốn chết!

“Anh Hạ, không phải là tôi không quan tâm đến tình nghĩa bạn bè, trong một buổi tối anh bỏ ra mấy ngàn vạn mà thắng được hơn một trăm ngàn vạn! Nhà cái sẽ thua lỗ, ngu ngốc mấy cũng phải biết dừng lại đi chứ!”

“Nhưng không phải em là cao thủ sao?” Công lực của Liên Nguyệt Vũ đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần, đạt tới đỉnh cao, đến hán cũng phải bội phục.

Cô ta lắc đầu một cái, “Rất xin lỗi, tìm người khác hợp tác đi!”

“Phải không đó! Nguyệt Vũ, van xin em, anh có hai ba phòng cũng không thu được lời, số mệnh của anh chỉ có bị tòa án chụp thôi. Về phần cổ phiếu, a, toàn bộ đã xong hết rồi, giờ chỉ là đóng giấy vạn.”

Ghe tòm nhất chính là vợ hán! Lấy lý do đi dân đi nước ngoài để làm giàu nên mượn tiền hán, còn bí mật dùng tên hán để đi ngân hàng vay tiền, hơn nữa lại chạy trốn cùng với trai.

“A! Tôi cũng là người trần mắt thịt, không đành lòng nhìn anh rơi vào cảnh thê thảm!”

“Cho nên cầu xin em giúp anh đến cùng đi!”

“Chuyện này.....”

“Chỉ cần qua được cửa ải này, anh nguyện làm trâu làm ngựa cho em.....”

“Anh Hạ, đừng có làm khó.....”

“Anh quý xuống, đập đầu với em.....”

“Làm như vậy đi! Anh mang đồng cổ phiếu kia bán đi cũng không được bao nhiêu tiền, vậy thì bán cho em đi, chúng ta đi nói chuyện diend>lq,quydon với mấy ông chủ lớn một chút, có lẽ anh cũng có thể trở thành cổ đông đó, cũng có chỗ ngồi.”

Hai mắt Hạ Chính Lý mở lớn, giống như nhìn thấy vàng. “Nguyệt Vũ, em nói anh cũng có thể hô mưa gọi gió.....” A! Cái miệng của hán cũng phát run!

Liên Nguyệt Vũ cười nói tiếp, “Sòng bạc Macao Bồ Kinh này là của ngài Hạ và ngài Hỏa Diễm?”

“Đúng! Đúng đúng!” Hạ Chính Lý như muốn hôn mê, hai nhân vật đó ai cũng biết là đại gia có cả trăm tỷ.

Nếu như hán bỏ lên được một phần mười vị trí của bọn họ, a ha, Diệp Linh Uyển nhất định sẽ bỏ đến hôn giày của hán.

Còn hài cốt của anh hai hán ở trong quan tài sẽ khóc nức nở!

“Nguyệt Vũ, anh sẽ làm theo lời em nói.” Muốn giàu hơn thì phải dứt khoát!

Hán tin hán không còn là nhân vật ở trong ao nữa!

Liên Nguyệt Vũ vỗ vỗ lưng hán, “Đánh nhanh thắng nhanh, tiền có bốn chân đó, không có chờ ai đâu!”

A! Ba tiếng bắt đầu đi.

Thủ lĩnh sao lại có thể giao cái nhiệm vụ nhảm chán đến như vậy chứ! Họ Hạ này còn ngu hơn cả con gián.

※※※

“Cả hai người em chồng của tôi đều phá sản, cùng đường rồi sao?” Sài Thương Y giật mình.

Con mới vừa cắn đá, vừa chế giễu, “Chỉ làm cho hai bọn nó phá sản thôi cũng là nhân từ lắm rồi đấy.”

“Bọn họ xấu xa thật, nhưng tại sao anh lại làm như vậy với họ?”

“Ai bảo chúng nó không có mắt, cố ý trêu chọc người yêu của thái tử.....”

Một chiếc dép bay qua, suýt nữa bay vào miệng con mới.

Đoạn Dạ Nhai lười biếng dựa bên tường, “Cậu có thể quay về chuồng được rồi đó.”

“Lợi dụng người ta xong rồi đuổi như vậy đó hả!” Không phải anh em tốt!

“Tặng cậu trò chơi điện tử thứ chín trăm chín mươi đại chiến con kiến, thế nào?” Đi chỗ khác để cho anh và tiểu Thương nhi tình cảm.

Xem trò chơi điện tử như phần thưởng..... “Ok!” Dù sao làm kỳ đà cản mũi cũng không được.

“Tôi cũng phải đi.....” Một ánh mắt sắc lạnh ném về phía cô, Đoạn Dạ Nhai bày ra bộ dáng bức mình.

Nhưng cô vẫn kiên trì, “Mấy ngày nay Tiểu Tương chắc chắn là bận chết đi rồi, tôi lại không về, không chừng họ sẽ báo cảnh sát.”

Con mới phụ họa, “Cũng tiện đường, để tôi tiễn cô một đoạn.”

“Xem tôi là pho tượng sao?”

“Thái tử Đoạn không được bình thường hả, tiểu thư Sài cũng đâu phải người để anh độc chiếm đâu!”

“Người không có nhiệm vụ thì câm miệng!” Anh lạnh lùng ném về hướng đó một tia lạnh lẽo! “Không phải chỉ là nói chuyện yêu đương thôi sao? Trể một chút thì tôi dẫn em đi dạo phố.”

Con mới không nhịn được, trách móc, “Làm ơn! Muốn đi bãi biển thì cứ nói.”

Bàn tay Đoạn Dạ Nhai nắm lấy nút áo soni, ấn một cái thì một cây kim châm bay vụt ra ngoài, con mới cố gắng quay cuồng mới thoát được.

Anh ta nhìn chăm chăm vào số kim châm dính trên ghế sofa, lầu bầu, “Đàn ông chưa được thỏa mãn dục vọng quả thật là như con beo điên cuồng!” Không thể nói lý.

Sài Thương Y nhìn ngây người, hai chân bủn rủn đứng không vững.

“Này, đây là cái gì vậy? Phim võ hiệp sao?”

Đoạn Dạ Nhai ôm cổ cô, không giải thích.

“Đi thôi!”

“Anh đồng ý ‘Đề’ tôi đi.” Cô có chút vui mừng, có chút mất mát.

“Không về Thanh Tùng, về chỗ ở của em đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hai ngày này chắc chắn có thằng khốn đến quét dọn phòng em.”

Cô nghi hoặc, không hiểu lời nói của Đoạn Dạ Nhai.

Anh lấy một cây bút máy từ trong túi ra, nháy mắt với cô. “Cái này, mang theo bên người.” Anh làm gì mà muốn cô đem bút máy bên người?

Con mới cười lạnh nhạt, “Đó là đồ dùng của thái tử Đoạn đấy, nghe anh ta!”

Một chiếc xe có đèn pha hình giọt nước chạy băng băng bỗng nhiên dừng lại, hai người đàn ông đi ra khỏi xe, một người trong đó thì thầm, “Thì ra là xe đi mượn, tưởng đâu anh còn xe để đi chứ.”

Hạ Chính Thôn thờ ơ đảo mắt, “Tạm thời rỗng ngủ chỗ nước cạn để tu luyện! Không giống anh, không còn cơ hội xoay mình, chỉ còn biết chờ chết thôi.”

Không biết lớn nhỏ, dù sao hấn cũng là anh lớn! “Không phải từ nhỏ cậu tự nhận mình là Gia Cát sao, tự nhiên đem toàn bộ đô la mỹ đầu tư vào một công ty, hừ hừ, chơi đùa một lần chết người!”

“Hạ Chính Lý.....”

“Sao nào? Muốn đánh nhau phải không! Bỏ mày đang điên máu lắm rồi đấy!” Liên Nguyệt Vũ tốt nhất đừng để hấn gặp được, nếu không hấn sẽ chặt con ả đó cho chó ăn.

“Nếu như không muốn bị ngân hàng đuổi giết, tốt nhất anh nên trấn tĩnh lại! Quên chúng ta đến đây hôm nay là có mục đích hả?” Hạ Chính Lý vừa cuộn ống tay áo lên rồi lại hạ xuống, bộ dáng giống như chó Nhật cầu xin, cười, “Em trai, tất cả nhờ vào em!”

“Chuẩn bị máy chụp hình hết chưa?”

“Xong rồi.”

Hạ Chính Thôn sửa lại cái cà vạt mua ba ngàn đồng, cười xấu xa, “Nếu như cô ta biết nhìn, thì đã không đi theo một thằng công nhân không rõ ràng như vậy, mỹ nam kế của ta được thực hiện, cũng không cần phải đối với cô như vậy, chi tiết.....”

“Chị dâu của chúng ta thực sự đã rất phóng đảng, chồng chết chưa được bao nhiêu tháng đã đi theo người đàn ông khác! Em trai, chúng ta thay anh hai trong quan tài trừng trị nó!”

Hai người em chồng quả nhiên đến tìm cô!

Hạ Chính Lý cười tà khí, “Sao vậy, để chúng tôi đứng ngoài cửa sao! Không mời chúng tôi vào nhà uống ly trà sao?”

Cô không thể làm gì khác ngoài việc để bọn họ vào, đây chính là điều mà Đoạn Dạ Nhai nói sao.

“Chị dâu kính yêu, kế toán phòng hơi nói là chị bị đàn ông trời bắt đi, thế nào, bị giày vò đủ chưa, gia đình chồng tương lai không biết chị là quả phụ sao?”

“Xin nói chuyện tôn trọng một chút.”

“À! Tôn trọng? Đồ con đàn bà đê tiện, mày đối xử với anh hai tao như vậy có được gọi là tôn trọng hay không?”

“Câm miệng.” Thằng anh chết tiệt.

“Đình.... À, tôi phải gọi là Hạ Chính Thôn mới đúng.”

“Cô biết?” Đứa con gái này không phải là rất ngu ngốc sao!

Tôi không giống hai người, cô thầm lắc đầu ddd?lêquy?đôn trong lòng, “Thật ra thì cậu đã sớm biết tôi là vợ của Chính Trần, tại sao lại giấu diếm thân phận?”

“Cậu ta dùng mỹ nam kế để chiếm đoạt tài sản của cô đó!” Hạ Chính Lý nhanh miệng còn cười run người.

Cô hơi ngạc nhiên, mặc dù con mồi đã nói qua cho cô biết.....

“Hai người tìm tôi..... Có chuyện.....”

Hạ Chính Thôn ném một xấp tài liệu xuống bàn trà, “Ký hợp đồng.”

“Đây là.....”

Hạ Chính Lý chen miệng, “Chúng tôi muốn cô nhượng lại tiệm vàng cho chúng tôi.”

“Không được! Chính Trần đã dặn dò không được để hai cậu lấy mất thành quả cả đời của anh ấy.”

“Ký đi, như vậy thì cô còn giữ được nhà họ, còn không thì không một xu dính túi!”

“Đình.....” Ánh mắt của hấn khát máu, “Làm sao cậu có thể thay đổi được.....”

“Đây mới thực sự là Hạ Chính Thôn! Phải nói là chuyện xấu, cậu ta trời sinh xấu đến tận xương tủy.”

“Nếu mà tôi cự tuyệt thì hai người uy hiếp tôi sao?” Đừng sợ đừng sợ, Đoạn Dạ Nhai nhất định bảo vệ cô!

Hạ Chính Thôn tiến lên trước, khuôn mặt nhăn nhó, “Có muốn trở thành nhân vật nổi tiếng hay không?”

“A.....” Cô lùi lại vài bước.

“Để cô quay phim khiêu dâm, hình ảnh chân thật vậy thì cô tính sao đây?”

Da đầu cô tê dại! “Hai người điên rồi! Đây là phạm pháp, hai người không thể sử dụng bạo lực.....”

“Thế giới này do tiền điều khiển, không có tiền, cái gì cũng dám làm!”

“Đúng rồi! Cô gái à, chúng tôi sẽ không sử dụng bạo lực, chỉ cần cô ngoan ngoãn nằm thẳng, hai chúng tôi sẽ tiếp đãi cô chu đáo.”

“Sài Thương Y, cô hoặc là ký hợp đồng, hoặc là trở thành nhân vật chính của phim khiêu dâm”

Hạ Chính Lý không ngừng thềm thuồng, cười ác, “Chính Thôn, cho anh làm nam phụ được không? Cậu chơi cô ta trước, sau đó ta lại lên, để cho cô ta biết Hạ Chính Trần miệng cọt gan thỏ cỡ nào!”

“Không..... Không được!” Cô cất cao giọng, run rẩy hết to, “Hai người cường bức phụ nữ, ép buộc người lương thiện làm kỹ nữ, buồn người, hai người tốt nhất là nên bị luật pháp trừng trị đi.”

Hạ Chính Thôn xông lên, giữ chặt tay trái của cô, “Làm sao cô biết tôi buồn người! Ai là người nói cho cô biết?”

“Thả.....” Tay của cô sẽ trật khớp..... Nhưng chỉ trong chốc lát, cô đã nghe đôi phương gào thét kêu đau.

Hạ Chính Thôn lùi về sau vài bước, trên cánh tay phải của hắn bị một mũi kim đâm xuyên.

Tiếng cười vang trời của con mới truyền vào từ cửa sổ sát đất.

Hai mắt của Hạ Chính Lý trừng to như sắp rớt ra, Phật Tổ ơi, hắn đang nhìn thấy cái gì vậy, má bên phải thì đẹp trai tuấn tú, má bên trái thì có vết sẹo dữ tợn như quái vật!

Sài Thương Y lao tới, cảm kích không dứt, “Cảm ơn anh, con mới.”

“Chị dâu tương lai, chị cảm ơn nhầm người rồi, người bắn kim châm là thái tử Đoạn, tôi chỉ biết chơi súng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 7.2

Đột nhiên cô bị ôm vào một lồng ngực cường tráng, đỉnh đầu được che phủ bởi một tầng hơi thở.

“Một người đàn ông ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, đứt khoát là nên đi chết đi.”

Cô sắp ngạt thở, thân thể cô giống như sắp bị nhét vào trong thân thể anh vậy.

Cô hoàn toàn không nghe được những gì anh nói trong miệng.....

Đoạn Dạ Nhai ôm cô, tay kia nhặt cây bút máy trên bàn trà.

“Họ Hạ, tất cả tội ác của chúng mày đã được ghi âm lại rồi, chờ ăn cơm tù miễn phí đi! Dù sao kinh tế trì trệ, vào trong đó ngồi một chỗ cũng không tệ.”

“Ghi..... Ghi.....” Toàn thân Hạ Chính Lý run rẩy.

Hạ Chính Thôn cố giữ bình tĩnh, “Bọn tao vừa đến đã quét mắt qua một lượt, hoàn toàn không có dụng cụ ghi âm.”

Con mới mò túi đồ ăn vặt, khẽ cười, “Cái bút máy kia là sản phẩm khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, có thể ghi âm liên tục chín tiếng.”

“Đừng có hù dọa! Nếu đã biết tao là đại xá đầu, thì cũng phải biết ta thù đoạn độc ác cỡ nào chứ.”

“Đúng vậy, nhưng mà bọn tao cũng không phải là người bình thường, coi như bọn mày gặp xui xẻo đi!” Phô mai này cũng khá ngon đó chứ, lần sau nói Liên Nguyệt Vũ die<đanlee'quydon mua cả thùng mang đến.

“Không, không.....” Hạ Chính Lý thừa nhận hấn nhát gan, làm bộ đáng gờm hai tay lên đầu hàng rồi xông ra mở cửa chính, muốn tìm được đường sống trong chỗ chết.....

A! Mẹ ơi! Ngoài cửa lớn có mười mấy tên hung ác đang cầm dao. “Xin nhường đường.....”

“Anh Hạ, xin lỗi, không thể cho anh qua được.....”

“Liên Nguyệt Vũ..... Mẹ kiếp, trả tao đồng tiền vốn!”

Hù dọa! Mười mấy tên cầm dao tới tập lao lên đứng xung quanh hắn.

Hai hàm răng của Hạ Chính Lý run cầm cập, chưa được mấy giây thì hắn đã đá ra quần.

Con mồi cười chế giễu, “Bàng quan không tốt đó, thậm chí có vấn đề, phẩm hạnh của đàn ông ba mươi mấy tuổi đâu rồi, a, đáng thương”

Hạ Chính Thôn phần nộ quát, “Bọn mày cầm dao như vậy là phạm pháp.”

Đoạn Dạ Nhai nhìn hắn cười một cái, “Các anh em tao cầm dao như vậy thì phạm luật gì? Bọn nó chỉ cầm dao gọt xoài ăn thôi mà.”

“Ha ha.....” Đám thanh niên ngoài cửa đột nhiên cười phá lên.

“Thì ra là bị mắc bẫy! Tất cả đã sớm an bài! Bọn mày không sợ bị trả thù sao? Hoa kiều biệt hiệu ‘Đỉnh’ này không thể khinh thường được.” Con mồi mở gói đậu rang tòi, vừa ăn vừa cười nói.

“Danh tiếng của hắn lớn qua tổ chức phản động quốc tế sao? Lớn hơn Quốc Vương sao? Lớn hơn nanh mèo, râu mèo, con báo sao? Lớn hơn thủ lĩnh là thái tử Đảng sao?”

Hạ Chính Thôn sững sờ, “Mày nói ngay cả linh cầu cũng phải nể nang tổ chức khủng bố chín phần sao?” Nghe nói, trong tổ chức bí mật kia nổi tiếng là có đội quân cầm tù và đột kích. “Rốt cuộc chúng mày là loại người nào? Chúng mày và Sài Thương Y có quan hệ như thế nào?” Chẳng lẽ ngày chết của hắn đã đến thật rồi sao?

Đoạn Dạ Nhai nở nụ cười nhàn nhạt, “Đưa hai anh em nó vào tù ngồi đi! Loại người chúng nó chỉ có đáng bắn bỏ đi thôi.”

Con mồi ra lệnh bằng ánh mắt, đám người hung dữ lập tức áp giải hai người bọn họ ra ngoài.”

“Không tiễn! Nhớ cho kỹ, sau này ra tù đừng có nghĩ đến việc trả thù, nếu không chân tay sẽ không được lành lặn đâu, lời vàng ngọc của tôi nhất định phải ghi nhớ cho kỹ!” Vị tòi khô cũng không tệ, khả năng quan sát của chị dâu tương lai thật sự rất tuyệt vời.

Hạ Chính Thôn chán nản bị áp đi.

Hạ Chính Lý khóc không ngừng nghỉ.

“Tha cho tôi! Tôi không dám nữa! Chị dâu, cứu..... Cứu cứu em với! A a...”

※※※

“Phô mai, vị tòi khô, bánh quy sữa tươi, khoai tây chiên và một ít điểm tâm bằng bột mì, nhớ cho kỹ, tất cả mua một thùng.” Con mồi ném chiếc bánh quy cuối cùng vào miệng, phui phui tay, chuẩn bị đi.

Đột nhiên nhớ đến cái gì đó, anh ta đi đến cửa thì quay đầu lại, “Thái tử Đoạn, không biết ngày nào gặp gỡ lại, không cần nhớ tôi quá.”

“Gặp nhau không bằng nhớ nhưng, con mồi, mau cút, không cần lưu luyến.”

Trong vòng mười giây, mười mấy người hung ác cùng con mồi phát phát tay một cái, không một chút lưu tình. Nói tạm biệt!

Rốt cuộc cũng yên tĩnh!

Anh bế cô đi ra ngoài.....

“Anh muốn đưa em đi đâu?”

Cô cất tiếng hỏi khiến lòng anh tràn đầy niềm vui, tiếc là cô đang vui mặt vào trong ngực anh nên anh không thấy rõ được.

“Về nhà Đoạn gia.....”

“Làm, làm cái gì?” Tim cô đập nhanh hơn, cô sợ cô nghĩ sai.

“Gặp cha mẹ chồng! Hôm nay là ngày lành tháng tốt.”

“A!” Sài Thương Y hét chói tai, “Anh muốn kết hôn với em thật sao? Không phải trêu em đấy chứ...”

※※※

“Đây là nhà anh?”

Anh cười khẽ, trông thấy miệng cô đang há to, tiểu Thương nhí thật thú vị, bộ dạng sững sờ của cô giống như cô đang gặp người ngoài hành tinh vậy.

Sài Thương Y nhìn anh nghi ngờ, dù sao cô cũng không đủ sức..... Đức Mẹ Maria, quả thật đây là một căn nhà cao cấp, phu nhân..... Hoang đường.

Ngoài cửa lớn đặt hai con sư tử đá, sân nhà khoảng hơn một ngàn mét vuông, à không, anh và cô đã đi die/dleq'don được một lúc lâu rồi, diện tích ít nhất là ba ngàn mét vuông.

Sân cỏ xanh mơn mơn xinh đẹp, bốn phía đều có cây đại thụ to lớn che trời, như vậy thì cũng đủ rồi, vậy mà vẫn còn một rừng trúc thật lớn nữa!

Cô sửa lại, sân nhà Đoạn gia ít nhất phải mười ngàn mét vuông trở lên!

Chuyện này giống như trong giấc mơ.....

“Thiếu gia.” Hai người làm vườn đang cắt cỏ vui mừng.

“Mọi người cứ làm việc, không cần để ý đến tôi đâu.”

Hơn mười ánh mắt cung kính hòa cùng ánh mặt trời khiến cô ngẩn ra.

Người đàn ông bên cạnh cô bằng da bằng thịt, là người khiến cô si mê, thế nhưng bây giờ lại là một chủ nhân cao quý.

Cô cảm thấy hồ đồ, không phải anh vất vả kiếm tiền từ nghề công nhân công trường sao? Sao đột nhiên lại thành thiếu gia?

“Thiếu gia.” Thường Đăng Quý khom lưng, “Lão gia và phu nhân đang ở vườn sau uống trà.”

Đoạn Dạ Nhai gật đầu một cái, kéo cô đi về con đường bằng đá xinh đẹp phía bên trái.

Thường Đăng Quý quay đầu cười, thiếu gia chưa bao giờ dẫn cô gái nào về đây, mặc dù trên tạp chí miêu tả tình sử phong phú của thiếu gia, nhưng mà ông biết những điều đó là vớ vẩn, các cô gái có mơ tưởng làm phượng hoàng, thì thiếu gia một chút cũng không để ở trong lòng!

Vậy mà cái này thật khiến người ta kinh ngạc, cô gái nhỏ đó khác biệt so với những người khác.

“Có lẽ Đoạn gia sắp có chuyện vui rồi!” Thường quân gia ông sắp có thể có thiếu phu nhân để chăm sóc rồi.

Hà Nguyệt Loan năm mươi tuổi đang nép vào trong ngực của Đoạn Lại Tục năm mươi ba tuổi để nhõng nhẽo.

“Khụ!” Đoạn Dạ Nhai lên tiếng, nhắc nhở đôi vợ chồng già cho dù có tình cảm đi nữa cũng khiến người khác ngại ngùng.

Hà Nguyệt Loan nhảy dựng lên, vừa thấy con trai bảo bối, bà lập tức đi ra đón, cười yêu kiều ngọt ngào như thiếu nữ.

“Nhai nhi, cha con nói chắc chắn con sẽ về tiếp quản công ty, thật chứ?”

Lão hồ ly! “Chắc hẳn nầy hôm nay lão gia Đoạn mơ được mộng đẹp, ngủ được thoải mái.”

“Đúng rồi. Cha con muốn đưa mẹ đi tuần trăng mật thứ N. A, cô gái này ở đâu ra đây?”

Ánh mắt của Đoạn Dạ Nhai nhìn thẳng về phía của lão hồ ly.

“Cô gái này là người mà con và chồng bà lấy ra để giao dịch.....”

Khuôn mặt Đoạn Lại Tục vẫn không biến sắc, nhưng khóe mắt không nhận được mà quan sát cô gái bên cạnh con trai ông.

So với chồng bà trầm tĩnh, Hà Nguyệt Loan dường như hoàn toàn ‘Mất không chế’ rồi!

Bà nắm cánh tay phải của Sài Thương Y lắc lắc, “Cô có phải là quả phụ đó không? người quả phụ kỳ quái đem lần đầu tiên cho Nhai nhi?”

Đoạn Lại Tục không khỏi chấn động, cháo bột tràn ra, phòng tay cũng không có cảm giác gì.

Sài Thương Y không khỏi giật mình, “Cháu.... Cháu đã từng kết hôn.....” Cô nhất định là sẽ bị ghét bỏ vì đã từng kết hôn với người đáng tuổi chú!

Hà Nguyệt Loan vẫn giữ nụ cười tươi như một đóa hoa xinh đẹp, “Nhưng chồng cháu mất sớm mà! Không sao, để cho con trai đẹp trai của bác làm chồng tốt của cháu.”

“Bác gái.....” Ánh mắt của cô cảm động, giống như sắp gào khóc lên.

“Nói cho cháu biết, trên đời này bác yêu nhất là con trai bác, cũng là người hiểu rõ việc mẹ chồng nàng dâu nhất, cháu mau gả cho Nhai nhi đi, để bác còn đối xử tốt với cháu nữa.....”

Đoạn Dạ Nhai buồn cười ngăn mẹ anh lại, giả vờ tức giận, “Mẹ lắc cánh tay cô ấy sắp đứt ra rồi kìa!”

“A, thật xin lỗi, do mẹ vui quá.” Bà không ngừng cười, chỉ sợ nàng dâu tương lai không thích bà, “Tối đây ngồi, chúng ta cùng uống trà hàn huyên một chút.”

Ba người ngồi xuống, sự nhiệt tình của Hà Nguyệt Loan vẫn chưa giảm, “Cháu tên là gì?”

“Sài Thương Y.”

“Tên đẹp lắm! Cùng ba chữ Đoạn Dạ Nhai rất xứng!”

Sài Thương Y quả nhiên không biết nói tiếp như thế nào, chỉ là Hà Nguyệt Loan đang rất hưng phấn, dường như không dứt.

“Nhai nhi của gia đình bác xuất sắc mê người, là ngôi sao của Oxford, là thiên tài khoa học kỹ thuật từ lúc hai mươi tuổi.”

“Anh ấy không phải là công nhân ở công trường sao ă?” Sao lại đi học ở Oxford?

Hà Nguyệt Loan cười hi hi, “Thì ra là cháu vẫn chưa hay biết gì! Như vậy nên bác càng thích cháu hơn, bởi vì cháu không vì cái thân phận con trai độc nhất nhà Đoạn thị đi bán; quydon mà chấp nhận cưới con trai bác.....”

Suýt nữa bị sặc cháo bột, cô nhìn qua bên Đoạn Dạ Nhai, “Anh rất có tiền? Là con nhà giàu cả đời trải thảm kim cương đó hả?” Hèn gì con mỗi suốt ngày gọi anh là ‘Thái tử’!

Đoạn Dạ Nhai không nói một lời, coi như là chấp nhận.

Nhưng cô vẫn tồn tại mối nghi ngờ, “Anh là người có tiền, lại là người có trình độ học vấn cao, tại sao anh lại đến công trường làm việc?” Trừ phi thân kinh anh có vấn đề.

Hà Nguyệt Loan thay con trai bảo bối trả lời, “Thiên tài và nghệ thuật gia thường có tính khí quái đản..., từ nhỏ Nhai nhi đã muốn tự tay xây cho mình một căn phòng, cho nên, nó mới phải bán lưng cho trời, chấy đầy mồ hôi ở công trường.”

“Giấc mơ này rất quái lạ, rất đặc biệt.”

“Lúc đầu bác cũng không đồng ý, nghĩ đến đang sống an nhàn sung sướng lại chạy ra công trường, cũng đau lòng, nhưng nhìn thân thể nó bây giờ kiên tráng như vậy....”

“Khụ!” Người lên tiếng là lão gia Đoạn, mặc dù vợ ông khen ngợi con trai, nhưng ánh mắt lại lơ đãng, ông không thể không bức mình.

Đoạn Dạ Nhai nhường nhường lông mày, bày ra bộ dáng ‘Con thắng cha’.

“Tiểu Loan, bà nói chuyện với tiểu thư Sài, tôi và Dạ Nhai vào thư phòng nói chuyện một chút.”

“Được, tôi cũng muốn bồi đắp tình cảm với con dâu tương lai một chút.” Bà cười nói, phát phát tay như đuổi ruồi.

Đoạn Lại Tục trên thương trường hô phong hoán vũ, uy phong lẫm liệt bỗng nhiên sụp hai vai, nỗi đóa bước đi thẳng. Một quả phụ trẻ không rõ lai lịch ở đâu đến, mà đã chiếm được vị trí quan trọng trong lòng Hà Nguyệt Loan rồi.....

Đoạn Dạ Nhai cũng rất vui vẻ sung sướng, tiểu Thương nhi của anh không cần dùng nhiều sức cũng chọc giận được lão hồ ly, ha ha, không uổng công anh thề nguyện ở bên cô.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Có bài mới Re: [Hiện Đại] Mặc anh xâm lược - Quán Quẩn - Điểm: 10 Chương 8.1

“Con vì cô gái đó nên mới chấp nhận quay về tiếp quản Đoạn thị?” Giá cổ phiếu là vài tỷ, trong vòng hai mươi bốn tiếng công ty con ở Mỹ đã hóa thành hư không.

Đoạn Dạ Nhai sờ sờ cái cằm nhọn, lại phui phui lông mày, không muốn trả lời điều chất vấn của lão hồ ly.

“Tình cảm chân thật? Quyết định tiến tới? Đối tượng là cô gái đó?” Thằng con trai này tỏ vẻ ta đây! “Nhưng nếu ta phản đối thì sao?”

“Con đã trưởng thành rồi.” Ý là cho dù ông già có phản đối thì cũng không ảnh hưởng gì đến quyết định của anh.

Con trai cứng rắn bước bình, Đoạn Lại Tục đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết, đây cũng là do di truyền từ ông mà ra.

“Đoạn Dạ Nhai, con có yêu thương cô ấy không?”

“Đoạn Lại Tục, liên quan gì đến cha?”

Chẳng ra gì! Lại dùng cái giọng điệu ương bướng đó! “Giả sử nếu ta không chấp nhận thì sao đây? Dù sao ta cũng là bố chồng tương lai.”

Tề nhạt. “Sự thật là cha hoàn toàn không có liên quan gì trong việc này, cuộc đời của cô ấy là giao cho con, ‘Khu vực quản lý’ của cha chỉ có mẹ thôi.”

“Cô ta là quả phụ! Thân phận như vậy nếu không bị người ta chỉ trích, cũng làm cho Đoạn gia hổ thẹn.” Thằng con trai ông chỉ nói dõc, xưa đến nay nó hoàn toàn không có tâm, thì vì cái gì mà lại si mê cô gái đó.

Vậy mà Đoạn Dạ Nhai chẳng những không nổi giận, thậm chí còn cười phá lên.

“Không cần dựa vào Đoạn thị, con cũng nuôi nổi cô ấy.”

Đoạn Lại Tục buồn bực trừng mắt nhìn người con trai tuấn tú trước mặt.

“Biết con lợi hại rồi! Con không chỉ nuôi sống được cô ấy, mà có thể còn khiến cô ấy sống sung sướng cả đời nữa cơ.” Qua không được bao lâu, thằng nhóc thiên tài này có thể tích lũy kinh nghiệm rồi thu tóm cả Đoạn thị.

Đây là niềm kiêu hãnh của một ông già như ông!

“Ngày mai bắt đầu trả ‘Khoản nợ’ đi!” Phạt anh đến Đoạn thị làm trâu làm ngựa một năm, coi như là vì yêu chịu tội.

Đoạn Dạ Nhai đứng trước mặt ông, lớn tiếng tuyên bố, “‘Chủ tịch bí mật’ mà thôi, thời hạn một năm, không được kéo dài thêm.” Cho dù ông già có dùng chính sách đàn áp hoặc là dianda.leq'don dùng tình cảm gia đình để tấn công thì cũng thất bại thôi.

'Bán mình' trong một năm này là năm đầy đau thương khổ sở nhất với anh!

“Cô gái đó nếu biết con ‘hy sinh’ vì cô ấy, chắc chắn sẽ rất cảm động đó!” Xem chừng con trai ông đã yêu quá hóa điên rồi.

Đoạn Dạ Nhau hừ một tiếng, anh cần gì phải khiến tiểu Thương nhi cảm động, dù thế nào đi nữa thì anh vẫn nhất định cưới cô, cô ngoại trừ anh ra thì không thể có ai khác được.

Đoạn Lại Tục âm thầm suy nghĩ, nếu con trai ông là thật lòng đối với cô gái kia, ông có thể ‘Lợi dụng’ con dâu tương lai để thực hiện ý đồ của ông.....

Ông tin tưởng Dạ Nhai thông minh tài trí và không giống người khác, Đoạn thị chắc chắn có thể mở rộng gấp đôi, thậm chí gấp mấy lần cũng có khả năng!

Ông cũng đến lúc phải hạ gánh nặng xuống.

Ông cũng không muốn bản thân thê thảm, khổ sở đến tám mươi chín tuổi vẫn còn làm việc.

Lão hồ ly đang tính toán với người con trai độc nhất của ông! Đoạn Dạ Nhai cười lạnh, cha con đấu trí thì đáng phải rung chuông báo động.

Ông cũng không hoàn toàn là bất bại.

Trên bàn bày hơn mười món ăn cùng khai vị, vậy mà chỉ có bốn người dùng cơm.

Bây giờ Sài Thương Y mới thấy bản thân mặc kệ..... Mặc dù trong tay cô có ít nhất vài tỷ.

Có năm mơ cô cũng không nghĩ gia thế của Đoạn Dạ Nhai như thế này.

Anh hoàn toàn xứng đáng là thái tử nhà giàu; mà cô, thì như cô bé lọ lem.

“Tiểu Y, món ăn có hợp khẩu vị không cháu? Sao không thấy cháu động đũa?” Hà Nguyệt Loan một mặt thì cười, một mặt thì gấp bao nhiêu thức ăn vào chén của cô.

Đoạn Dạ Nhai trông thấy cô bồn khoăn lo lắng, anh lập tức ngăn mẹ sự nhiệt tình của mẹ anh lại.

“Phu nhân Đoạn, tiểu Thương nhi có tay, không cần mẹ ân cần gấp thức ăn như vậy, vớt lại, làm gì có đạo lý mẹ chồng gấp thức ăn cho nàng dâu?”

“Đúng rồi, mau mau cho bác làm mẹ chồng đi.” Nhưng mà bà muốn nịnh bợ con dâu tương lai! “Tiểu T, bác gái đối đãi với con được chứ?”

“Dạ, bác gái đối với con rất tốt, rất hiền lành.”

Hà Nguyệt Loan cười khoái chí, “Như vậy phải nên đến đây uống trà với bác thường xuyên, có được không?”

“Dạ được.”

“Lần này ở lại đây vài ngày được không?”

“Dạ được.”

“Nhai nhi thật là không có lương tâm, mấy tháng mới để bác gái thấy mặt một lần, cháu khuyên bảo nó nên hiếu cho tâm tư người mẹ này được hay không?”

“Dạ được.....”

“Đưa bé ngoan!” Hà Nguyệt Loan bật cười, bà nép vào trong ngực Đoạn Lại Tục, che miệng đi/đ, l'q`don cười khê, “Ước mơ của em thành hiện thực rồi! Nhai nhi không có lương tâm, nhưng tiểu Y thật biết điều, chỉ cần có tiểu Y, Nhai nhi cũng phải quay về đây báo hiếu đúng không?”

Đoạn Lại Tục cung chiêu ngắt mũi bà một cái, cười nói, “Cái người này thật là, quý linh tinh.”

“Cho nên lão gia Đoạn mới yêu em sống chết như vậy chứ!”

Cặp mắt Sài Thương Y mở to, “Trường bối” lại có thể ung dung tự tại liếc mắt đưa tình trước mặt bọn họ.

Đoạn Dạ Nhai đã sớm miễn dịch, tiếp tục ăn cơm, loại tình cảm buồn nôn này anh đã sớm quen rồi.

※※※

Đoạn Dạ Nhai vừa mới tắm rửa nhẹ nhàng khoan khoái xong, anh cầm khăn lông lớn lau khô tóc, vậy mà hai người phụ nữ không mời mà tới này lại nhướng cao lông mày, nhìn anh chăm chăm.

Hà Nguyệt Loan cười đẩy Sài Thương Y về phía anh, cười nói, “Cô dâu mới cần phải nắm bắt mỗi một đêm xuân, phải đoàn tụ sum vầy!”

Đoạn Dạ Nhai nhìn chăm chăm Sài Thương Y đang ôm gối và chần, mỉm cười nói: “Mẹ, mẹ ở đây làm mai sao?”

“Chớ ngại! Mẹ chỉ đang thúc đẩy tình cảm của con trai và con dâu thôi! Nếu đã bàn đến hôn nhân, thì sao để tiểu Y ngủ phòng khách chứ?”

“Rất coi mở, phu nhân Đoạn à.”

“Trái tim của ta còn rất trẻ đây.” Bà xem lời trêu chọc của con trai là khen ngợi, vui vẻ tiếp nhận.

“Không quý rầy các con nữa!” Bà nháy mắt mấy cái, cười ám muội, “Chúc các con đêm khuya vui vẻ. Nhai nhi, cố gắng lên, cho ta một cháu trai để thương đi!”

Sài Thương Y vô cùng, vô cùng khản trương, tay chân của cô đều căng cứng.

Đoạn Dạ Nhai bế cô lên giường, buồn cười nhìn cô đỏ mặt.

Cô xấu hổ sao? “Đã sớm bị anh ăn, còn sợ hãi cái gì? Sợ anh đưa móng vuốt sói ra sao?”

Thấy cô không nói, anh khê cười nói: “Mẹ anh có hơi nhiều chuyện một chút, nhưng bà cũng rất đáng yêu, có vẻ bà rất thích em đây.”

Cô hoàn toàn không biết nói cái gì mới phải! Mặt của cô nóng lên, tim đập nhanh, nơi này là nhà anh, cha mẹ anh cũng có ở đây nữa.....

Người đẹp xấu hổ, trừ khi anh là đồng tính, còn không thì tình ý của anh rất trần trụi, không cách nào dùng lại được, mà anh cũng không có ý định đè nén.....

“Tiểu Thương nhi, móng vuốt sói muốn vươn ra rồi.” Anh báo cho cô biết, cũng không cần phải xin phép.

Đã lâu lắm rồi anh không đụng vào cô, đối với một thân thể trắng kiết, tinh lực tràn đầy như anh thì như vậy là một cực hình. Tối nay, anh cần giải phóng hoàn toàn ái dục với cô.

Mắc cỡ chết người! Sài Thương Y liên tục nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn vào mắt anh đang phát ra khát dục điên cuồng. Anh đè nhẹ thân thể cô, kéo chân bông, vòng vây quanh thân thể hai người.

Đêm vẫn còn rất dài.

※※※

Mái tóc trắng của Đoạn Dạ Nhai được buộc thành đuôi ngựa vừa tự nhiên lại vừa mê người, lộ ra một vẻ cao quý. Âu phục Cucci, màu mắng sét sáng bóng phối hợp với cả vật bạc, nhìn trái nhìn phải, anh hoàn toàn giống như hoàng tử bạch mã trong cổ tích. Sài Thương Y ngẩn ngơ, giống như thiếu nữ mười sáu tuổi đang yêu.

Một người khác cũng vì đắm mê trai đẹp, cũng là người chế tạo ra hoàng tử, bà Hà Nguyệt Loan.

“Đẹp trai chết mất! Nhai nhi, nếu như mẹ trẻ lại hai mươi mấy tuổi, mẹ nhất định bỏ cả vốn liếng ra theo đuổi con!”

“Phu nhân Đoạn, cảm ơn bà đã ưu ái, nhưng bà là hoa đã có chủ.” ‘Chủ’ ở đây là cha anh đấy!

“A, tiếc quá, tiểu Y, thật hâm mộ vận may của cháu.”

Hai hàng lông mày của Đoạn Lại Tục cau chặt, nhìn vợ mình vừa tức giận vừa thở dài lại vừa thương cảm.

Đoạn Dạ Nhai sinh là con một phải vì hòa khí gia đình hòa thuận vui vẻ mà cố gắng, ông cười nhắc nhở, “Cẩn thận đó, Phu nhân Đoạn.”

Hà Nguyệt Loan phát hiện chồng đang ghen tức, bà nhanh chóng áp sát trong ngực Đoạn Lại Tục để làm nũng, “Mặc dù lúc còn trẻ chưa có Nhai nhi, nhưng anh là người đàn ông quyền rũ nhất thế giới, ai cũng phải kém xa.”

Đoạn Dạ Nhai trốn mắt một cái, không chịu nổi, cha anh thích rót mật vào tai, nhìn khuôn mặt cha anh tình cảm dịu dàng, yêu thương tràn đầy.

Đường đường là chủ tịch của tập đoàn Đoạn thị lại chấp nhận là nô lệ của vợ, đứa con này nên mừng hay khó chịu đây?

“Muộn rồi, chủ tịch Đoạn!” Giọng nói của Đoạn Dạ Nhai gần như mất kiên nhẫn.

Hà Nguyệt Loan vẫn duy trì bộ dáng ngây thơ, “Cha mẹ tình cảm thì con ganh tỵ sao?”

Thần kinh! “Lão gia Đoạn, hôm nay là ngày đầu tiên con ‘Trà nợ’, chẳng lẽ cha lại muốn những cô đồng khác chờ đến cao huyết áp?” Mặc dù anh cũng không ngại!

Đoạn Lại Tục nghiêm nét mặt, trấn an được vợ, lạnh lùng nói, “Đi thôi, từ hôm nay trở đi, con phải làm tất cả mọi chuyện cực nhọc trong ba trăm sáu mươi lăm ngày!”

Hai cha con vừa đi, Hà Nguyệt Loan cùng Sài Thương Y lập tức đi uống trà, nói chuyện tán gẫu cả đồng cả tây.

“Cháu thật sự hâm mộ tình cảm của bác trai và bác gái.” Sài Thương Y suy nghĩ trong lòng, vô tình nói ra ngoài miệng.

“Nhai nhi vốn là người chơi hoa nhưng không yêu hoa, chỉ đến khi gặp cháu thì trở thành người si mê vì tình rồi.” Nếu không thì sao anh chấp nhận ‘Khổ sai’ cho cha anh một năm!

“Anh ấy đối với cháu rất tốt, nhưng.”

“Không có nhưng nhị gì hết! Nhai nhi đã đem cháu về Đoạn gia rồi, thì cháu là độc nhất vô nhị trong tim nó rồi, không ai có thể thay thế được!” Cho nên anh mới vui vẻ như vậy!

Sắc mặt Sài Thương Y xấu hổ, ngập ngừng một lúc lâu mới dám nói ra sự lo lắng của mình.

“Nhưng anh ấy chưa bao giờ nói yêu cháu.”

“Gi?” Hà Nguyệt Loan phun cả cháo bột ra.

“Sự thật là vậy à!”

“Có thể nó yêu con nhưng lại khó mở miệng! Đàn ông và đàn bà không giống nhau, bọn họ tương đối sĩ diện.”

“Nhưng đêm qua.”

Hai mắt của Hà Nguyệt Loan sáng lên, “Đêm qua rất ân ái có phải hay không?”

Ha ha, Đoạn gia chuẩn bị có hai tin mừng rồi, bà sắp có cháu trai hoặc cháu gái để chơi cùng rồi!

Sài Thương Y cúi đầu, gần như sắp chạm đến đầu gối rồi. “Cháu hỏi anh ấy có yêu cháu hay không, anh ấy mắng cháu thần kinh.”

“Hà?” Bà và chồng bà cũng chưa bao giờ như vậy!

“Cháu lại hỏi anh ấy, nếu cháu nói yêu anh ấy, thì anh ấy sẽ không vui sao? Nhưng anh ấy lại nói là anh ấy không trông mong cháu có yêu anh ấy hay không, anh ấy đều muốn buộc cháu ở bên cạnh anh ấy cả đời.”

“Ôi trời, những lời này ý nói là nó cũng yêu cháu đó!”

“Nhưng anh ấy không nói, cháu cảm thấy không yên tâm! Nói ba chữ này cũng đâu khổ sở gì, vậy mà nói thế nào thì anh ấy cũng không nói ra.”

“Chuyện này, bác cũng là phụ nữ, bác hiểu rõ cảm giác khó chịu trong lòng như thế nào, thế non hẹn biển trong tình yêu thực sự rất quan trọng.”

“Hơn nữa anh ấy cũng chưa bao giờ dẫn cháu đi xem phim, dạo phố, ăn vặt, bọn cháu giống như chưa hẹn hò.....” Đã ‘yêu’ ngay lập tức.

Hà Nguyệt Loan dùng tay chống cằm hết sức nghiêm túc, suy nghĩ xa xăm.

Bà thật sự đã rất vất vả mới có được con dâu, nếu tiểu Y thật sự muốn phui tay bỏ đi thì sao đây?

Không được, Nhai nhi nhất định sẽ tan nát cõi lòng! Cháu trai cháu gái của bà sẽ không được ra đời sao?

“Tình yêu, cũng cần một chút khắc cốt ghi tâm, thế non hẹn biển, quý trọng những gì đáng giá.”

“Đúng vậy.” Sài Thương Y hết sức gật đầu tán thành với những luận điệu của mẹ chồng tương lai.

“Bác sinh ra một đứa con trai thiên tài, thì bác cũng phải hiểu thiên tài! Tiểu Y, cháu yên tâm, bác gái nhất định sẽ giúp cháu, khiến Nhai nhi phải nói ra ba chữ đó!”

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 8.2

Tập đoàn Đoàn thị là tòa nhà cao hai mươi sáu tầng.

Đến buổi nghỉ trưa, từ tầng hai cho đến tầng hai mươi, không một chỗ nào yên tĩnh, ồn ào như vỡ nợ.

“Người kế tục chủ tịch rất đẹp trai đó, thân hình hoàn hảo.....” Một sinh viên đại học làm bán thời gian đang cắn bút bi, cặp mắt lóe sáng.

“Quả thật là giống y như người mẫu, đôi chân khêu gợi.....” Ô, để cho cô hôn mê đi!

“Thư ký Trần, cô cũng ba mươi ‘Tuổi’ rồi, đừng có mơ mộng về trai đẹp nữa.”

“Hừ, sắc đẹp của chủ tịch tương lai cũng không tầm thường.”

“A! Nếu như được anh ta để ý đến, thì sống mười năm thôi cũng đáng giá!”

Đối với nhân viên bình thường, nhất là những nhân viên nữ chưa có chồng huyền não âm ỉ, đến tầng thứ hai mươi mốt và hai mươi hai cũng còn nghe được tiếng ồn ào đó.

Một lúc lâu sau.....

“Mẹ kiếp! Cái gì mà thái tử gia chứ? Cùng lắm chỉ là thằng đàn ông có mái tóc đuôi ngựa mà thôi, tự cho là đúng!” Lại dám nói chuyện như cọp.

“Thằng đó tốt số, được đầu thai vào nhà giàu, không giống chúng ta, cả đời liều mạng sống khổ sở, sống chết gì cũng nằm trong tay người khác.”

Càng nghĩ càng không cam lòng! “Thiên Hữu nhận được, nhưng tôi không chịu nổi!”

“Rút bao nhiêu tiền chỉ là thứ yếu.” Một người đàn ông trung niên chậm rãi đứng lên, đi về phía cửa sổ sát đất, nhìn xuống đường phố đông nghịt, trầm tư.

Lý Phách Văn không nén được, gằn nhẹ nói, “Thái tử gia mới nhậm chức được ba ngày, ngày đầu tiên đã nạt chúng ta, rõ ràng là muốn chúng ta từ chức, muốn chinh chúng ta, đoạt quyền thế.”

Một người khác nghe vậy thì gật đầu đồng tình, “Không sai, thái tử gia quá thông minh rồi, không giống như ngoại hình cà lơ phất phơ, chỉ là ở hội nghị buổi sáng cậu ta lên tiếng chấn chỉnh, thằng nhóc này không phải đèn đã cạn dầu. Giang sơn rộng lớn diều hâu có người tài xuất hiện, Đoạn Lại Tục đã đủ sắc bén, thằng nhóc đó còn sắc bén gấp ba lần.”

“Chúng ta không thể không đề phòng.”

Nói nhảm! “Chúng ta ra tay trước thì chiếm lợi thế! Chẳng lẽ mọi người không nhìn thấy ánh mắt của thái tử gia sao? Nếu như chúng ta không đấu, cả thịt lẫn xương cũng bị gặm không còn một nửa đâu.”

“Một khi thái tử gia tra được sổ sách, nếu như bị phát hiện ra dấu vết, chúng ta có thể phải ăn com tù đó..... Không đúng không đúng, tư chất thiên tài nổi trội chắc chắn đã nắm giữ được nhược điểm của chúng ta, nếu không, thằng nhóc đó sẽ không lớn lối ngăm loại bỏ những người có công của Đoạn thị như vậy.”

“Thiên Hữu, anh nghĩ.....”

“Im lặng! Mọi người tụ tập lại một chỗ huyền thuyên thì có thể diệt được kẻ địch sao?” Những ông già này không còn lợi hại như xưa nữa rồi.

“A a, chúng ta có nhiều người mưu trí, Thiên Hữu, chúng ta là người cùng hội cùng thuyền, cũng có con trai con gái, có gia đình.....”

“Câm miệng.” Cổ Thiên Hữu tức giận xoay người, “Đừng cho tôi là kẻ hèn nhát, không đánh lại thái tử gia vàng bạc kia!”

Mọi người trầm mặc, nhưng trong lòng thì phát rét! Đoạn Dạ Nhai chắc chắn là phản tử khủng bố!

Cổ Thiên Hữu ngồi vào ghế da xoay tròn, ông nhắm mắt lại, một hồi lâu sau mới nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Không cần sợ hãi, thái tử gia chỉ là ra uy dọa bốn vậy thôi.”

“Nhưng.....”

“Nhưng nhị cái gì?” Ông vẫn nhắm nghiền hai mắt như cũ, bĩu môi cười nhạt, “Một mình thái tử gia thì làm gì được chứ?”

“Cái gì?”

※※※

“Anh đang vẽ cái gì vậy?” Một đường màu xanh đen.

“Thiết kế xây dựng.”

“Công ty cũng xây nhà sao?” Cô biết Đoạn thị kinh doanh rất nhiều thể loại, nhưng chưa bao giờ nghe có kiến trúc xây dựng kiểu này.

Anh ôm cô nằm trên đầu gối của anh, cười hỏi: “Em thích kiểu nhà như thế nào?” Tiểu Thương nhi đỏ mặt đáng yêu.

Cô thủ thỉ, “Phong cách hiện đại có màu tím và màu trắng xen lẫn.”

“Mấy tầng? Hay nhà trệt?”

“Hai tầng đi!”

“Thích có vườn đằng trước không?”

“Ừ, đại loại như hoa hồng chẳng hạn...! Nhưng không cần giống sân vườn rộng lớn như nhà anh đâu.”

Anh cười, “Em thích nhà có phong cách Trung Quốc cổ không?”

“Cũng thích.”

“Chỉ cần có loại hoa hồng đó là được rồi sao?” Tâm hồn thiếu nữ luôn mộng mơ.

Cô gật đầu một cái, mê mẩn, “Hỏi anh cái này một chút? Công ty cũng làm về xây dựng sao?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” Anh muốn cho cô một bất ngờ.

Không nói thì sẽ không nói! “Em có thể về lại Thanh Tùng không?”

“Ở chỗ này không vui sao?”

Cô lắc đầu, “Bác gái đối với em rất tốt, cả ngày dẫn em đi dạo phố, vui đùa, nhưng dù sao em cũng là bà chủ của Thanh Tùng, không thể bỏ tiệm quá

lâu.” Nhắc đến Hà Nguyệt Loan là cô đã muốn cười.

Bà dẫn cô đến khu vui chơi ngồi tàu siêu tốc và thuyền hải tặc, ăn mặc hàng hiệu.

Đoạn Dạ Nhai suy nghĩ một hồi lâu, đồng ý. “Một tuần cho em về đó ba ngày, bốn ngày còn lại phải dành cho anh.”

“Được.” Ít nhất không cần chạy quanh vườn thú và khu vui chơi rồi, bác gái luôn xem cô là đứa trẻ.

Anh kéo một nắm tóc của cô lên ngực, hương thụ giờ phút yên tĩnh.

“Anh. Anh tại sao muốn, muốn kết hôn với em?” Cô lấy hết dũng khí để hỏi anh một lần nữa.

“Có lẽ cảm giác lần đầu tiên quá sức mãnh liệt.” Tính cách anh lạnh nhạt hoặc mỉa mai.

Tìm cô đập thình thịch, cô vừa mong đợi vừa sợ bị tổn thương hỏi: “Có phải vừa thấy đã yêu đúng không?”

Câu xin anh nói “Ừ”, hoặc là gật đầu một cái đi, van xin anh!

Cô thầm cầu nguyện ở trong lòng.

Anh cố ý đùa giỡn cô, “Lần đầu tiên nhìn thấy em là trong phòng hơi, khói mù mịt, em không có một mảnh vải che thân, làm cho anh có cảm giác như gặp được ma Liễu Trai xinh đẹp, nhưng lại lộ ra vẻ ngây thơ.” Cho nên anh mới trở thành tù binh của tình yêu.

Khóe miệng cô rũ xuống, bất lực thì thầm, “Không phải vừa thấy đã yêu, mà là ma nữ.”

Anh hôn môi cô một cái, “Đúng! Em là ma nữ của anh!”

Trong cao ốc Đoàn thị có bao nhiêu trái tim thiếu nữ tan nát.

Bởi vì mấy phút trước, có một người phụ nữ mặc quần jean áo sơ mi trắng đi vào Đoàn thị, sau đó một phút, soái ca đẹp trai Đoàn Dạ Nhai đi ra từ thang máy riêng nghênh đón, hơn nữa còn ôm hôn trước mặt mọi người.

Ồ! ‘Chim sẻ’ đã thành phượng hoàng rồi!

Sợ rằng thái tử phi đã được chỉ định rồi.

Mấy trăm nhân viên nữ một mặt thì vào trong phòng làm việc, một mặt thì nước mắt rung rung, cố nuốt vào trong.

Giờ phút này, trong phòng làm việc ở tầng hai mươi lăm, Sài Thương Y đang ngoan ngoãn ăn bánh quy, chờ Đoàn Dạ Nhai xong việc.

Anh giương mắt nhìn cô, “Có nhầm chán quá không?”

“Không.” Cô được bác gái ra lệnh đến đây.

Hà Nguyệt Loan nói cô nên để cho anh có ‘Thói quen’ về sự tồn tại của cô, như vậy thì anh sẽ nói với cô ba chữ kia sớm thôi.

Anh đột nhiên đẩy sô sách điena,leqyd3n sang một bên, đi tới trước mặt cô, tựa như một bạch mã hoàng tử, nhẹ nhàng nói với cô: “Nghỉ một tiếng, anh dẫn em đi uống trà.”

Hai người ra khỏi công ty, tùy ý chọn một nhà hàng để uống trà buổi trưa.

Vừa mới ngồi xuống, trực giác nhạy cảm của Đoàn Dạ Nhai cho biết có một luồng nguy hiểm đang tiến đến gần, mà mục tiêu là anh!

Còn chưa kịp nhìn kẻ nguy hiểm.

“Đoàng!” Một tiếng động y hệt tiếng súng bên cạnh xuyên qua.

Quả nhiên!

Sắc mặt Đoàn Dạ Nhai nhanh chóng chuyển lạnh, đối với quân địch chủ động như vậy thì anh tuyệt đối không nương tay!

Nhưng thật là đáng chết! Tiểu Thương nhi bên cạnh khiến lòng anh run sợ, sợ sẽ làm cô bị thương.

“Có anh ở đây, đừng sợ!”

“Không, sợ.” Cô cười run run, cổ lẽ bọn họ sẽ trở thành uyên ương cùng chung số phận, bởi vì có bảy tám viên đạn bay về phía này.

Đoạn Dạ Nhai trầm giọng nói: “Bọn mày là người của linh cầu, hay của hồng phái?” Không sợ luật pháp, trắng trợn đến đây làm loạn!

Người đàn ông to lớn mang khẩu trang màu trắng cười đến quái dị nói, “Xuống dưới đó mà hỏi diêm vương, cũng sẽ biết ai muốn giết mày.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Đoạn Dạ Nhai lóe sáng, anh nhanh chóng rút cả vạt ra cuộn lại, khẽ ném về phía trước, ôm Sài Thương Y nhảy sang một bên, “Àm, âm!”

Hai tiếng nổ mạnh liên tiếp, sau đó là mùi tiêu khó ngửi.

Sài Thương Y bị chấn động, cô dùng sức bấu ngón tay vào cánh tay của Đoạn Dạ Nhai.

“Tại sao nó lại nổ tung như vậy? Bọn họ sẽ chết sao? Thật là đáng sợ.....” Mấy người đàn ông chạy tán loạn, bởi vì trên người của chúng đều là lửa.

“Cái kẹp cả vạt của anh thật ra là mô hình thuốc nổ cỡ nhỏ, thể tích nhỏ, sức nổ cũng tăng lên gấp bội.”

“Anh mang thuốc nổ theo trong người? Như vậy không phải là rất nguy hiểm sao? Chỉ cần anh không cẩn thận va chạm phải.... thì anh sẽ.....” A, cô không dám nghĩ tiếp!

Đoạn Dạ Nhai nhẹ nhàng đỡ lưng cô, dịu dàng cười, “Có ngu đến mấy cũng không thể làm bản thân bị thương được. Anh chế tạo bom phải chịu hai động tác mới có thể nổ tung, về chi tiết thì đó là bí mật của anh.” Một loạt tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, Sài Thương Y hoảng sợ khóc thành tiếng.

“Nguy rồi! Mọi người trong phòng ăn chắc chắn đã nghe tiếng nổ mạnh nên chạy đến nhìn, bọn họ sẽ cho anh là sát thủ, sẽ bắt anh lên cảnh sát đấy!”

“Anh sẽ không sao đâu.” Anh hôn lên hàng nước mắt của cô.

Bỗng nhiên, chuông báo trong lòng anh chợt vang lên.....

Anh liếc mắt xung quanh, có một khẩu súng đen đứng ở chỗ tối nhắm thẳng về phía anh. Không kịp rồi! Anh lập tức đè đầu cô xuống, sau đó định nhảy ra khỏi chỗ đó.....

“A.....”

“Giết, giết chết người rồi.”

Xung quanh vang lên tiếng thét chói tai, Sài Thương Y không hiểu, cô cố gắng kéo hai tay của anh, nhưng lại thấy thân thể anh mềm nhũn.

“Đoạn Dạ Nhai.....” Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô vỗ vào tay và vai của anh, vậy mà anh không có chút phản ứng.

Chớp mắt một cái, cô trông thấy vết đạn ở huyệt thái dương và máu chảy xuống cổ anh! Anh, chết, a không, không! Anh không muốn anh chết! Không muốn!

“Đoạn Dạ Nhai, anh không thể chết được! Anh không thể bỏ em lại như vậy được! Anh không giữ lời! Anh nói là sẽ buộc em ở bên cạnh anh cả đời mà! Làm sao anh có thể.....”

Cô kêu khàn cả giọng, cô cảm thấy trong đầu cô đang nổ ầm ầm, rồi chóng mặt ngất đi.

“Mau! Mau đưa hai người họ đến bệnh viện!” Quản lý phòng ăn hét lên.

Người mang súng đứng ở chỗ tối đang nở nụ cười.

Hoàn thành nhiệm vụ! Chỉ chờ nhận tiền thù lao nữa là xong!

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 9.1

Đền phòng giải phẫu đã sáng được tám tiếng, toàn bộ bác sĩ giỏi nhất ở khoa não tập trung lại, đang cố gắng không ngừng nghỉ để cứu một phần ngàn cơ hội sinh mệnh sống sót.

Ngoài phòng giải phẫu, Hà Nguyệt Loan đã ngất vài lần trên cánh tay của chồng, nước mắt của bà chảy không ngừng trong tám tiếng vừa qua.

Sài Thương Y vẫn đang truyền nước biển, Thường Đăng Quý có trách nhiệm trong coi cô.

Đèn phòng giải phẫu chột tắt, tâm trạng của mọi người treo ngược chờ bác sĩ tuyên bố.

Đoạn Lại Tục miễn cưỡng tỉnh táo bước về phía người bác sĩ đang bước ra, mở miệng hỏi: “Bác sĩ Vương, phẫu thuật thế nào rồi?”

Người đàn ông tháo khăn trùm đầu và khẩu trang xuống, lộ ra một đầu tóc xám bạc mặt mũi, ông cười yếu ớt, nhìn mọi người. “Thiếu gia Đoạn vẫn chưa lấy vợ sinh con, cho nên cậu ấy còn sống.”

“Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ.” Hốc mắt của Đoạn Lại Tục đỏ lên.

“Nhưng mà,” Bác sĩ Vương nuốt một ngụm nước bọt, vỗ vỗ lên vai người bạn tốt, “Mọi người cũng phải chuẩn bị tâm lý.”

“Nhai nhì.” Cặp mắt của Hà Nguyệt Loan hoa lên, bắt lực dựa vào chồng.

Mọi người nín thở im lặng, chờ đợi sự phán xét.

“Viên đạn đó làm ảnh hưởng đến dây thần kinh, trong thời gian ngắn có thể không nhìn thấy.”

“Thiếu gia nhà chúng tôi sẽ bị mù?” Khuôn mặt của Thường Đăng Quý đã nước mắt lưng tròng.

Bác sĩ Vương liên tục giải thích, “Thị lực chỉ tạm thời bị tổn thương, một thời gian sau có thể phục hồi.”

“Cảm ơn trời đất.” Thường Đăng Quý chấp tay.

“Nhưng cũng không thể xem thường được, phải điều dưỡng thật cẩn thận, nếu không trong tương lai cậu ấy có thể bị di chứng đau nửa đầu và mất thị lực.”

“Được, được.” Thường Đăng Quý lên tiếng đáp.

Hà Nguyệt Loan dienda]lequ don khóc trong ngực chồng, không ngừng lặp lại lời nói, “Thật may là Nhai nhì bình an, nếu không thì em sẽ đau lòng chết mất.”

Sài Thương Y xoa xoa mắt, cố nén nước mắt. Tạ ơn trời đất, trả anh lại cho cô! Cô thật sự yêu, thật sự thương anh.

Đoạn Dạ Nhai phải nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt nhiều ngày sau, mới được chuyển sang phòng bệnh thường.

Nói là phòng bệnh thường., trên thực tế thì còn rộng hơn cả phòng tổng thống, giá không hề rẻ.

“Tiểu Thương nhì, lại đây.” Anh nằm ở trên giường không động dậy được, chỉ ‘Ra lệnh’.

Sài Thương Y đang gọt trái cây, lập tức ‘Đưa lên’ cho anh ôm một cái. “Ăn táo.” Cô đưa tới một miếng, anh đã không cầm lấy, còn lắc lắc đầu cho nó rơi xuống. “Rớt táo rồi.” Cô lầu bầu.

“Muốn ăn em!” Lại cho anh miếng táo.

“Nhưng quả táo đó là do em cực khổ gọt xong.”

Anh chột a một tiếng, cô bị dọa sợ, vội vàng hỏi: “Anh lại đau mắt nữa hả? Em đi gọi bác sĩ Vương.”

“Hôn một cái.”

Trong lúc bối rối, cô lập tức làm theo lời anh, cúi xuống hôn lên bờ môi của anh trong một lúc, cô cảm thấy như bản thân bị anh lừa gạt.

“Anh khi dễ em, mắt anh hoàn toàn không bị đau!” Hừ, mặc dù không nhìn thấy mắt anh, nhưng nụ cười đắc ý kia hoàn toàn gạt cô!

Hai mắt của Đoạn Dạ Nhai bị bịt băng băng vải, nhưng nụ cười của anh càng sâu hơn, “Hôn anh là quyền lợi của em.”

“Bậy, nói lung tung.” Thật ra là anh không nhìn được khuôn mặt đang đỏ lên của cô.

Mấy ngày nay, cô ở bên anh hai mươi bốn tiếng để chăm sóc anh, nói đơn giản là cô chưa từng bước ra khỏi cửa một lần nào, mặc dù bị anh ‘Uy hiếp’, nhưng cô cũng nguyện ý ở bên cạnh săn sóc cho anh. Nhưng cô hoàn toàn không có cơ hội để nằm ngủ ở giường khác.

Bởi vì anh không cho phép! Anh bá đạo bắt buộc cô nằm cùng giường bệnh với anh.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, cô dám nhẹ anh một cái, thoát ra khỏi cánh tay của anh, chạy ra mở cửa.

“Tiểu Y.”

“Bác gái.” Cô nở nụ cười, nhận thấy Hà Nguyệt Loan đang giữ trong tay một hộp ẩm.

Hà Nguyệt Loan cười yêu thương, “Thức ăn hôm nay là cháo nghêu, nhưng đầu bếp mới thử nghiệm hương vị mới, bên ngoài không có đầu đó.”

“Thời tiết nóng như vậy, bác để quần gia Thường mang đến là được rồi.” Cô hết sức ngượng ngùng.

Đoạn Dạ Nhai lạnh lùng chế giễu, “Mẹ muốn nhân cơ hội này để đến kiểm tra con trai bảo bối chứ gì.”

Hà Nguyệt Loan ngượng ngùng nói, “Mẹ đâu có muốn làm kỳ đà cản mũi.” Chột dạ lắm đấy.

“Đồ ăn cũng đã mang đến rồi, mẹ có thể về được rồi đấy.” Anh đang muốn dùng hành động yêu thương tiểu Thương nhi, bị cắt ngang khiến anh cực kỳ khó chịu.

“Đoạn Dạ Nhai, sao anh có thể đuổi bác gái về như vậy chứ!”

“A! Tiểu Y!” Hà Nguyệt Loan cảm động gần như muốn rơi lệ. “Bác gái thương con thật không uổng công mà.”

Đoạn Dạ Nhai nhún lông mày, xem ra mẹ chồng nàng dâu rất hợp nhau đấy.

Sau đó, lỗ tai của anh không chịu được giọng điệu suýt mướt của hai người phụ nữ.

“Bác gái về ạ.” Sài Thương Y tiễn Hà Nguyệt Loan ra đến cửa, rồi trở về bên cạnh giường bệnh của anh.

Rất cuộc! Anh buồn bực, đưa tay ôm lấy thân thể cô.

Anh dựa vào cổ cô, “Người em thơm thật đấy.”

Cô không nhịn được cười, vòng hai tay ôm quanh người anh.

“Anh giống đứa bé đang làm nũng lắm đó!”

“Yêu lắm đúng không?”

“Anh đang nằm mơ à.”

“Tiểu Thương.”

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bệnh bị một cước đá văng, Sài Thương Y nhảy dựng lên, lại một lần nữa rời khỏi vòm ngực của anh.

“Con mới, chào anh.” Xấu hổ quá! Để người khác thấy cô và Đoạn Dạ Nhai thân thiết.

“Thái tử Đoạn, anh em bọn tôi đến thăm anh trễ một chút nữa là anh xong đời rồi...”

Đoạn Dạ Nhai hung hăng rống to, “Cậu cho rằng đây là phòng bệnh của tôi hay là chuồng thú? Thoải mái ra vào vậy à!” Cần ăn đòn!

Con mới để một giò dưa lưới xuống, bật cười, “Cần phải đặt hên trước nữa sao!”

“Hừ!” Cho dù không nhìn thấy nét mặt của con mới, nhưng đến đầu gối cũng còn biết bộ dáng đáng đánh của con mới như thế nào!

“Tức giận đến như vậy! Có phải là chưa được thỏa mãn dục vọng có phải hay không? Nhưng anh lại bị thương ở mắt, có phải cũng đã mất đi vẻ đàn ông rồi hay không. Nghe nói tiểu thư Sài diedafnlqeqdon đã không ngủ nghỉ, ngày đêm chăm sóc anh, chẳng lẽ anh không ‘Thương’ cô ấy sao?”

Khốn kiếp! Đoạn Dạ Nhai nói lại: “Nghe nói gì chưa? Nghe nói cậu cũng đang đi ngược chuẩn mực hà.” Hạ thấp thủ lĩnh đạ được!

“Tôi nói chuyện này chắc là anh sẽ hứng thú lắm đấy.”

“Có gì thì nói mau!”

Chính xác là triệu chứng chưa thỏa mãn dục vọng. “Tiểu thư Sài, cô có thể ra ngoài mua dùm tôi bao thuốc lá được chứ?”

“Được.” Sài Thương Y nói rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Khóe miệng của Đoạn Dạ Nhai như đao kiếm vô tình. “Tốt nhất là nói cái gì đáng giá một chút.” Lại dâm sai khiến người phụ nữ của anh!

Quý hạp hời, uống nước lạnh. “Anh có biết ai muốn anh biến mất khỏi thế gian này không?”

“Nói!”

“Cố Thiên Hữu, Lý Phách Văn và nhóm người ‘Già’.”

“Thuê sát thủ giết tôi là những ông già đó?” A, anh chưa tháo kiếm ra khỏi vỏ, bọn họ đã thiếu kiên nhẫn xuống tay trước.

“Cố Thiên Hữu và Hồng Phái có quan hệ rất tốt, người lần này đứng trong bóng tối bắn anh là sát thủ số một của Hồng Phái.”

“Cậu xử lý chưa?”

“Cái này nên do anh quyết định, dù sao người bị hại cũng là anh.”

“Giang hồ có phép tắc như thế nào?”

“Rút gân tay và gân chân, hoặc là cho một phát đạn vào tim. Chỉ là, sát thủ giết người là được thuê, không hề có tình huống ân oán, bình thường thì không giải quyết.”

“Nếu như hấn làm tiểu Thương nhi bị thương, thì tôi tuyệt đối sẽ chôn luôn cả hấn! Chỉ là lấy tí máu không tốt lắm thôi, thôi được rồi. Nhưng đám già kia thì không thể tha thứ được.”

“Không sai, cái gì đã có lần một nhất định sẽ có lần hai, mà anh cũng không có chín mạng như mèo.”

“Chỉ có Việt Tiêm Thiên là đạn bắn không chết thôi.”

“Có cần anh em tôi ra tay giúp sức không?”

“Đoạn thị không thể tha cho đám rút quỹ đen, bôi nhọ danh tiếng của lão gia!”

Những lão già kia nên ném một chút đau khổ, nhưng chỗ ngồi mấy chục năm quyền bá rồi.

“Giao cho Liên Nguyệt Vũ dọn dẹp đi! Tránh cho năng lực của tôi bị si nhục.” Nhân vật nho nhỏ như vậy thì không cần con mồi ra tay.

“Lão già nhà tôi đã biết bộ mặt thật của đám già đó chưa?”

“Ông cụ rất tức giận, cũng đã quyết định giao lại việc chinh đồn cho anh.”

“Hừ! Lão già đó chỉ muốn ôm phu nhân Đoạn lời ngon tiếng ngọt thôi!” Chết tiệt, hại chết con trai cũng không tiếc mà.

Tiếng bước chân ngày một đến gần, Đoạn Dạ Nhai diệnanle^qydo^ lập tức phẩy tay, trọng sắc khinh bạn mà, nói: “Tiểu Thương nhi quay lại rồi, ra lấy thuốc lá rồi đi đi! Đèn ở bệnh viện cũng đủ sáng rồi!”

Khuôn mặt của con mồi đột nhiên rất khó coi. Trời đất vô tâm, đạo lý vô tình!

Mười ngày sau, bác sĩ Vương tháo miếng băng che mắt của Đoạn Dạ Nhai xuống.

Mọi người nín thở chờ đợi.

“Có thể mở mắt rồi, từ từ thôi.”

Đoạn Dạ Nhai làm theo chỉ dẫn của bác sĩ Vương, nhẹ nhàng mở mắt, một lúc sau, anh mới cố gắng tập trung nhìn được.

Hà Nguyệt Loan vội vàng khấn trương hỏi: “Thấy mẹ không? Thấy cha.”

“Tiểu Thương nhi!”

Sài Thương Y đứng cuối giường lập tức tiến về phía anh, hốt hoảng bắt an.

“Anh thấy được em không?”

Anh nhú nhú mày, mỉm cười, “Không rõ lắm, nhưng vẫn nhìn thấy. Yên tâm, em sẽ không cưới phải chồng mù đâu.”

“Tạ ơn trời đất!” Cô cảm kích. Nhất thời xúc động, cô nhào vào cánh tay anh, tựa sát quyền luyến.

Hà Nguyệt Loan dựa vào vai của Đoạn Lại Tục, nước mắt lưng tròng, “Con trai bảo bối của chúng ta cuối cùng cũng đã bình an rồi.”

Đoạn Lại Tục khẽ vuốt sóng lưng bà, cũng không nhìn được, nghẹn ngào, “Tảng đá nặng nề trong lòng cuối cùng cũng vứt đi được rồi.”

“Ông xã.....” Bởi vì bà khóc thút thít nên trông bà càng mềm yếu hơn.

Đoạn Dạ Nhai chột cảm thấy nhức đầu, “Cha, cha có thể đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi được không?” Mắt anh vừa mới thấy được, không muốn nhìn thấy hình ảnh buồn nôn.

Đoạn Lại Tục trừng mắt nhìn về phía anh không cười, vậy mà cuối cùng ông cũng ôm vợ yêu rồi khỏi phòng. Đêm nay Tiểu Loan nhất định sẽ ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 9.2

“Cổ Thiên Hữu, Lý Phách Văn cùng đám già kia đều bị khời tổ hết rồi, Đoạn thị cuối cùng đã trong sạch, không còn dơ bẩn nữa.....”

“Còn tên sát thủ của Hồng Phái?”

“Hắn cũng khá giỏi, được Nguyệt Vũ thu nhận rồi. Nguyệt Vũ giỏi chơi súng hơn hắn, nên hắn cam tâm tình nguyện đi theo đám con mồi.”

“Thủ lĩnh súng ống đàn được bắt đầu nuôi sát thủ?”

Con mồi gượng cười, nói chơi một chút thôi.

“Ngày mai có thể xuất viện, có thể về nhà nghỉ dưỡng được rồi sao?”

Đoạn Dạ Nhai gật đầu một cái, “Người không có nhiệm vụ ở trong bệnh viện quá nhiều.” Hai anh không thể tình cảm với cô được!

Nhìn xuống lần nữa, anh nhất định sẽ hỏng mất.

Hà Nguyệt Loan chống nạnh, dám không nhường đường.

Sài Thương Y núp ở phía sau lưng bà, then thùng cúi đầu.

Đây là trận chiến gì vậy? “Con vẫn là bệnh nhân, xin mẹ ‘Tôn trọng.’”

“Nhai nhi,” Hà Nguyệt Loan vào thẳng vấn đề, “Con có yêu tiểu Y hay không vậy? Ý mẹ là tình yêu nam nữ biển cạn đá mòn.”

Anh muốn bóp chết người! “Mẹ không cảm thấy vấn đề này quá ngu ngốc sao?”

“Nhai nhi!” Bà lấy khí thế của một người mẹ để lấy lại công bằng cho con dâu.

Đúng là đàn bà! Anh xoa xoa hai mắt, chế giễu bọn họ cùng một phe, “Nhảm chán!”

Nếu cả cuộc đời này anh không yêu tiểu Thương nhi, thì sao anh lại đỡ đạn thay cô?

Nếu anh không yêu cô đến biển cạn đá mòn, tại sao phải vì cô mà tạo ra một vườn hoa hồng cô thích? Anh hết sức hoài nghi trong đầu hai người bọn họ mẹ chồng nàng dâu điện ảnh'qudon chứa bột nhão hay bùn đất nữa?

“Nhai nhi?” Con trai tức giận sao? Anh có tức giận vẫn đẹp trai khiến tim người khác đập nhanh.

“Đau mắt, con về phòng đây. Hai người cứ từ từ trò chuyện!”

Sài Thương Y nhìn theo bóng lưng anh mà đau lòng, nhưng cô vẫn quyết định cứng rắn.

Nhưng có một người phụ nữ khác thì nổi trận lôi đình.

“Không thể, không thể!”

“Bác gái?” Tại sao tâm tình của bác gái lại rối loạn hơn cả cô.

“Nó không thể không thể hẹn với con được! Tình trường của nó phong phú như vậy, những đứa con gái kia đều không rõ mối quan hệ rồi đây đưa không dứt.....”

“Tình trường? Nhưng anh ấy nói anh ấy và những người phụ nữ khác chỉ là tình một đêm, chuyện này với đàn ông thì cũng bình thường.....”

“Đưa bé ngốc! Đàn ông ăn chơi thì hay dụ dỗ phụ nữ lắm!”

Các bộ phim đều có tình tiết rập khuôn như vậy?

“Nhưng anh ấy nói chúng ta nhầm chán, ngu ngốc rồi.” Cho dù anh có nói ba chữ kia thì cũng không đảm bảo là anh không thay đổi cả.

Hà Nguyệt Loan lấy hai bàn tay chống hai gò má, “Nó là do bác sinh ra, không có đạo lý nào mà ta không trị được nó.”

Một lát sau, bà vỗ một cái vào bắp đùi của mình, cực kỳ hưng phấn hét lên...

“Tiểu Y, bác vừa nghĩ ra một kế tuyệt hay!”

“Chết rồi! Nhai nhi, mau, mau.....”

“Mẹ à, hạ thấp âm lượng một chút.”

“Tiểu Y, con bé.....”

Tìm anh bỗng chốc đập nhanh hơn, bộ dáng luống cuống cùng hai hàng nước mắt của mẹ anh khiến anh kinh hãi hơn.

Anh từ trên ghế sofa bật dậy, nắm hai vai mẹ anh mà lắc, “Tiểu Thương nhi làm sao?”

“Con từng qua lại với đứa người mẫu xinh đẹp nào đó, nói tóm lại là người phụ nữ đó gạt tiểu Y ra cửa, mới vừa rồi người đó còn điện thoại đến đây, nói là sẽ khiến con sống không bằng chết.”

“Người phụ nữ đó là ai? Mang tiểu Thương nhi đi nơi nào?”

“Nói là đem tiểu Y đến tầng mười tám của tòa cao ốc khu Long, còn nói là muốn cho tiểu Y thử cảm giác rơi tự do.....”

“Đáng chết!” Anh hung ác nguyên rủa, anh nhặt vội hỏa đạn rồi lập tức xông ra ngoài.

“Thị lực của con vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, Nhai nhi..... A!” Hà Nguyệt Loan bày ra vẻ mặt đau khổ, nhưng trong lòng thì đang cười hả hê.

Quả nhiên giống như những gì bà đoán, vì yêu mà bất chấp nguy hiểm

Thì ra con trai bảo bối và ông xã của bà tính tình giống hệt nhau.

Bà huyết sáo, đi đến cái điện thoại bên cạnh, vẻ mặt tươi cười.

※※※

Thời tiết bên ngoài ba mươi mấy độ không một bóng người, ai ai cũng núp ở trong nhà bật điều hòa.

Đoạn Dạ Nhai phóng một lèo đến tòa cao ốc mười tám tầng, máu trong người anh như ngưng tụ lại.

Anh nheo hai mắt, nhìn lên trên thấy một bóng lưng quen thuộc.

Quần áo quen thuộc, mái tóc dài quen thuộc, ôi trời ơi, đó là tiểu Thương nhi của anh sao?

Ánh nắng mặt trời khúc xạ ddan;lequdon. cộng thêm chướng ngại về khoảng cách, cho dù vậy thì cũng không phải quá rõ ràng sao, anh xác nhận cô gái khiến anh bận lòng là tiểu Thương nhi.

“Nghe đây!” Trên sân thượng, một cô gái áo đỏ cầm loa phóng thanh, “Sài Thương Y đã trúng thuốc mê rồi, như vậy có chết cũng thoải mái hơn rồi.”

“Cô là ai?” Anh ngửa đầu lên hỏi, hơn nữa cũng đang bắt đầu tính toán cự ly, hỏa lực.

Tiếng cười của người phụ nữ áo đỏ truyền đến, cô ta mắng, “Đại thiếu gia Đoạn, anh quen quá nhiều phụ nữ, đến giọng nói của tôi mà anh cũng không nhận ra sao?”

Anh kinh ngạc, bao nhiêu người phụ nữ trải qua hoan lạc với anh đều không hề biết thân phận thật sự của anh, anh luôn lấy cái danh công nhân công trường để trốn thoát.

Nhưng lúc này không để anh có thời gian suy nghĩ, người phụ nữ áo đỏ tuyên cáo rừng động.....

“Tôi muốn đẩy Sài Thương Y xuống rồi! Đón lấy đi, còn không thì sẽ phải gặp cô ta ở nghĩa địa đấy!”

Trong tay anh là mô hình hỏa lực, gian nan nhắm ngay người phụ nữ áo đỏ trên sân thượng.....

Nhưng mà, không kịp rồi!

Anh trơ mắt nhìn bóng dáng đang rơi từ trên tầng thượng xuống phía dưới.

“Không!” Anh không cho phép!

Một hồi trời đất quay cuồng, trái tim anh như bị dao cứa, anh đứng sững nhìn người phụ nữ đang nằm sấp máu me bê bết.

Anh không chống đỡ nổi nữa, quỵ xuống, mất đi một nửa hồn phách, toàn bộ khả năng suy nghĩ bị rút sạch.

Hà Nguyệt Loan đến bên cạnh anh, vừa khóc lóc vừa nói, “Tiểu y thật đáng thương! Trước khi chết cũng không được nghe con nói yêu nó nữa, con bé sang bên kia nhất định sẽ rất oán hận.”

“Ba chữ ‘Anh yêu em’ này có thật sự quan trọng hay không chứ?” Trước mắt anh là một mảng mờ mịt.

“Đương nhiên rồi, một người phụ nữ có thể ở cả đời bên cạnh người đàn ông, có thể cảm nhận được lời nói và hành động yêu thương, là hạnh phúc cả đời rồi!”

“Yêu, là đặt ở trong lòng.”

“Nhưng nói ra thì càng thêm ngọt ngào có đúng không? Đó là khế ước vô hình, nếu không thể non hẹn biển thì dùng ba chữ này thôi cũng được rồi.”

Anh bỗng nhiên nổi con điên, hai mắt tròn tròn, “Con yêu cô ấy! Con đương nhiên rất yêu cô ấy!”

“Đáng tiếc là con bé đã chết rồi, nó cũng không nghe được nữa, chắc chắn con bé mang theo tiếc nuối mà đi.” Rất tàn nhẫn, nhưng không thể đổ sông đổ biển được.

Anh thì thầm, “Yêu chính là yêu, con chưa từng nghĩ tới. Con cho là cô ấy là của con, bọn con cùng nhau vui vẻ hạnh phúc, suốt cả một đời.” Đó chính là chứng minh tình yêu của anh.

“Nhai nhai, đừng quá đau lòng, người chết không thể sống lại được.” A, nên có chừng mực thôi, bà là mẹ nên cũng không nỡ, mặc dù bà là đạo diễn kiêm biên kịch.

Làm sao có thể thôi đau lòng! Một ít máu tươi, một ít tổn thương, thân thể mềm mại cũng không nhúc nhích. Đó là tiểu Thương nhi của anh!

Anh muốn chạy qua ôm cô, nhưng hai chân anh vô lực đến nỗi đi một bước cũng còn khó.

“Tiểu Thương nhi, đừng sợ, xuống dưới suối vàng còn có anh. Đi. Cùng.”

Anh nhẹ nhàng cười buồn bã, giọng hỏa lực trong tay đến ngực trái.

Tim của anh đã chết theo cô rồi, chỉ bằng để cho nó nghỉ ngơi bất động luôn đi!

Ngón tay của anh nhẹ nhàng đè xuống.

“Ầm” một tiếng, tia lửa bắn ra tán loạn, ánh sáng sáng quắc cùng vài tiếng thét chói tai.

“Đoạn Dạ Nhai!” Sài Thương Y chạy như bay đến bên cạnh anh, liều mạng giang hai cánh tay ôm lấy cơ thể anh, chỉ sợ anh ngã xuống, người và người mãi mãi xa cách như trời với đất.

Anh choáng váng, nhú mắt, nhìn chằm chằm người đang ôm anh, bỗng nhiên, anh cười một nụ cười mê hoặc lòng người.

“Anh đuổi theo em! Tiểu Thương nhi, không cần sợ hãi, có anh ở đây, thiên ác vô thường, Diêm Vương hoặc Quỷ Satan cũng không thể khinh thường em.”

“A a!” Cô sợ hãi quá độ chỉ biết khóc lớn.

Anh lau nước mắt cô, vô cùng đau lòng, “Anh xin lỗi, anh đã quá tự cao, tự cho là muốn cùng em giao lời hẹn ước.”

“A...” Cô vẫn khóc không ngừng nghỉ.

Anh hôn lên cánh môi cô, vừa dụ dỗ cung chiều, “Ngoan, đừng khóc, trước khi chết anh đã không nói yêu em được, bây giờ chúng ta đã là uyên ương cùng ở dưới đất, thì anh sẽ nói cho em nghe mỗi ngày mỗi đêm, kiếp sau đầu thai chuyển thế, anh nhất định.”

“Không cần đầu thai chuyển thế!” Có người sắp nổi điên.

“Cắt.” A, âm thanh này không phải là của con mối xấu xí kia sao?

Anh giương mắt nhìn, khó có thể tin nhìn vào vết sẹo trên mặt anh ta.

“Con mồi, cậu chết khi nào? Có nhân vật nào mà giết được cậu sao?” Trừ Việt Tiềm Thiên, anh thật sự không nghĩ ra được người nào có khả năng lấy được mạng của con mồi.

Vết sẹo bên má trái của con mồi động đậy, tức giận mắng chửi, “Anh có chết thì tôi cũng sẽ không chết! Đầu không rõ, thần trí thác loạn.” Thì ra thiên tài khoa học kỹ thuật cũng chỉ được như vậy.

“Cậu còn chưa chết? Nhưng mà tôi nhìn thấy cậu.” Mà anh không phải đã tắt thở rồi sao?

“Anh cũng nhìn thấy bọn tôi chứ? Thái tử Đoàn, hy vọng thị lực của anh không đến nỗi như người mù.”

Linh Dương? Sao anh lại nhìn thấy cô ta bữu môi chê cười? Anh nheo mắt lại, nhìn xung quanh bốn phía đều đông người.

“Con mồi, Linh Dương, con báo, Hỏa Diễm, Tư Đồ Nhược Phi, Việt Tiềm Thiên, Liên Nguyệt Vũ.” Còn có cả mẹ anh nữa!

Cả đoàn người có thể đuổi theo anh đến tuổi vàng sao!

Nhất là Việt Tiềm Thiên, thủ lĩnh của tổ chức phản động quốc tế sao có thể chết sớm như vậy?

Chỉ có một khả năng, là anh vẫn còn sống!

Nhưng người trong ngực anh nước mắt lã chã.

Con mồi giải thích đi anh, “Vốn là anh đi đòi nhà mà rồi, ai bảo anh muốn chết vì tình! Nhưng cũng do thái tử Việt lo chuyện bao đồng, nhấn cái nút trước một giây, nhất thời bắn cho anh một mũi thuốc tê, hỏa đạn trong tay anh không có bắn vào tim anh, mà nghiêng về một bên. Ủ, nhìn cây kim đáng thương ở bên trái, chưa kịp ra đã bị đốt cháy rồi.”

“Kẻ đáng chết nào chủ đạo vụ này?” Anh lạnh mặt, hỏi

Mọi người im lặng!

Một lát sau, Hà Nguyệt Loan cười nói, “Kẻ đáng chết đó là mẹ con đó!”

“Mẹ?” Được, được lắm! “Vậy xin hỏi một chút, người phụ nữ rơi từ trên cao xuống chết là ai? Không cần nói cho con biết đâu, người này đã chết từ trước rồi, là mẹ mua thi thể từ nhà xác.”

“Không phải, cái ‘Thi thể’ kia là dùng mối quan hệ rộng lớn, nhờ chuyên viên hóa trang Hollywood giúp một tay.

Đó là hình nộm giống y như người thật, chẳng những giống hình dáng bên ngoài của tiểu Y, lợi hại nhất là khi đụng phải áp lực sẽ phun ra máu giả, giống y như thật, cho dù đến nhìn gần cũng khó mà phát hiện ra.”

Mẹ của anh hứng thú nói không ngừng nghỉ.

Hơn nữa lại vô cùng há hê! Anh cười lạnh, “Tại sao lại muốn ‘Thiết kế’ con?” Tình thương của mẹ thật vĩ đại.

“Ôi trời, mẹ là vì tương lai của con và tiểu Y, nếu không làm như vậy, thì sao ép con nói ra được tình cảm thật sự của con chứ? Tiểu Y đã rất lo lắng, mẹ đây là một bà mẹ chồng vì con dâu mà làm chuyện nên làm.”

Ách, không đúng, bà không muốn con trai bảo bối bị tổn thương.

“Như vậy thì, con nên cảm kích mẹ, đúng không? Mẹ yêu quý của con.”

Sài Thương Y ở trong ngực anh nghe vậy thì chấn động, cuống quýt nâng đầu lên, nghẹn ngào: “Không nên tức giận! Bác gái vì em mới làm như vậy, bác không có ý gì xấu.”

“Nếu như viên hỏa đạn bắn vào tim anh thì sao đây?” Như vậy anh chết vì tình là chuyện nực cười rồi.

Sài Thương Y nhìn anh, kiên định nói: “Nếu anh chết, em nhất định sẽ không sống một mình!”

Tất cả con giận hoàn toàn biến mất, chỉ vì cô nói thật lòng như vậy.

Anh ôm cô thật chặt, hận không thể đem cô khảm vào trong thân thể anh.

Nghe được câu nói của con trai, Hà Nguyệt Loan đột nhiên mềm nhũn, may là Linh Dương đỡ bà. “Hoàn hảo! Nếu mà Nhai nhi chết, thì mẹ đây cũng giống bọn giết người.” Quá kinh khủng, so với ngày tận thế thì tim gan bà lúc đó tan nát.

Bà không ngờ anh sẽ dùng đến cách này!

A, nếu đổi người, ông xã của bà có vì tình mà chấp nhận chết như con trai bà hay không? Trong lòng bà chợt tò mò.....

Đoạn Dạ Nhai quết mắt vào đám người, đùa cợt nói: “Las Vegas sụp đổ? Để quốc xã hội đen bị phá hủy? Quốc gia đạn dược xong rồi? Tổ chức giải tán? Nếu không thì sao mọi người có thể rảnh rỗi đến tỉnh T thăm hỏi tôi như vậy?”

“Là mẹ mời mọi người đến.”

“Vì, Cái..., sao?”

“Vợ chồng của Hắc Dã Diễm và Việt Tiềm Thiên, còn có bác Bạch là bạn chí cốt lâu năm, mời mọi người đến đây để làm chứng đó!” Tránh cho con trai chối cãi.

Đoạn Dạ Nhai vuốt vuốt lông mày, cười nhạt: “Thì ra là có âm mưu hết rồi! Mời mọi người đến đây để xem sự xấu xí của con.....”

Hà Nguyệt Loan lùi về sau một bước, bởi vì vẻ mặt của con trai bà trông rất gian xảo. Hiểu con không ai bằng mẹ! Bà luôn biết con trai bà mỗi khi tức giận.....

A a! Thật không dám tưởng tượng!

Thì ra còn sợ hãi hơn cả núi lửa phun trào, sao Hỏa đung Trái Đất nữa.

“Mọi người nói chuyện một chút đi.....” Bàn chân bà như bôi dầu, phải nhanh chóng kiếm người làm chỗ dựa.

Chỉ có ông xã bà mới che chở được cho bà, dù sao thì con trai cũng không thể cãi cha.

Hắc Dã Diễm ho nhẹ một tiếng, “Nếu ‘Chết’ vì tình thì diễn cho xong đi, tôi cũng không ở đây quá lâu được.”

Thiếu phu nhân Hắc cười khoát khoát tay, “Hoan nghênh hai người đến S hưởng trăng mật.”

‘Ân nhân cứu mạng’ Việt Tiềm Thiên lên tiếng, “Tôi ra tay cứu một người đàn ông khổ sở vì tình, là một việc làm vô cùng si nhục!”

Bóng dáng cao ngạo của thủ lĩnh hơn một ngàn tên xã hội đen rời đi.

Linh Dương và con báo mới chạy đi ‘Xua’ những người hiếu kỳ vây quanh xong, cũng vẫy tay chào tạm biệt.

Nhiệm vụ ‘Nhân chứng yêu’ đã hoàn thành, không cần tham gia quá nhiều, dù sao đôi tình nhân này cũng đang ôm chặt nhau, trong mắt đã không còn ai khác rồi.

Vậy mà, Đoạn Dạ Nhai tròn mắt nhìn về phía con mới.

Con mới không sợ chết mỉm cười nói, “Thái tử Đoạn không cần mở mắt nhìn, lòng dạ hẹp hòi như vậy thì sao khôi phục tốt được, dù sao anh cũng bị bọn tôi nhìn thấy được về xấu xí của anh rồi.”

“Đáng chết!” Nếu như trong tay anh vẫn giữ hỏa lực, thì anh nhất định sẽ đập chết cái miệng thối đó.

“Hồi thế gian tình là chỉ, mà lại khiến chúng sinh sống chết! Rất cảm động....” Con mới vừa hét vừa đi.

Đoạn Dạ Nhai cười khò, “Tiểu Thương nhi, anh thật sự vạn kiếp không trở lại được rồi, những người bạn tốt kia chắc chắn mỗi năm sẽ lòi chuyện này ra làm trò cười.”

Sài Thương Y luống cuống, “Đứng, đứng, xin lỗi anh! Em không ngờ bác gái lại dùng đến cách này.....”

“Ngốc!” Anh ấn cô vào ngực anh, cười: “Bởi vì không nói yêu em, cho nên muôn đời muôn kiếp không trở lại được.”

“Dạ Nhai.....” Cô vừa khóc đỏ mắt, nghe được câu này thì tim phổi cũng vui mừng,

Bởi vì đó chính là những lời phát ra từ đáy lòng anh!

Ở đằng xa truyền đến tiếng còi hú, một lúc sau bọn họ đã bị bao vây bởi xe cảnh sát và cứu thương.

Đội trưởng phụ trách vụ này đi về phía hai người, “Mười phút trước, tôi có nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, báo ở đây có vụ ép người nhảy lầu.”

Đoạn Dạ Nhai và cô nhìn nhau cười thành tiếng.

Phải đi một chuyến với cảnh sát rồi! Nên nói lại như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương cuối:

Hà Nguyệt Loan rất bận, bận chết đi được!

Bởi vì con trai bảo bố sắp lấy vợ rồi! Bà là mẹ phải thu xếp tất cả chuyện lớn nhỏ.

Ngoại trừ, còn có một việc.....

Ha ha! Bởi vì bà muốn giúp con dâu diệt trừ lo lắng, nên đã âm thầm giải quyết.

Xem kia!

“Ly Du đúng không? Băng ghi âm này của cô nghe rất rõ ràng quá ác đó! Nhai nhi vì yêu mà không thiết sống đó!”

“Tôi biết đường thoái lui mà.” Vốn là muốn bao dưỡng người đàn ông đẹp trai đó nhưng đã quá muộn rồi.....

Người ta hoàn toàn là con nhà giàu, gia thế hiển hách, hơn nữa trong lòng đã có đối tượng!

Ly Du lắc lắc bộ ngực lớn và eo nhỏ chán nản rời đi.

Giải quyết xong diện mạo chuyện thứ nhất.

“Bác nói Đồ Tinh nghe này, cũng đều là do bác, không nên để cho cháu để tâm! Thật ra thì bác vẫn rất hy vọng cháu là con dâu của Đoạn gia.”

Đồ Tinh lúng túng nói: “Cảm ơn bác đã có ý tốt. Thật ra Dạ Nhai chưa bao giờ nhìn con lấy một cái, là do con tự mình đa tình thôi.”

“Ba con chắc cũng rất buồn phiền lắm.”

“Ba con thật sự rất thích anh ấy, nhưng anh ấy sắp kết hôn.....” Hy vọng của hai cha con thất bại.

Hà Nguyệt Loan cứ như vậy ‘Âm thầm’ dọn dẹp các thể loại khác, để cho con dâu khỏi phải bận lòng.

“Nè, cuốn băng ghi âm có thể làm vật gia bảo được đấy, truyền lại cho con cháu biết được tình yêu mãnh liệt của Nhai nhi đối với tiểu Y như thế nào.”

Có lẽ bà nên sao chép ra nhiều bản, phòng trường hợp bản chính hư hại..... Nhưng ngàn vạn lần cũng không được để cho Nhai nhi biết.

“Quản gia Thường, khách dự tiệc hôn lễ được 1500 khách hay không?” Hôn lễ thật bận rộn, dù sao cũng là hôn lễ của con trai độc nhất của bà.

※※※

Xe chạy như bay, Sài Thương Y choáng váng bước ra khỏi xe thể thao. Thì ra ông xã cô thích tốc độ.

“Nơi này là sao! Rộng lớn quá!” Cô đưa mắt nhìn bốn phía, rộng mênh mông.

Đoạn Dạ Nhai phì cười đuôi lông mày, cười nói: “Thích chỗ này sao?”

“Phong cảnh rất lịch sự tao nhã.” Một nơi non xanh nước biếc rất hiếm có. “Tại sao lại dẫn em đến đây? Ước hẹn sao?”

“Đi thôi.” Anh dắt cô đi về phía trước, đi được die.da/le'qd chừng một phút, anh chỉ vào một cây cọc gỗ, ánh mắt ra hiệu.

Cô ngồi xuống, chữ trên cọc gỗ khiến cô giật mình.

“Biệt thự Thương Y?” Có liên quan gì đến cô sao?

Anh ngắt chóp mũi cô, cười nói: “Từ hôm nay trở đi, nó là của em.”

Cô ngơ ngác vẫn chưa hiểu rõ, “Anh có thể nói lại một lần nữa được hay không?”

“Khu này anh mua mấy năm trước rồi, dự định sẽ xây nhà ở đây.”

“Cho nên anh mới bỏ ghế chủ tịch ở Đoạn thị để chạy đến công trường khổ sở làm công nhân sao?”

“Đúng vậy!” Ánh mắt anh đầy tình ý, “Vì em, anh mới nhận sự ‘Đầy ải’ của cha anh.”

Cô cười cười, chủ động hôn anh, yêu kiều bày tỏ, “Anh là người tốt nhất trên thế giới, tình cảm dịu dàng nhất, cảm ơn anh đã vì em từng ly từng tý.”

Rốt cuộc cũng phát hiện! “Chết vì tình nhưng nhớ chưa bộ dáng xấu xí của anh ra.”

Cô cười lớn, vì cô cũng được tính là đồng lõa trong vụ đó.

“Biệt thự Thương Y phải mất ba bốn năm nữa mới hoàn thành, bởi vì anh cũng không có nhiều thời gian,” Anh cười.

“Anh muốn tự mình xây dựng? Có mệt mỏi quá không? Hoặc là quá mức khó khăn?”

“Đây là ước mơ từ nhỏ của anh, gặp được em, là ước mơ lớn nhất đời anh.....”

Cô hiểu anh chưa hoàn tất câu nói, ước mơ đó còn là yêu thương và che chở nữa.

“Biệt thự hai tầng hiện đại kết hợp hai màu sắc em thích, cùng một vườn hoa hồng, biệt thự Thương Y chính là tổ ấm của hai chúng ta.” Qua hai năm, có thể trở thành ba hoặc bốn người, anh muốn có một nam một nữ thừa kế.

“Thì ra trước kia anh vẽ bức thiết kế là vì vậy.....” Cho nên anh mới hỏi cô thích nhà như thế nào.

Như vậy thì anh đã xem cô như châu báu từ lâu rồi, chỉ là anh đùa quá trớn, hoặc quá xấu hổ mà không nói được thôi!

Anh đưa cho cô một cái xeng. “Nếu là biệt thự được đặt tên là Thương Y, thì tiểu thư Sài Thương Y, thiếu phu nhân Đoàn tương lai phải là người làm nghi thức khởi công chứ.”

Cô hơi ngạc nhiên, một lúc sau nhướn mày vui mừng, vui vẻ nhận lấy cái xeng.

“Được! Được tự mình làm nghi thức khởi công cho nhà mình thì thật sự quá tuyệt vời đi!”

Bàn tay to chắc của anh cầm lấy tay cô, hai người cùng nhau đào một chút đất, sau đó hôn nhau thật lâu.

“Tiểu quả phụ, em phải yêu anh cả đời đấy nhé.” Âm thanh của anh ‘Khuấy đảo’ trong miệng cô.

Cô nhẹ nhàng hôn anh, “Em đồng ý!” Kiếp sau, kiếp sau nữa thì cô cũng đều đồng ý.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Anh Xâm Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.